

Bernský politický proces

ve věci

Protokolů sionských mudrců

Kritické pojednání o sporném soudním řízení

Dr. jur. Stephan Vász, Budapešť

Z německého originálu Stephan Vász, *Das Berner Fehlurteil über die Protokolle
der Weisen von Zion*, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935
přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Bernský politický proces

ve věci

Protokolů sionských mudrců

Kritické pojednání o sporném soudním řízení

Dr. jur. Stephan Vász, Budapešť

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předmluva	7
I. Výchozí okolnosti a průběh bernského procesu	8
II. Princezna Radziwiłłová a hrabě du Chayla	12
III. Ruské listiny	37
IV. Svědci žalující židovské strany	48
V. Výpovědi svědků Nikolajevského, Sliosberga a Burceva o vzniku <i>Protokolů sionských mudrců</i>	52
VI. Výpovědi svědků hraběte du Chayly, Burceva, Miljukova a Nikolajevského o vlivu <i>Protokolů</i> na vyvolávání pogromů	62
VII. Výpovědi svědků Miljukova, Svjatikova, Nikolajevského a Weizmanna o podílu Židovstva na ruské revoluci a bolševismu	70
VIII. Výpověď svědka Svjatikova o úředním cenzurování Nilusova vydání <i>Protokolů</i> z roku 1905	85
IX. Výpověď svědka Sliosberga o dokumentu <i>Tajnosti Židovstva</i> z r. 1895	90
X. Generál Alexander Spiridovič a poslanec Státní dumy Nikolaj Markov o svědeckých výpovědích	93
XI. Výpovědi svědků dr. Weizmanna, dr. Ebnera, dr. Ehrenpreise, dr. Farbsteina a dr. Bodenheimera o I. sionistickém kongresu	101
XII. Výpovědi svědků dr. Ebnera, dr. Ehrenpreise a dr. Bodenheimera o Achadu Ha-Am	105
XIII. Výpověď svědka dr. Bodenheimera o smyslu diaspory	107
XIV. Výpověď svědka dr. Ehrenpreise o smyslu mesianismu	110
XV. Postoj soudu v záležitosti svědků	113
XVI. Znalecký posudek C. A. Loosliho	117
XVII. Znalecký posudek prof. Baumgartena	129
XVIII. Závěrečné hlavní přelíčení a rozsudek	132
XIX. Výsledek procesu	143
Doslov vydavatele	145
Kol nidre a židovská přísaha	145

Úvodní slovo editora českého překladu

Asi žádný jiný politický dokument neměl za následek tak usilovné a zuřivé popírání pravosti ze židovské strany jako právě Protokoly sionských mudrců, a přirozeně i z nežidovské strany nesmírné úsilí o prokázání pravosti.

„Ve všech komunisty ovládaných zemích je tento spis zakázán pod trestem smrti. V ostatních státech je proti němu také zuřivě bojováno, nikoli ovšem vyvracením jeho tezí, nýbrž nanicovatou a nepřesvědčivou výtkou, že se jedná o ‚antisemitskou slátaninu‘... Domnívám se, že znám metody k zamezení zveřejnění nebo diskusím o jistých záležitostech stejně dobře, jako kterýkoli dnes žijící autor. Neznám však nic, co by se vyrovnalo zuřivé neústupnosti, jakou je bojováno proti rozšiřování této knihy a s níž je tupen a zlehčován její obsah. Člověk to musí sám poznat, aby tomu vůbec mohl uvěřit.“ (Reed r. 1952, str. 315 ad.)

Roku 1935 se židovská strana konečně rozhodla vystoupit proti Protokolům prostřednictvím justice.

„Protokoly sionských mudrců kolovaly dobrých třicet let v nejrůznějších jazycích, aniž by proti tomu Židé vznesli nějakou soudní žalobu. A právě jeden zákon švýcarského kantonu Bern jim poskytl možnost vystoupit proti tak nenáviděnému šíření prozrazeného dokumentu. Příslušný zákon hrozil trestními sankcemi za zveřejnění takové písemnosti, jejíž obsah by mohl ‚navádět k spáchání trestného činu, vyvolat nějaké formy znemrazení, ohrozit obecné mravy nebo způsobit pohoršení‘. Theodor Fritsch doprovodil 13. vydání ‚Protokolů‘ protižidovským doslovem, v němž si Židé našli vhodnou záminku k vystoupení proti šíření tohoto spisu. Na rozdíl od obvyklých pomlouvačných kampaní v jimi ovládaném tisku tentokrát pomocí justice. V tomto případě roku 1935 ve švýcarském Bernu! Soudci první instance byli tehdy ve Švýcarsku dosazováni do funkce lidovým hlasováním, a pečlivě vybraný prezident bernského soudu Walter Meyer vděčil za své zvolení hlasům sociálních demokratů. Na této skutečnosti Židé postavili svou žalobu, a během procesu se ji snažili rozšířit i na otázku pravosti ‚Protokolů‘, přestože by tato čistě historicko-vědecká otázka neměla s předmětem žaloby vůbec souviset.“ (G. Ritter, *Židovstvo a stín Antikrista*, str. 13 ad.)

Nicméně s jalovým argumentem o soudním „prokázání“ Protokolů jako antisemitského padělku se dodnes setkáváme v nespočetných publikacích na dané téma.

Jak Ritter dále uvádí, soudce přiznal pro obě strany po jednom soudním znalci (pro žalovanou stranu Ulricha Fleischhauera) a jako hlavního „neutrálního“ znalce určil jistého muže, kterého samotný tiskový orgán londýnského Židovstva „Jewish Daily Post“ z 13. května 1935 označil za „prožidovského experta C. A. Loosliho“. Oba prožidovští znalci dostali k vypracování svých posudků od soudu dvojnásobně delší lhůtu než Fleischhauer. Loosliho znalecký posudek byl honorován několika tisíci franků – Fleischhauer nedostal vůbec nic. Židovskými obcemi mnoha zemí vyslaní souvěrci před soudem prokazatelně nepravdivě vypovídali (čímž nemá být ře-

čeno, že *lhali* všichni!). Proti deseti z nich vznesl Fleischhauer návrh na trestní stíhání pro křivé svědectví, což však bylo soudcem promptně zamítnuto s podivným odůvodněním, že „svědci uvedli do soudního protokolu pouze svůj subjektivní názor“. Fleischhauerovi nebylo soudem dovoleno – přes řádně podaný a zdůvodněný návrh – předvolat *ani jediného* svědka obhajoby! Soudce ignoroval všechny přesvědčivé důkazy lživosti korunní svědkyně žaloby, stejně jako nevyvratitelné důkazy obhajoby o židovsko-iluminátském původu ‚Protokolů‘, a nakonec pak rozhodl, že se jedná o padělek! „Při takovém zneužití justice se nedá žádný názor obhajovat. Soudce Meyer vynesl takový rozsudek, jaký si přála jeho partaj a mocní mužové v pozadí. Teď přirozeně jásá židovský tisk v celém světě, a *přitom k tomu vlastně nemá žádný důvod* – vždyť žaloba neprokázala, jak bylo její povinností – jakékoli padělání! Naproti tomu žalovaná strana předložila nejpádňější indicie o židovském původu ‚Protokolů‘...“ (Ritter 1938, str. 18).

Dnes soudy vynášejí rozsudky podle židovského ducha a jeho nálezy jsou analogické proslulému předpisu talmudského traktátu *Baba kamma* 113a, který říká:

„Když Žid a Nežid přijdou před židovský soud, pak se zachová soudce takto: Může-li podle židovského práva nechat vyhrát Žida, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je náš zákon!‘ Když ale může nechat vyhrát Žida podle nežidovského zákona, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je váš zákon!‘ Nemůže-li ale nechat vyhrát Žida ani podle židovského, ani podle nežidovského zákona, pak porazí Nežida právnickým úskokem.“ (Dr. E. Bischoff v knize *Das Buch vom Schulchan Aruch*, Leipzig 1929, str. 127 a 151.)

„Bernský politický proces“ Stephan Vásze je logickým doplňkem „Znaleckého posudku“ Ulricha Fleischhauera a podrobně líčí jak samotný zmanipulovaný průběh soudního procesu ve věci „Protokolů sionských mudrců“, tak i nesrovnalosti, protimluvy i vyslovené lži svědků žalující židovské strany, k nimž se Fleischhauer jako soudní znalec nemohl vyjadřovat.

Spolu s monumentálním dílem Ulricha Fleischhauera je tedy předkládaná kniha Stephana Vásze přímo školní ukázkou boje proti pravdě, který je však v konečném důsledku beznadějně marný, i když může mít u povrchních a lehkověrných lidí dočasně pochybný úspěch.

Předmluva

Rozsudkem bernského soudu ze 14. května 1935 byla brožura nakladatelství *Hammer-Verlag* s titulem *Die Zionistischen Protokolle* (*Sionistické protokoly*) prohlášena za tzv. brakovou literaturu a současně **byla popřena pravost Protokolů sionských mudrců**.

Jako očitý svědek jsem byl přítomen všem soudním líčením v tomto procesu. Ačkoli jsem se jako právník aktivně i pasivně účastnil početných soudních procesů a byl jsem svědkem mnohého bezpráví a stranickosti, přesto bych nikdy nepovažoval za možné to, co se odehrálo v Bernu. Věrnost právu, oddanost a víra byly popřeny a Židova diktatura určovala jednotlivosti i celý průběh soudního jednání.

Rozsudek byl jasným justičním omylem a chybou už jen z následujících důvodů:

1. Protože věcně i interpretačně závadné a stranné posudky švýcarských znalců Losliho a Baumgartena byly soudem brány za jediné směrodatné,
2. protože výpovědi svědků židovské žaloby byly brány jako pravdivé,
3. protože zde všichni svědkové, navržení žalovanou stranou, byli soudem odmítnuti a vůbec nedostali slovo, a
4. protože rozsáhlý důkazní materiál znalce Fleischhauera¹ nebyl vůbec brán v úvahu a řádně prozkoumán.

Účelem mého pojednání je prokázat, že vývody švýcarských znalců a Židovstvem dodaných svědků byly nesprávné nebo přinejmenším nedůvěryhodné, a že celé procesní řízení bylo **naprosto nedostatečné a vadné**.

Důkazy pro svá tvrzení čerpám ze znaleckých posudků, procesních protokolů a ostatních soudních dokumentů.

Stranou mého pojednání zůstanou pouze výpovědi o zednářství, protože tomuto tématu hodlám věnovat další samostatnou práci.

Září 1935

Dr. jur. Stephan Vász

¹ Znalecký posudek vyšel knižně s titulem: *Die echten Protokolle der Weisen von Zion, Sachverständigengutachten, erstattet im Auftrage des Richteramtes V in Bern*, von Ulrich Fleischhauer, U. Bodung-Verlag, Erfurt 1935, 416 Seiten.

I. Výchozí okolnosti a průběh bernského procesu

Do naší doby Židovstvo vytáhlo dvakrát do velkého boje proti pravosti *Protokolů sionských mudrců*. První takové velké tažení bylo v roce 1921, druhá ofenziva začala v červnu 1933 a prozatím dosáhla svého vyvrcholení v rozsudku bernského soudu ze 14. května 1935.

Zmíněné první tažení Židovstva proti *Protokolům* bylo vedeno pomocí tisku. Během února 1921 nechalo Židovstvo prostřednictvím tzv. **princezny Kateřiny Radziwiłlové** zvěstovat v americkém židovském časopisu *The American Hebrew*, že *Protokoly sionských mudrců* jsou slátaninou carské tajné policie, a sice jmenovitě **generála Račkovského** a jeho úředníka **Golovinského**.

V květnu téhož roku pak filosemita **hrabě du Chayla** uveřejnil v ruskožidovském, v Paříži vydávaném časopisu *Poslednije Novosti* zprávu, v níž rovněž tvrdil, že autorem *Protokolů* je Račkovskij.

A konečně v srpnu 1921 uveřejnil anglický novinář **Philipp Graves** v londýnských *Times* sérii tři článků, v nichž upozornil na vnitřní souvislost *Protokolů* s *Dialogy Maurice Jolyho* z roku 1864, a na základě této skutečnosti označil *Protokoly sionských mudrců* za padělek a plagiát.

Těmito třemi podniky sice Židovstvo zmátlo veřejné mínění, ale nedosáhlo žádoucího úspěchu. Protivníci totiž byli schopni prokázat, že Radziwiłlová je nedůvěryhodná a dobrodružná osoba a že její zpráva, obsahující početné a jasné rozpory, se nedá označit jinak nežli jako neobratný pokus o vědomý klam. Du Chaylovo vyprávění, postavené na tvrzení Radziwiłlové, bylo možno brát právě tak málo vážně. A tzv. Gravesovo „odhalení“ nedokazuje v otázce pravosti *Protokolů* vůbec nic. Okolnost, že si autor *Protokolů* vypomáhal Jolyho knihou, případně že dokonce jeho *Dialogy* přímo plagoval, není v žádném případě důkazem, že by *Protokoly sionských mudrců* byly spisem, podstrčeným antisemity Židům. Rozhodující pro věc **pravosti** nebo naopak **padělků** může být jedině zodpovězení otázky, zda *Protokoly* byly sepsány Židem nebo Židy a zda obsahují židovský světovládný plán, ale rozhodně tím nemůže být okolnost, že se jejich autor zčásti nebo úplně opíral o jiný spis nebo spisy!

Židovský zastírací manévř na odvedení pozornosti zůstal bez úspěchu a *Protokoly sionských mudrců* se v nesčetných vydáních a mnohých jazycích rozšiřovaly do všech zemí světa.

Pak se tedy Židovstvo pečlivě vyzbrojilo k další bitvě.

Jeho tvrzení o padělaných *Protokolech* mělo být tentokrát potvrzeno soudním výrokem o nepravosti spisu. Je třeba přiznat, že tuto druhou ofenzivu Židovstvo připravilo šikovněji než tu první. Především tedy museli být z věci vyloučeni všichni svědci, kteří o vzniku *Protokolů* něco věděli a mohli tím být Židovstvu nebezpeční. Nejjednodušším a nejjistějším prostředkem k tomu je smrt; **počkalo se tedy trpělivě, až zemřou nejen všichni významnější protivníci, ale i ti Židé, jejichž případný výsledek by mohl Židovstvu způsobit potíže.**

Tak zemřel **generál Račkovskij**, který byl Židy označován za autora *Protokolů*, zemřel mezitím také **Achad Ha-Am**, který byl za nejpravděpodobnějšího autora považován protistranou. Také už nežili Rusové **Stěpanov**, **Kruševan**, **Butmi** a **Nilus**, jimž se jako prvním dostaly *Protokoly* do rukou a kteří je také uveřejnili. Zemřel rovněž **Golovinskij**, který měl údajně z pověření Račkovského *Protokoly* sepsat, stejně jako zemřel další údajný podílník na této padělatelské práci, **Manujlov**. Nežije již ani major **Alexej Suchotin**, který rukopis *Protokolů* doručil Butmimu a Nilusovi. Nežil už také ani významný badatel ve věci *Protokolů* Francouz monsignore **E. Jouin**, který ve svém několikavazkovém a důkladném díle vystupoval rozhodně pro jejich pravost, dále Němec **Gottfried zur Beek**, který měl o vzniku *Protokolů* přímé zprávy od ruského informátora, a zemřel konečně i rakouský Žid **Arthur Trebitsch**, který pravost *Protokolů* prokazoval z vlastní hluboké znalosti židovského charakteru a způsobu myšlení. Nicméně i vzdor tomu se obžalované straně v bernském procesu podařilo najít řadu žijících osob, které mohly před soudem vypovídat o pravosti *Protokolů*. Patří mezi ně Rus **Andrej Račkovskij**, syn již zmiňovaného generála, plukovník **Stěpanov**, syn rovněž výše zmiňovaného Stěpanova, který také obdržel od A. Suchotina rukopis *Protokolů*, dále jeho sestra kněžna **Golicynová**, která o této skutečnosti věděla, generál **Nečvolodov**, jenž o *Protokolech* velmi podrobně psal ve své knize *Car Nikolaj II. a Židé*, a Američanka **L. Fryová**, která se speciálně zabývala otázkou možného autorství *Protokolů* Achadem Ha-Am.

V případě těchto svědků použilo Židovstvo velice jednoduchého prostředku. **Postaralo se o to, že bernský soud odmítl připustit bez výjimky všechny svědky, které navrhl obhájce žalované strany.** Neslýchaným postupem soudu se budeme na svém místě podrobně zabývat.

Tak se stalo, že na ten nebo onen způsob byli vyřazeni všichni svědci, kteří by před soudem mohli vypovídat ve prospěch obžalovaných – a tedy ve prospěch pravosti *Protokolů*. **První následkem přirozené smrti, druzí rozhodnutím soudu.**

Dalším obratným tahem Židovstva bylo vybrání Bernu za bitevní pole, protože v tomto švýcarském kantonu jsou soudci první instance dosazováni do úřadu na čtyřleté období lidovým referendem. Speciálně v kantonu Bern prezident soudu, **Walter Meyer**, přicházející v úvahu k vedení takového procesu, děkoval za své postavení hlasům marxistické strany.

K otevření kampaně posloužila celkem nicotná záminka. 13. června 1933 uspořádaly v Bernu organizace Nationale Front a Heimatwehr lidovou manifestaci, na níž **Silvio Schnell** rozdával Theodorem Fritschem vydanou brožuru s titulem *Die Zionistischen Protokolle*. Jednalo se o již 13. vydání brožury, která byla po deset let volně rozšiřována ve Švýcarsku i v jiných zemích a nešlo tedy v žádném případě o nějaké nově vydané dílo.

26. června 1933 podaly organizace Schweizerische Israelitische Gemeindebund a Kultusgemeinde Bern prostřednictvím svého právníka Georga Brunschviga trestní oznámení bernskému soudu pro porušení zákazu šíření brakové literatury na základě článku 14 bernského zákoníku.

Konečně 16. listopadu 1933 začalo první hlavní líčení. Obžaloba zněla dílem na rozšiřování *Protokolů*, dílem pak na antisemitský článek v novinách *Der Eidgenosse*, a obžalováni byli hudebník **Silvio Schnell**, dr. **Johann Konrad Meyer**, podplukovník **Georg Haller**, architekt **Walter Ebersold** a **Theodor Fischer**, vydavatel zmíněných novin. Jejich právním zástupcem byl advokát dr. **Ursprung**. Po konstatování skutkové podstaty byly strany soudcem vyzvány, aby jmenovaly své znalce. Soudce si vyhradil právo jmenovat ještě třetího experta. Poté bylo líčení odročeno na neurčito.

Přípisem z 28. listopadu 1933 označil dr. Ursprung za experta obžalované strany pastora na odpočinku Münchmeyera z Oldenburgu. Současně ale pastor soud požádal, aby od jakýchkoli expertiz upustil s odůvodněním, že Židovstvo tímto procesem sleduje pouze politické cíle, a proto se snaží vyprovokovat vynesení soudního výroku ve věci pravosti *Protokolů sionských mudrců*. Dále uvedl, že otázku pravosti nebo nepravosti *Protokolů* nemá soud vůbec zkoumat, nýbrž že mu přísluší pouze rozhodnout, zda předmětná brožura porušuje ustanovení článku 14 bernského zákoníku o brakové literatuře. Takové rozhodnutí soudu je zcela nezávislé na otázce pravosti obsahu. Proto také považuje za nadbytečné nechávat vypracovat nákladné expertizy o pravosti *Protokolů*. **Žádost obhájce obžalovaných soud samozřejmě odmítl, protože Židovstvu v podstatě vůbec nešlo o odsouzení S. Schnella za rozdávání už dávno všeobecně známé a rozšířené brožury, nýbrž pouze a výhradně o to, aby oklikou přes zákon o brakové literatuře dosáhlo soudního výroku o nepravosti *Protokolů sionských mudrců*.**

Sdělením z 8. srpna 1934 ustavil soudce následující znalce:

1. Profesor dr. **Arthur Baumgarten** z Basileje na návrh žalující strany,
2. pastor **D. L. Münchmeyer** z Oldenburgu na návrh strany žalované, a
3. spisovatel **C. A. Loosli** z Bernu-Bümplitzu jako soudcem jmenovaný hlavní expert.

Současně znalcům předložil 23 otázky, z nich 5 ze strany soudce a 18 ze strany žaloby. Experti byli vyzváni, aby svoje znalecké posudky vypracovali a předložili soudu do 15. října 1934.

V období od srpna do října 1934 navrhovala žalující strana připuštění 21 svědků. Všem návrhům soud vyhověl. Z různých důvodů odřeklo 6 svědků: M. Usiškin z Jeruzaléma, Jacob de Haas z New Yorku, dr. Kaminka z Vídně, dr. Heinrich Loewe z Tel-Avivu, Philipp Graves z Lodnýna a dr. Hermann Dietrich z Basileje.

S vystoupením před soudem souhlasilo 15 svědků: hrabě du Chayla z Paříže, Sergej Svjatikov ze St. Jevire, Vladimír Burcev z Paříže, Boris Nikolajevskij z Paříže, Pavel Miljukov z Paříže, dr. Henri Sliosberg z Paříže, dr. Marcus Ehrenpreis ze Stockholmu, dr. Mayer Ebner z Černovců, dr. David Farbstein z Curychu, dr. Max Bodenheimer z Amsterodamu, dr. Chaim Weizmann z Londýna, Theodor Tobler z Bernu, dr. Eduard Welti z Bernu, Franz Sieber z Basileje a konečně dr. Otto Zoller z Curychu.

Židovským svědkům doručil soud na jejich žádost zálohy na cestovní výdaje. Potřebné peníze dala soudu k dispozici žalující strana.

Protože žalovaná strana neměla k dispozici prostředky a **soud odmítl** povolit k tomu účelu peníze ze státního rozpočtu, nenavrhla obhajoba žádné svědky s výjimkou spisovatele dr. Alfreda Zandera z Curychu, vydavatele dnes již neexistujících antisemitských novin *Der eiserne Besen* (*Železné koště*), který ale sehrál v procesu naprosto vedlejší roli.

Zatímco tedy obžaloba vystoupila na kolbišti vyzbrojena dokumenty, literaturou i prominentními politickými a sionistickými svědky, neměla žalovaná strana připraven vůbec žádný důkazní materiál, protože si viditelně nebyla vědoma důležitosti tohoto procesu. Žalovanou stranou navržený znalec pastor Münchmeyer dokonce ani nevypracoval znalecký posudek, protože o svém jmenování soudním znalcem ve věci vůbec nevěděl. Dopis soudce pastoru Münchmeyerovi s jeho jmenováním soudním znalcem byl opatřen chybnou adresou a vrátil se soudu v Bernu zpět jako nedoručitelný. Bohužel ani sami obžalovaní se o svého experta nestarali, takže se teprve po uplynutí soudem stanovené lhůty ukázalo, že Münchmeyer znalecký posudek soudu nepředložil. V posledním okamžiku před zahájením druhého hlavního přelíčení jmenovali obžalovaní svého druhého obhájce **Hanse Ruefa** speciálně pro obžalovaného Silvia Schnella.

Na tomto místě musím učinit trpkou výtku všem antisemitským organizacím, že se ani v nejmenším nestaraly o tento velevýznamný židovský proces a že přenechaly jejich osudu své stejně smýšlející, ale v procesních záležitostech naprosto nezkušené švýcarské kamarády.

Ve dnech od 29. do 31. října 1934 se pak konalo **druhé hlavní přelíčení**, které se v podstatě zabývalo výsledkem patnácti židovských svědků. O tom bude řeč na jiném místě.

Teprve nyní si obžalovaní uvědomili, oč se skutečně jedná – totiž o rozhodnutí dlouholetého boje mezi Židy a Nežidy o pravost *Protokolů sionských mudrců*.

Dokonce i soudce musel připustit, že Münchmeyerovým výpadkem jsou obžalovaní zkráceni ve svých procesních právech a poskytl jim i přes počáteční protest žalující strany možnost jmenovat dodatečně jiného znalce. A tím byl advokátem Ruefem navržený vedoucí organizace Welt-Dienst, podplukovník ve výslužbě **Ulrich Fleischhauer** z Erfurtu.

Protože obžalovaní neuvedli s výjimkou dr. Zandera také žádné svědky, nechal soudce oběma stranám možnost jejich dalšího navrhování. Později uvidíme, jak tomu bylo ve skutečnosti.

Pak bylo jednání znovu odročeno na neurčito.

Podplukovník Fleischhauer byl o svém ustavení soudním znalcem vyrozuměn dopisem soudu ze 6. listopadu 1934 a vyzván, aby svůj znalecký posudek předložil do 15. prosince toho roku. Už jen ze stanovení tak krátké lhůty přibližně pěti týdnů pro vypracování posudku (ostatní znalci měli dvojnásobek času) je vidět, že rozhodujícím činitelem v procesu byl nátlak žalující strany na soudce. Jen s vynaložením značné námahy se Fleischhauerovi podařilo dosáhnout prodloužení lhůty do 15. ledna 1935. Mnohé další potíže a překážky, které byly Fleischhauerovi kladeny, budou podrobně vylíčeny na jiném místě.

Třetí a závěrečné hlavní přeličení se konalo od 29. dubna do 14. května 1935. Skončilo odsouzením obžalovaných a prohlášením brožury nakladatelství *Hammer-Verlag* za brakovou literaturu.

II. Princezna Radziwillová a hrabě du Chayla

Protokoly sionských mudrců byly poprvé uveřejněny v ruských novinách *Znamja* v číslech od 26. srpna do 7. září 1903. V knižní formě vyšly poprvé r. 1905 v díle Rusa Sergeje Niluse *Velké v malém aneb Antikrist jako blízká politická možnost*. Navzdory dalším ruským vydáním zůstaly *Protokoly* zcela nepovšimnuty. Teprve po vyřazení Ruska ze světové války se dostalo Nilusovo dílo, a tím i *Protokoly*, do Německa a do Anglie. První německé vydání **Gottfrieda zur Beek** vyšlo koncem r. 1919 a prakticky současně také anglické, pořízené **Victorem E. Marsdenem**. Roku 1920 vyšly *Protokoly* i v Americe.

Teprve od roku 1920 potírá židovský tisk *Protokoly sionských mudrců* jako anti-semitské falzum. Když londýnské *Times* v jednom článku z 8. května 1920 požadovaly vyšetření původu tohoto dokumentu, který – jak autor článku neopatrně prohlásil – dělá dojem, jako by byl sepsán Židy pro Židy, šlo jen o výjimku.

Proti tomu vystoupil anglický žurnalista Žid **Lucien Wolf** ve *Spectatoru* z 12. června 1920, kde tvrdil, že *Protokoly* nejsou nic jiného než napodobeninou *Hřbitovní řeči*² z roku 1868 vydaného románu *Biarritz* od Johna Retcliffa (pseudonym německého spisovatele Hermanna Goedsche).

K tomu je nutno poznamenat pouze tolik, že toto tvrzení je zcela **chybné a falešné**, jak definitivně prokázal Ulrich Fleischhauer ve svém soudním znaleckém posudku.

Krátce nato byl vyroben nový švindl, k jehož provedení Židovstvo použilo polsko-ruskou osobu, která se neprávem nazývala **princezna Kateřina Radziwillová**. Její někdejší příslušnost k vysoké aristokracii, neutěšená finanční situace a temná místa v její minulosti ji kvalifikovaly jako zvláště vhodnou postavu k uveřejnění naprosto vybájeného novinového článku v duchu *Protokolů sionských mudrců* (12, 18):

„Žádný z nich (tj. žurnalistů) se neodváží toto tajemství prozradit, nedostane-li k tomu příkaz. Má-li být totiž někdo připuštěn do novinářských kruhů, musí za sebou mít nějaký hanebný čin, který by ho v případě indiskrece zne-možnil před veřejností...“

25. února 1921 vyšel v newyorském časopisu *The American Hebrew* (čistě židovském listu, určeném pro Židy, do nějž jinak příslušníci vysoké aristokracie neměli ve zvyku psát) interview mezi představitelem časopisu Židem **Isaacem Landmannem** a **princeznou Radziwillovou**, a 4. března 1921 vyšel podobný interview s

² Doslovný text je ve Fleischhauerově *Znaleckém posudku*, str. 367. Pozn. překladatele: Paginace se týká německého originálu.

přítečkyní princezny, jistou paní **Henriette Hurblutovou**, provdanou za amerického Žida.

V tomto článku měla Radziwiłłová poprvé odhalit tajemství, které dosud vznik *Protokolů* obklopovalo.

15. března 1921 zveřejnila pak sama Radziwiłłová v pařížském časopisu *Revue Mondiale* svoje zpravodajství.

Poté 1. dubna 1921 přetiskly ruské emigrantské noviny v Paříži *Jevrejskaja Tribuna* (v německé literatuře nesprávně citovány francouzsky *Tribune juive*)³ interview z *American Hebrew* a tentýž den ještě článek z *Revue Mondiale* přetiskl francouzský židovský list *Le Peuple juive*.

Článek z *Jevrejskoj Tribuny* je téměř v celém rozsahu otištěn v díle A. Nečvolodova *Car Nikolaj II. a Židé* (*L'Empereur Nicolas II et les Juifs*, Paris 1924) na str. 276 a ve zkrácení zní takto:

„Zcela zvláštní šťastnou náhodou jsme se dozvěděli, že princezna Radziwiłłová viděla rukopis *Protokolů* ještě před jejich rozšířením v Rusku i v celém světě.

Požádali jsme ji o interview. Princezna mluví s jistotou, bez jakýchkoli stop po nějaké ostýchavosti a plně si vědoma významu svých slov.

Historie vzniku *Protokolů sionských mudrců* sahá zpět až do roku 1884, to znamená mnoho let před jejich uveřejněním Nilusem. Byly vypracovány po zavraždění cara Alexandra II. jako politický prostředek a roku 1904 za tím samým účelem přepracovány. Po zavraždění Alexandra II. leželo jeho synovi Alexandru III. těžce na srdci, že vraždu jeho otce připravili a provedli příslušníci horních vrstev ruské společnosti. Vůdci ultrakonzervativní strany vyvíjeli veškeré úsilí k tomu, aby Alexandra III. přesvědčili, že zavraždění jeho otce ukazuje na intriky Židů, kteří usilují o zničení všech monarchií. Tehdy stál v Rusku ve vedení politické policie generál **Orževskij**, který pojal úmysl přesvědčit o tom cara pomocí podvodu a padělku. K uskutečnění svého smělého plánu poslal Orževskij vybrané úředníky do Paříže, aby tam falešný dokument vypracovali. Je třeba uznat, že pracovali pečlivě a obratně. Pročítali starou literaturu, vypisovali si různé citáty židovských filosofů a z historických studií o Francouzské revoluci se naučili slohu revolučních líčení. Cílem a smyslem jejich práce bylo dokázat, že židovský národ je v podstatě jen bandou lupičů a vrahů, která chce svrhnout společenský pořádek v Rusku. Protože Orževskij sám neměl k carovi bezprostřední přístup, užil k tomu generála Čerevina, šéfa Ochranky, osobní carovy policie. Čerevin ale odmítl propůjčit se k takové intrice. Zpráva z Paříže, to znamená rukopis s falešným obsahem, zůstal tedy ležet v archivech třetí sekce tajné policie.

³ Podle francouzského tiskového zákona mají cizojazyčná periodika uvádět pod titulem ve vlastní řeči také jeho překlad ve francouzštině. Je tedy chybné psát v německých textech tento podtitul jako název časopisu, protože to může vést k nepříjemným omylům. Totéž jako v případě *Jevrejskoj Tribuny* platí o obou dalších ruských pařížských tiskovinách *Poslednije Novosti* s francouzským podtitulem *Les Dernières Nouvelles* (německy *Letzte Nachrichten*) a *Obščee Dělo* s francouzským podtitulem *La Cause commune* (německy *Die Gemeinschaft*).

Vím, že generál Čerevin si ponechal opis tohoto rukopisu, který pak převzal do svých memoárů. Ve své závěti odkázal originální rukopis těchto memoárů caru Nikolaji II. a jeden jejich opis mi věnoval, protože jsem patřila k nejužšímu okruhu jeho přátel.

A pak se stalo, že po válce Ruska s Japonskem a po první ruské revoluci chtěli agenti a ruská policie v čele s **velkoknížetem Sergejem** rozptýlit obavy a pochybnosti svého cara Nikolaje II. Muselo se k tomu účelu najít něco, čím by bylo možno carovi dokázat, že ruský lid není nespokojen se stávajícím režimem. Někdo si vzpomněl, že v archivu třetí sekce leží dokument generála Orževského. Dokument byl vyhledán a pečlivě prozkoumán. Závěr zněl, že se zdá být použitelný. Do Paříže byli vysláni spolehliví úředníci, aby dokument přepracovali a doplnili. Mezi těmito pověřenými úředníky se nacházel dobře známý generál **Račkovskij**, šéf ruské tajné policie v Paříži. Dalším byl **Manasevič-Manujlov**, velký oblíbenec ministerského předsedy Stürmera a konečně **M. Golovinskij**, jehož matka vlastnila velkou usedlost v Ufimské gubernii, kde jsem i já měla statek.

Mluvím o letech 1904 a 1905. Tehdy jsem ještě bydlela v Paříži. Golovinskij mne zde navštívil a přijala jsem jej jako syna jeho matky, kterou jsem znala, ale tehdy jsem ještě nevěděla, že je příslušníkem tajné policie.

Jednoho dne ukázal mně a několika mým přátelům listiny, na nichž pracoval spolu s Račkovským a Manujlovem. Řekl, že tento spis odhalí existenci široce rozvětveného židovského spiknutí proti míru ve světě. Jediným prostředkem jak tuto hrozbu zlikvidovat, řekl, by bylo vyhnání všech Židů z Ruska.

Celý plán nám připadal směšný, ale Golovinskij se zdál být skutečně hrdý na své dílo. Zkoumala jsem ten rukopis mnohokrát, stejně jako moji přátelé; mezi nimi jedna americká dáma, která nyní žije v této zemi.

Tím dokumentem byl francouzský rukopis, psaný **různým písmem na zažloutlém papíru**. Pamatuji si přesně, že na první straně byla veliká **skvrna od modrého inkoustu**.

Později jsem se dozvěděla, že celý tento rukopis převzal Sergej Nilus do své známé knihy, která byla vytištěna v tiskárně Červeného kříže v Carském Sele.

Přestože toto falzum po svém objevení se vyvolalo v Anglii a v Americe takový rozruch, musím konstatovat, že v Rusku zůstalo nepovšimnuto a upadlo v zapomnění. Tvzení, že *Protokoly* mají nějaký vztah k revoluci, považuji za pošetilé. Všichni, kdo znali dobře ruské poměry, mohli snadno předvídat její výbuch. Já sama jsem tak učinila ve své knize *Za paravánem carského dvora*, kterou jsem vydala pod pseudonymem hrabě Paul Vasili. Revoluce rozhodně nebyla dílem Židů. Měla své historické kořeny i důvody a byla neodvratná jako všechny revoluce...

Americká dáma Henriette Hurblutová, zmiňovaná princeznou Radziwiłłovou, která v současné době bydlí v New Yorku, poskytla časopisu *American Hebrew* ze 4. března 1921 následující sdělení: Ano, říká, hned jak mě princezna Radziwiłłová informovala, věděla jsem, že **Protokoly a manuskript**

Orževského jsou jedna a táž věc, a mohu tedy prohlášení princezny jenom potvrdit. *Protokoly sionských mudrců* jsou dílem tří úředníků ruské tajné policie Račkovského, Manujlova a Golovinského s cílem udělat ze Židů obětního beránka za ruskou revoluci z roku 1905.

Když jsme paní Hurblutovou poprosili, aby nám řekla něco bližšího o vzniku tohoto padělku, usmála se při vzpomínce na příslušníka tajné policie, který se v aristokratických kruzích naparoval jako hrdina a čelný osnovatel zchytralého komplotu, jímž má být car oklamán a Židé zničeni. Byl na své dílo skutečně hrdý, říká paní Hurblutová. K princezně Radziwiłłové přišel Golovinskij do jejího bytu na Avenue des Champs-Élysées přímo z Národní knihovny, kde svou práci prováděl. Přinesl svazek popsaných listů. Vzpomínám si přesně na ten den, kdy předvedl hotové dílo. Bylo psáno ve francouzštině na **zažloutlém papíru** a listy byly spojeny bílou páskou. Na první straně se nacházela velká **modrá inkoustová skvrna**.

Já sama jsem antisemítka, poznamenává pak ještě paní Hurblutová. Jakmile jsem se doslechla o *Protokolech sionských mudrců*, hned jsem si tuto knihu opatřila. Samozřejmě mne vůbec nenapadlo, že by mohla být v nějakém vztahu k mým pařížským přátelům. Ale sotva jsem *Protokoly* otevřela, řekla jsem si: Ach, tady znovu nacházím našeho přítele Golovinského.

Není žádných pochyb o tom, řekla závěrem paní Hurblutová, **že dokument Golovinského a Protokoly jsou identické.**⁴

My bychom spíše řekli, že vyprávění Radziwiłłové a Hurblutové jsou pohádky, kterými je svět balamucen ve službách Židovstva. Vyprávění Radziwiłłové vypadá opravdu na první pohled důvěryhodně, protože se údajně znala s generálem Čerevinem a s Golovinským.

Podívejme se tedy, kdo je vlastně tahle Radziwiłłová!

K zodpovědění naší otázky si nejdříve vezmeme k ruce tzv. *Gothajský almanach šlechty* (*Gothaischen Hofkalender*) ročníky 1883-1935:

„Kateřina se narodila r. 1858 v Petrohradě. Jejím otcem byl generál Adam Lorenc Rzewuski, který teprve v roce 1856 – tedy dva roky před narozením své dcery Kateřiny – byl povýšen na ruského hraběte Rzewuského. Po absolvování vojenské akademie ve Vídeňském Novém Městě se stal rakouským poručíkem a roku 1821 vstoupil do ruských služeb. Matkou Kateřiny byla Anna Dimitrevna Daszkowová.

Rodiči jejího otce byli Adam Lorenc Rzewuski, polský politik, zemřel roku 1825, a Justina Rdultowská.

Rodiči její matky byli Dimitrij Vasiljevič Daszkow a Alžběta Valitevna Paszkowová.“⁴

⁴ Z těchto spolehlivých údajů tedy vidíme, že byla mylná informace časopisu *La Vieille France* z března 1921, že Kateřina je vnučkou Louise Blanca, židovského majitele kasina v Monte Carlu, a je tedy Položidovkou. Dcera zmíněného Žida se vdala za prince Konstantina Radziwiłła, ale s naším případem nemá co dělat.

V roce 1873 se tehdy patnáctiletá Kateřina vdala za prince Viléma Radziwiłła (†1911) a stala se tím princeznou. Z tohoto manželství vzešli dva synové a tři dcery. Podle *Gothajského almanachu* bydlel tehdy manželský pár v letech 1883-1888 v Berlíně a pak 1889-1900 v Petrohradě. Už v roce 1901 se manželé rozešli.

Princ Radziwiłł se potom trvale usadil ve Varšavě, Kateřina se vydala na cesty. Roku 1901 žila v Londýně, 1902-1904 v Kapském Městě, a pro léta 1905-1913 neuvádí almanach žádný údaj o jejím bydlišti. 2. června 1906 bylo manželství soudně rozvedeno.

V roce 1914 se Kateřina provdala za civilního inženýra **Karla Emila Kolba**, jako bydliště je udáván částečně Petrohrad, částečně Mnichov.

Gothajský almanach pro rok 1934 a 1935 už u ní neuvádí jméno jejího druhého manžela a jako bydliště udává New York. Generál Nečvolodov píše ve své knize *Car Nikolaj II. a Židé*, str. 290 toto:

„Londýnský časopis *Plain English* z 19. března a 2. dubna 1921 přinesl sdělení, podle něhož byla Radziwiłłová v Londýně vydržována dnes už zemřelým lordem Salisburym. Později se uchýlila do Jižní Afriky, kde pro sebe využívala známého majitele diamantových nalezišť, Cecila Rhodese. Když pak jeho jménem padělala šek, byla odsouzena do vězení.

Roku 1889 se usídlila v Petrohradě poté, co se nepohodla s Bismarckem a opustila Berlín. Byla to velmi hezká a obratná dáma. Ačkoli měla díky svému jménu přístup ke dvoru a byla přijímána společností, přesto byla pozorována s jistou nedůvěrou, protože ji považovali za německou agentku. Ti lidé z dvorských kruhů, kteří dobře znali inteligentního a čestného generála Čerevina, bývalého palácového velitele za cara Alexandra III., považovali shodně za vyloučené, že by mohl takové osobě jako je princezna Radziwiłłová svěřit jakýkoli tajný dokument.

Generál Orževskij, bývalý velitel zvláštního útvaru četnictva, měl samozřejmě přímý přístup k carovi už třeba jen z toho důvodu jako každý jiný generál nebo plukovník ruské armády, který nezastával nějaké vysloveně podřízené postavení. K tomu, aby měl Orževskij přímý přístup k carovi, bylo nadbytečné a nemístné, aby žádal o zprostředkování palácového velitele. Stačilo, aby se prostě zapsal na audienční listinu a během dvou nebo tří dnů, v naléhavých případech ihned, mu bylo přijetí umožněno.

Opatrnost, s níž petrohradská společnost princeznu Radziwiłłovou přijímala, se ještě zvýšila, když se zjistilo, že v posledních letech 19. století provdala svou tehdy osmnáctiletou dceru za knížete Blüchera, bohatého sedmdesátiletého starce.

Ještě před válkou v Transvaalu (1899-1902) zmizela Radziwiłłová definitivně z Petrohradu. Později se rozneslo, že byla v Africe s Cecilem Rhodesem a že s ním při obležení Bloemfonteinu opustila město v balónu.

Kdo ji znal, nebyl nijak udiven jejím odsouzením za padělání Rhodesova podpisu, jak o tom informovaly noviny *Plain English*.“

K doplnění obrázku ještě uvádíme, o čem informuje L. Fryová ve své knize *Le Juif, notre Maître*, str. 113 (francouzský překlad anglické knihy *Waters Flowing Eastward* na str. 107):

„Princezna Kateřina Radziwiłłová byla v Londýně 30. dubna 1902 vyšetřována kvůli podvodu a odsouzena k pokutě 3 000 liber a dvěma rokům vězení (*Times* ze 16. a 29. dubna a 1. května 1902). 13. října 1921 byla žalována hotelem Embassy v New Yorku pro nezaplacení účtu ve výši 1 239 dolarů a 30. října 1921 ji nechal newyorský hotel Shelbourne zatknout pro způsobenou škodu ve výši 352 dolary.“ (*New York World* ze 14. a 31. října 1921.)

Následkem tohoto odsouzení bylo i rozhodnutí řádové velmistryně z 11. srpna 1902 o odebrání bavorského královského tereziánského řádu, uděleného roku 1894. Ale i jinak je to s její počestností a důvěryhodností všelijaké. Ve svém interview pro *American Hebrew* říká:

„Já sama jsem ruskou revoluci předpověděla ve své knize *Za paravánem carského dvora*, kterou jsem vydala pod pseudonymem hrabě Paul Vasili.“

L. Fryová ale její lež uvádí na pravou míru (str. 108 francouzského vydání) těmito slovy:

„Radziwiłłová patřila roku 1884 v Paříži k těm kruhům liberálních Rusů, kteří dodávali madame Juliette Adamové různé historky o životě ruského dvora. Od té doby se ráda vychvalovala, že tyto historky vydala pod jménem hrabě Vasili, ale jejich skutečným autorem byla madame Adamová.“

Ukázali jsme si tedy, že Kateřina pochází z polské rodiny a jak teprve její otec byl povýšen do hraběcího stavu. Sňatkem se stala princeznou, ale jméno Radziwiłłová ztratila již v roce 1901 a roku 1906 byla rozvedena.

Přece však se ještě jako princezna dopustila falšování šeku, který ji stál nejen trest vězení, ale byl také rozhodujícím důvodem k rozvodu.

Jak jsme již viděli, vdala se roku 1914 za inženýra Kolba a **od té doby neměla právo nazývat se princeznou.**

V roce 1921 se zdála být už úplně na scestí; dvakrát byla obžalována pro nezaplacení účtu. Krátce předtím, v tom samém roce, se dala do služeb Židovstva svým líčením vzniku *Protokolů sionských mudrců*. Aby svému povídání dodala u lehkověrného publika většího lesku, neudělala své prohlášení pro tisk jako rozvedená paní Kolbová, ale jako princezna ze starého rodu Radziwiłłů, kterýžto titul jí už sedm let nepříslušel.

Bernští experti Baumgarten a Loosli postavili své znalecké posudky na vyprávění Kolbové-Radziwiłłové a Baumgarten ji dokonce povolal za korunní svědkyni.

V květnovém hlavním líčení Baumgarten soudil, že by se o důvěryhodnosti Radziwiłłové nemělo pochybovat jenom proto, že byla kdysi před dvaceti lety zatažena do nějaké šekové aféry. Přitom opomněl dodat, že Kolbová-Radziwiłłová také po oněch dvaceti letech – tedy v tom roce, kdy vytáhla do boje proti *Protokolům* – byla v New Yorku obžalována a potrestána pro dvojí vyhnutí se zaplacení účtu, takže zůstala tak říkajíc věrná svému charakteru.

Loosli se pokoušel odvrátit pozornost od těchto nepříjemných skutečností prohlášením, že se v případě podvodnice jednalo o jinou Radziwiłlovou; **opomněl pouze pro své tvrzení uvést nějaký důkaz**. Jako svědomitý soudní znalec by si býval měl aspoň zalistovat v *Gothajském almanachu* a našel by tam, že se mezi početnými ženskými příslušníky domu Radziwiłłů nachází **pouze jediná** s křestním jménem Kateřina, a navíc by si tam musel povšimnout, že se právě ona v poslední době zdržuje v New Yorku. Loosli ve svém znaleckém posudku staví na vodě. Aby dodal důvěryhodnosti své svědkyni, pokouší se dokonce vrhat podezření na ostatní členy knížecí rodiny Radziwiłłů.

Nyní si probereme podrobněji tvrzení paní Kolbové-Radziwiłlové, abychom prokázali, že je také od A do Zet vybájené.

Tvrdí, že ruská policie **teprve po válce s Japonskem a po první ruské revoluci** přikročila k tomu, aby ze starého dokumentu generála Orževského vytvořila dnešní *Protokoly*. Říká zcela jasně: „Mluvím o letech 1904 a 1905; tehdy jsem bydlela v Paříži,“ a pak tvrdí, že právě tenkrát jí Golovinskij ukázal hotový rukopis dokumentu. Rusko-japonská válka trvala 1904 do 1905 a skončila mírem z Portsmouthu 5. září 1905. První ruská revoluce začala v létě 1904 a trvala až do rozpuštění druhé Státní dумы, tj. do 16. června 1907. Tato revoluce se všeobecně označuje (viz např. také *Židovský lexikon*) jako revoluce z roku 1905, protože právě v tomto roce probíhaly největší nepokoje a poněvadž 30. října téhož roku vyšel carův tzv. Říjnový manifest, kterým byla Státní дума změněna na zákonodárný sbor. Kolbová-Radziwiłlová tedy čas, v němž s Golovinským o *Protokolech* měla mluvit, určuje **velmi přesně**.

Za prvé říká, že to bylo po rusko-japonské válce, tedy po 5. září r. 1905.

Za druhé vykládá, že to bylo po první ruské revoluci, tedy až po 30. říjnu 1905.

Konečně **za třetí** sama udává výslovně 1905.

Jakýkoli omyl v časovém údají je tedy tím zcela vyloučen!

Jenže *Protokoly* byly už roku 1901 v držení Butmiho a Niluse. G. Butmi datuje svůj překlad *Protokolů* dnem 9. prosince 1901 a S. Nilus píše ve svém vydání z roku 1905, že je obdržel roku 1901 od svého přítele, maršálka šlechty Alexeje Suchotina, a stěžuje si, že kvůli nejružnejším potížím je mohl zařadit až do svého vydání v roce 1905.

Další – a obzvláště průkazný – doklad představují ruské noviny *Znamja*, v nichž *Protokoly* vyšly **už roku 1903!**

Tudíž spis, který byl v Rusku už roku 1901 a navíc byl nepopíratelně uveřejněn v novinách roku 1903, zcela jistě nemohl být sepsán teprve 1904 nebo 1905 v Paříži.

Z toho plyne, že Kolbová-Radziwiłlová spolu s Hurblutovou lhaly. Nemůže o tom být pochyb, jelikož obě svědkyně tvrdily totéž a protože dále *Jevrejskaja Tribuna* sama zdůraznila, že princezna udělala svoje prohlášení s jistotou a s plným vědomím si závažnosti svých slov. Zde je jakýkoli omyl vyloučen!

Profesor Baumgarten ve svém znaleckém posudku (str. 87) sám uznává, že „se jedná o slabou stránku výpovědi Radziwiłlové a Hurblutové“. Protože by však jeho

celý posudek byl bez těchto výpovědí bezcenný, nachází pro tak zjevný rozpor následující „omluvu“:

„Je snadno představitelné, že tyto dámy, které se tak častokrát zdržovaly v Paříži, se zmýlily v údajích ohledně data svého setkání s Golovinským.“

S tak svévolným akceptováním tvrzení by žádný soudní znalec neměl pracovat, natož aby jeho autorky ještě povýšil na korunní svědkyně.

Přitom se oba švýcarští znalci vyhýbají vývodům Fleischhauerova znaleckého posudku (str. 31), podle něhož v procesu vyslechnutý svědek Vladimír Burcev svého času pranýřoval nesprávné údaje těchto dvou žen. Ve svém, v Paříži rusky vydávaném emigrantském časopisu *Obščeye Dělo*, napsal 14. dubna 1921 totiž toto:

„Kdyby se mělo věřit dámám Radziwiłłové a Hurblutové, setkaly se obě v Paříži v letech 1904-1905 s Račkovským a Golovinským a viděly u nich *Protokoly sionských mudrců*, které oba právě měli napsat. **Ale tady je všechno popletené.** Račkovskij v těch letech v Paříži vůbec **nebyl**, protože už dávno před rusko-japonskou válkou byl odtud odvolán. Tou dobou žil v Rusku pod policejním dohledem a nemohl proto být společně v Paříži ani s Golovinským, ani s Manujlovem.

Co je tedy na zprávách Radziwiłłové a Hurblutové výmysl a co pravda? To je těžko říci.

Protokoly samy o sobě by jistě nevzbudily žádný zájem, ale protože se stejně v Rusku jako v ostatní Evropě i v Americe našlo dost lidí, kteří jim věří, bylo by žádoucí tuto záležitost jednou pro vždy vyjasnit...

Od jara roku 1917 byly archivy policejního departmentu otevřeny badatelům a historikům, kteří jistě nemají zájem rozšiřovat tento padělek. Osoby, které se zabývají studiem archivů, měly ještě před nástupem bolševiků možnost seznámit se s materiály, týkajícími se *Protokolů*. A pokud víme, někteří z nich se zabývali právě touto otázkou. Jistě máme právo být od nich informováni o okolnostech, které měly rozhodující vliv na vznik *Protokolů*.“

Tak psal Burcev ještě 14. dubna 1921. Když pak byl pro své vývody napadán časopisy *Jevrejskaja Tribuna* a *Poslednije Novosti*, opakoval v časopisu *Obščeye Dělo*, že *Protokoly sionských mudrců* jsou jistě padělkem, ale že interview Radziwiłłové obsahuje jisté rozpory. Když byl 6. května Burcev v *Jevrejskoj Tribuně* znovu osočen a napadán, prohlásil na to, že si Radziwiłłová neprotiřečí. Poté se odmlčel.

Rozpory v hlášení Kolbové-Radziwiłłové zůstaly nevyjasněny, až přišli znalci Loosli a Baumgarten s opravdu velice podivuhodnými tvrzeními k jejich ospravedlnění. **Baumgarten** prohlásil, jak už bylo uvedeno, že se dámy zmýlily v letopočtu, ale **Loosli** rovnou napsal ve svém znaleckém posudku na str. 82: „Svědectví kněžny Radziwiłłové a paní Hurblutové se vztahují k jejich postřehům z r. 1895.“

Co ho oprávnilo k uvedení tohoto data, v posudku neuvedl! Teprve při ústním projevu v květnovém hlavním líčení v Bernu zdůvodňoval své tvrzení ohledně roku 1895, když podle soudního protokolu doslova řekl:

„V překladu článku časopisu *American Hebrew* z 25. února 1921 byly zmíněné údaje, totiž styk kněžny Radziwiłłové s Golovinským **omylem** datovány

na rok 1905 místo správného 1894 nebo 1895. Protože se zjevně jednalo o písařský omyl reportéra nebo o tiskovou chybu časopisu, **sám jsem ve svém posudku chybu opravil.**“

To už není jenom nesvědomitě, to je přímo trestuhodné! Kdyby se zde jednalo o pouhou tiskovou chybu, musela by se přece vysvětlit během Burcevova tiskového sporu (lépe řečeno nepřátelství židovského tisku proti němu), a Kolbová-Radziwiłłová by na ni jistě také upozornila přinejmenším u příležitosti své přednášky v Brooklynu. Nic z toho se nestalo; židovský tisk i Kolbová-Radziwiłłová trvaly na svém časovém údaji 1904/1905. A to také musely kvůli záchraně věrohodnosti interview, protože Kolbová-Radziwiłłová v něm **výslovně prohlásila**, že se ruská policie chopila zfalšování *Protokolů* hned po rusko-japonské válce a po první ruské revoluci.

Jak si tedy potom soudní znalec Loosli může troufnout tvrdit, že se setkání Radziwiłłové ohledně *Protokolů* přihodilo roku 1895, když přece konec rusko-japonské války nebyl samozřejmě v roce 1895, nýbrž roku 1905?

Tím, že Kolbová-Radziwiłłová sama umístila začátek prací na vyhotovení *Protokolů* až do doby po zmíněné válce a revoluci, **jasně a prokazatelně lhala**, neboť jsme již dokázali, že přinejmenším noviny *Znamja* je uveřejnily už roku 1903, a si- ce ten samý text, který měli v rukou Butmi a Nilus už r. 1901.

Ovšem i jinak vykazují interview Kolbové-Radziwiłłové a Hurblutové jeden chybný údaj vedle druhého, protože nejen Račkovskij nebo Golovinskij, ale ani samotná Radziwiłłová roku 1905 po rusko-japonské válce v Paříži vůbec nebyla.

Ohledně Račkovského píše Burcev v časopisu *Obščeye Dělo* ze 14. dubna 1921, že v letech 1904-1905 v Paříži nebyl, protože ji opustil ještě dávno před touto válkou. Jisté je tolik, že Račkovskij byl ze svého pařížského úřadu odvolán již roku 1902, žil pak v Rusku pod policejním dohledem a během revoluce 1905 byl povolán znovu na ministerstvo vnitra.

O Golovinském napsal v tomto procesu rovněž jako svědek slyšený Sergej Svjatikov v *Jevrejskoj Tribuně* dne 26. srpna 1921 toto:

„Protože jsem byl pověřen prozkoumáním činnosti ruské zahraniční policie a rovněž jsem byl komisařem Prozatímní vlády, jsem schopen potvrdit, že Golovinskij byl členem Ochranky v zahraničí od roku 1892 a v letech **1890-1900** žil v Paříži.“ Nicméně poněkud nelogicky k tomu dodává: „Údaje, které princezna Radziwiłłová a paní Hurblutová o Golovinském uvádějí, jsou správné.“

Jak vůbec může něco takového prohlašovat, když přece Radziwiłłová byla údajně v Paříži ve styku s členem Ochranky Golovinským r. 1905, který ale v té době už pět let v Paříži nebyl, to ví jen milý Bůh!

Konečně sama Radziwiłłová také nebyla r. 1905 v Paříži, protože monsignore Jouin podnikl v tomto směru důkladné pátrání a napsal o něm ve své knize *Le Péril Judéo-Maçonnique*, díl II, na str. 177:

„Princezna Radziwiłłová uvedla, že r. 1905 bydlela v Paříži na Avenue des Champs-Elisées; nuže, v *Annuaire mondaines* z roku 1905 není ani stopy po tom, že by tam tehdy bydlela. To činí její vyprávění velice podezřelým.“

Tím se řetěz důkazů uzavřel; žádná z těchto osob nebyla po rusko-japonské válce koncem roku 1905 v Paříži.

Ruský generál **Alexandr Spiridovič**, šéf Ochranky v letech 1902-1905, velitel carovy tajné stráže v období 1906-1916 a pak gubernátor Jalty, žije od r. 1918 jako emigrant v Paříži. Je dobrým znalcem ruských revolucionářských poměrů a uveřejnil o tomto tématu řadu knih. Při příležitosti bernského procesu prohlásil, že je připraven vystoupit před soudem, ale byl jako ostatně všichni svědci navržení žalovanou stranou soudcem odmítnut. Ve svém obšírném pojednání, které zaslal organizaci *Welt-Dienst*, píše o svědeckých výpovědích při říjnovém hlavním líčení mimo jiné toto:

„Prokáži před soudem, že Golovinskij nikdy nebyl ani donašeč (agent informateur, espion, collaborateur – jak byli tito lidé Ochrankou nazýváni), ani zaměstnanec (agent fileur) nebo dokonce úředník generála Račkovského, dále že Manujlov, úředník policejního departmentu nikdy nebyl v zahraničí podřízen Račkovskému a také s ním nikdy v Paříži nespolupracoval. Oba byli naopak odpůrci. – – – Prostudoval jsem si celý archiv generála Račkovského a prohlašuji, že **Golovinskij nikdy nestál ve službách Račkovského a nikdy nebyl jeho spolupracovníkem.** – – –

Burcev nazývá Golovinského agentem-provokátérem Račkovského. Kdyby to byla pravda, **proč potom Burcev** – jenž od r. 1905 tvrdošíjně bojoval proti policejnímu departmentu i jeho agentům a zveřejňoval jména všech provokátorů, která znal a údajně o Golovinského agentské činnosti věděl už od let 1901-1902 –, **neuveřejnil také Golovinského jméno?** Proč také ve čtyřech zevrubných knihách Menčikovova díla *Ochranka a revoluce* nestojí nikde sebelepší zmínka o Golovinském?

Vysvětlení je jednoduché!

Golovinskij agentem Račkovského nikdy nebyl a celá legenda byla vymyšlena hrabětem du Chaylou, Svjatikovem a Burcevem, aby pošpinila ruskou policii a především generála Račkovského.“

Je pochopitelné, že takového svědka jako je generál Spiridovič, nemohli Židé v Bernu potřebovat.

K posouzení důvěryhodnosti Golovinského je třeba poznamenat, že byl **odsouzen pro defraudaci**, jak uvádí Delewsky ve své knize *Die Protokolle der Weisen von Zion* na str. 95.

Fantastické je také vyprávění Kolbové-Radziwiłłové o prvním vypracování *Protokolů sionských mudrců* generálem Orževským i o memoárech generála Čerevina, který do nich dokument zařadil a odkázal je carovi.

Když tedy Kolbová-Radziwiłłová znala obsah *Protokolů* z memoárů generála Čerevina, jež jí generál údajně věnoval, proč to nesdělila Isaacu Landmannovi, který s ní dělal onen proslulý interview? Proč neuvedla důkaz toho, že *Protokoly* jsou

identické s dokumentem? Proč prozradila obsah dokumentu pouze své famózní přítelkyni Hurblutové, takže tato mohla prohlásit, že *Protokoly* a dokument generála Orževského jsou jedno a totéž?

K tomu všemu přistupuje ještě tato věc: Soudní znalec Loosli si nechal z Ústředního archivu sovětské vlády zaslat všechna akta carské vlády, která jsou v nějaké souvislosti s *Protokoly*. Proč potom bolševici neposlali do Bernu tak důležité svědectví, jakým jsou carovi odkázané memoáry generála Čerevina?

Odpověď je také snadná: **Dokument generála Orževského buď vůbec neexistuje, nebo se jedná o nějaký jiný dokument, který s *Protokoly* nemá žádnou spojitost!**

Jako ostatně i v jiných souvislostech měli bychom být ohledně Orževského dokumentu bernskému procesu vlastně vděční za to, že stále více světla vniká do této padělatelské dílny. Teď už přinejmenším víme, že **Orževského dokument z roku 1884 je identický s únorem 1895 datovaným dokumentem *Tajnosti Židovstva*, protizednářským spisem, kterého se Židé zmocnili z archivu ministerstva vnitra v Petrohradě po únorové revoluci roku 1917.**

Ze Sliosbergova⁵ podnětu sepsal Žid Delewsky v roce 1923 knihu s názvem *Die Protokolle der Weisen von Zion*. Sliosberg sám v této knize uveřejnil jeden svůj příspěvek o *Tajnostech Židovstva*. (O tom si blíže povíme v kap. IX.) Píše v něm, že dokument z roku 1895 byl předchůdcem *Protokolů*, ale nezmiňuje se ani slovem o „Orževského“ dokumentu z roku 1884, který přece podle Kolbové-Radziwiłłové měl být oním pověstným předchůdcem *Protokolů*. Ano, Sliosberg dokonce uveřejnil část dopisu, zcizeného Židy v téže době v policejním departmentu, který byl přiložen k dokumentu v dopisu generálu Čerevinovi, aniž by ovšem jmenoval pisatele tohoto dopisu. Vyplývá z něj pouze, že jeho autorem byl člověk, který byl v čilých stycích s ministry a tudíž vysoce postavenou osobou.

Je jasné, že Sliosberg neuveřejnil celý text dopisu proto, že se mu jeho další obsah nehodil!

Ze skutečnosti, že Sliosberg nemluví o dokumentu generála Orževského, ačkoli svůj příspěvek napsal r. 1923, tedy dva roky po vyprávění Kolbové-Radziwiłłové,

* že jako rok vzniku dokumentu uvádí datum 1895,

* a dále že podle něj generál Čerevin, který zemřel r. 1896, dostal dokument teprve roku 1895 vyplývá,

že paní Kolbová-Radziwiłłová vypovídala nepravdivě.

Takže ne tedy roku 1884, ale 1895 vznikl údajný předchůdce *Protokolů sionských mudrců*.

Buď tedy Radziwiłłová neposlouchala dosti pozorně instrukce, které jí dalo konsorcium padělatelů pro její interview a vyšperkovala jej vlastními výmysly, nebo jí sice případ generála Orževského byl předepsán, ale když se pak na nesrovnalost začalo poukazovat, pokusil se Sliosberg podvod obrátit jiným směrem!

Neexistuje tudíž žádný dokument z roku 1884, nýbrž pouze dokument z roku 1895, a ten v žádném případě není – jak ukážeme v kapitole IX – předchůd-

⁵ Rusko-židovský právník, který vystoupil v Bernu jako svědek.

cem *Protokolů sionských mudrců*, protože s jejich obsahem nemá ani v nejmenším co dělat. V dokumentu se pojednává pouze o židovském zednářstvu.

Tajnosti Židovstva patří k písemnostem, které roku 1917 vydal kníže Lvov z tajného archivu ministerstva vnitra židovskému politiku **Vinaverovi**, mimochodem členu Miljukovovy strany. **Od té doby všechny tyto písemnosti o politických machinacích Židovstva zmizely** a Židé nyní těchto pro ně choulostivých spisů, jako je zmíněné protizednářské pojednání *Tajnosti Židovstva* a neúplný dopis generálu Čerevinovi bez udání pisatele, používají typicky drzým způsobem pro své účely.⁶

Vynalézavý Loosli píše ve svém znaleckém posudku ohledně Orževského dokumentu na str. 83:

⁶ Jak už zde bylo zmíněno, napsal Burcev v časopisu *Obščeye Dělo* ze 14. dubna 1921, že na jaře 1917, bezprostředně po ustavení první Prozatímní vlády knížete Lvova, byl archiv policejního departmentu v Petrohradě důkladně probádán, a že se zde zejména pátralo po spisovém materiálu, týkajícím se *Protokolů sionských mudrců*. Expert Loosli uvádí ve svém posudku na str. 96, že prof. Sergej Svjatikov prohlásil následující: Z pověření Prozatímní vlády prostudoval a zpracoval historik P. S. Čogolev archiv policejního departmentu a našel tam důkazy, že *Protokoly* jsou falsifikátem, vyrobeným v Paříži. Z pozdější Svjatikovovy výpovědi víme, že i on se tímto spisovým materiálem zabýval. Zdá se tedy být prokázáno, že bezprostředně po pádu carského režimu mělo Židovstvo mimořádný zájem na tom, aby získalo informace a kontrolu nad ruskými spisovými materiály ohledně *Protokolů* a nechalo za tím účelem prohledat archivy důvěryhodnými osobami. Tento předpoklad byl mj. potvrzen sdělením, které na adresu *Welt-Dienst* zaslal poslanec Státní dumy baron plk. Engelhardt z Rigy. Podle jeho zprávy vypovídal o *Protokolech* bývalý úředník ministerstva vnitra v propagačním oddělení Denikinovy armády v Rostově na Donu roku 1919 v přítomnosti šéfa oddělení univ. prof. R. Sokolova, jeho adjutanta barona plk. Engelhardta, rektora petrohradské university prof. E. Grimma, bývalého člena Státní dumy generála Švedova a kapitána Gitkova. Sdělil, že se v tajném archivu ministerstva vnitra nacházely dokumenty o židovské otázce. Byla mezi nimi akta o T. Herzlovi, o Jolyho knize *Dialogy*, spis *Tajnosti Židovstva* a další, a zejména také dokument v hebrejštině spolu s francouzským a německým překladem. Poslední dokument obsahoval text *Protokolů*. Dokument pocházel od agenta, který byl znám pod falešným jménem Johnson a byl z Petrohradu vyslán s pasem na jméno Kohn na basilejský I. sionistický kongres r. 1897. Kvůli odcizení jistého tajného dokumentu si stěžoval dr. Herzl u ruského vyslance v Bernu Čadovského. Nějaký čas na to byl na Čadovského spáchán atentát. Ruská vláda po dlouhém zvažování od zveřejnění získaného dokumentu upustila, ale dovolila jeho předání prostřednictvím ministra vnitra Sypjagina a maršálka šlechty A. Suchotina spisovateli Nilusovi, aby ho pak uveřejnil formou souhrmné vědecké práce. O bližších okolnostech vzniku *Protokolů* neměl Nilus jasno. Z rozhodnutí ministra Sypjagina směl úředník, který byl pověřen předáním dokumentu A. Suchotinovi sdělit pouze to, že pochází od jednoho zednáře 33. stupně. Rovněž Sypjagin byl zavražděn. Také ministr Pleve, který se židovským vůdcům příležitostně zmínil, že má v rukou pro ně kompromitující materiály, byl zavražděn.

Ačkoli *Protokoly* zveřejnily r. 1903 noviny *Znamja* a knižně pak r. 1905, byly Židy vytrvale zamlčovány a utajovány. A když přišli Židé v Rusku prostřednictvím únorové revoluce roku 1917 k otevřené moci, bylo samozřejmě jejich první starostí nechat zmizet nejen *Protokoly* samotné, ale i doklady o nich.

Tyto informace plukovníka Engelhardta mají rozhodující význam; víme z nich totiž mimo jiné, jaký byl výsledek bádání v ruských archivech v roce 1917, o němž píše Burcev a na němž se podíleli Čogolev a Svjatikov. Všichni tři patřili k sociálně-revoluční straně, která byla zcela pod židovským diktátem. Tito sociální revolucionáři pátrali po písemnostech o *Protokolech sionských mudrců* začátkem r. 1917, tedy v době, kdy se nikdo na celém světě o *Protokoly* nezajímal. Samotný výsledek jejich pátrání byl Židy samozřejmě zmlčen.

„Podle výpovědi kněžny Radziwiłłové sahá vznik sionistických protokolů do roku 1884, ovšem ne v té formě, jaká je nám dnes běžně známa, nýbrž jde o různě využitě dokumenty a písemnosti s cílem dosáhnout po zavraždění cara Alexandra II. určitých politických cílů.

Je tedy naprosto zřejmé, že se tehdy ještě nejednalo o sionistické protokoly samotné v podobě známé z pozdějších vydání Niluse, Butmiho a jejich pokračovatelů, nýbrž o dokument vypracovaný k určitým cílům, do něhož byly *Protokoly sionských mudrců* částečně pojmuty.“

Odkud Loosli ví, že je to „naprosto zřejmé“? Viděl snad tyto dokumenty, písemnosti a speciálně Orževského dokument?

Nešťastný soudní znalec, který zde klidně obchází jasné skutečnosti a tím nechtěně vyvrací svými úvahami lži korunních svědkyň Kolbové-Radziwiłłové a Hurblutové.

Ta první přece sama řekla, že *Protokoly sionských mudrců* představují jen poněkud přepracovaný, doplněný a zmodernizovaný text Orževského dokumentu, a druhá svědkyně uvedla dokonce doslovně, že **Protokoly a Orževského dokument jsou jedno a totéž!**

Podivuhodné je rovněž tvrzení Kolbové-Radziwiłłové, podle něhož ruská policie nejen v osmdesátých letech 19. století, ale také roku 1905 poslala své úředníky do Francie k sepsání štvavého spisu, aby si teprve tam obstarali potřebné informace k boji proti revolucionářským rejdmům Židů v Rusku.

V rozporu se všemi skutečnostmi je také tvrzení, že prý Orževskij neměl k carovi přístup.

Ještě poznámku k výpovědi Hurblutové. **Tato svědkyně ví jenom to, co jí paní Kolbová-Radziwiłłová předříkala, a to se pak pokouší v interview vydávat za vlastní vědomosti.** Přitom ještě sama směrnice Kolbové-Radziwiłłové všelijak přikrášluje a tam se pochopitelně dopouští hrubých omylů. Tak například řekla, že Orževskij byl na své dílo hrdý. Proto se Loosli ve svém znaleckém posudku (str. 86) vidí znovu nucen Hurblutovou omlouvat, že pouze **omylem** zaměnila jméno Golovinského za Orževského.

Jen mimochodem budiž poznamenáno, že paní Hurblutová také vysloveně podvádí už jen tím, že svoji přítelkyni Kolbovou soustavně nazývá princeznou Radziwiłłovou. Když už se ale téhle Hurblutové chce věřit, jak to oba soudní znalci dělají, pak měli poukázat na tu část její výpovědi, podle níž účelem Račkovským, Manujlovem a Golovinským vyrobeného spisu bylo „udělat ze Židů obětní beránky za ruskou revoluci z roku 1905“.

Tím totiž sama Hurblutová zastává stanovisko, že dokument byl vypracován teprve až po revoluci roku 1905, a tudíž Baumgartenovo a Loosliho tvrzení o pouhém omylu v časovém údaji jsou nemístným výmyslem!

Pro čestného člověka a obzvláště pro soudního znalce není prostě možné a přípustné zacházet s těmito ženskými na jedné straně jako s korunními svědkyněmi a na jejich povídačkách navíc postavit své znalecké posudky, a na druhé straně je-

jich rozporné výpovědi tak dlouho upravovat a přikrášlovat, až jsou jakž takž použitelné k tomu, aby ukázaly Račkovského jako podvodníka a padělatele!

Stejně trestuhodná je Loosliho lehkomyšlnost, s níž se odvolává na Kolbovou-Radziwiłlovou, **aniž by četl její memoáry**. Loosli předložil soudu jako přílohu svého znaleckého posudku ohromné množství knih, ale nikoli „*My Recollections by Princess Catherine Radziwill*“, London, Isbister, 1904. Předmluva autorky k její knize je datována srpnem 1904. Připomeňme si, že Radziwiłlová byla v srpnu 1902 odsouzena k dvouletému vězení; psala tedy memoáry v době svého věznění. Z celého díla o 346 stranách lze nabýt pouze jediného dojmu: Radziwiłlová patří k ženám, které si o sobě myslí, že jsou pro mezinárodní politiku a diplomacii nepostradatelné, že patří k takovým ženám, které jsou zasvěceny a podílejí se na všech politických akcích, jimž všichni politici a státníci přímo vnucují různá „interessantní“ sdělení a které se tudíž ani nelekají falešných informací a intrik všeho druhu. Skutečnost je ovšem trochu jiná. Bismarck, proti němuž intrikovala, ji rychle odhalil, bulharský kníže ji odmítal přijmout poté, co novinářům vyzradila důvěrné sdělení, s nímž se jí neprozřetelně svěřil, a Cecil Rhodes s ní rázně přerušil intimní vztahy. Opravdu škoda, že její kniha končí rokem 1904.

Nejdůležitější na jejích memoárech je ovšem fakt, že v nich nenalezneme ani slovo o Račkovském, Golovinském a o vzniku *Protokolů sionských mudrců*!

Již jen tímto faktem je zcela vyvráceno nestydatě troufalé Loosliho tvrzení, že se Radziwiłlová stýkala s Golovinským v roce 1894 nebo 1895. Až do srpna 1904, kterým jsou její memoáry ukončeny, **nevěděla o *Protokolech sionských mudrců*** ani o jejich údajném tvůrci **vůbec nic**, protože jinak by ona, která ve své knize popisuje i ty nejbezvýznamnější podrobnosti, zcela jistě neopomněla napsat o senzačním a veledůležitém plánu, jímž měl být oklamán car a zničeno ruské Židovstvo. Kdyby byla bývala osobně přítomna padělání tak významného dokumentu, pak by se jistě o tom zmínila stejně, jako to učinila v případě výměny podvržených dokumentů generála Boulangerova mezi Francií a Ruskem, kterými mělo být kompromitováno Německo a Bulharsko. Ale ani její četné výklady a zmínky o svém příteli generálu Čerevinovi ji nepřiměly k tomu, aby se ve svých memoárech zmínila o Orževského aféře nebo o Čerevinem jí údajně věnovaných vlastních generálových memoárech. Tedy o všem, o čem roku 1921 najednou vyprávěla ve svém interview pro židovské noviny a **co se podle Loosliho mělo odehrát již v roce 1895.** O tom ne-napsala kupodivu ve svých memoárech ani slovo!

K zdůvodnění své „tiché opravy“ letopočtu 1905 na 1895 konečně Loosli před soudem 8. května prohlásil, že přítomnost Radziwiłlové v Paříži roku 1895 byla **úředně zjištěna**. Rovněž zde nám k nalezení pravdy pomohou její vlastní memoáry, v nichž píše, že každoročně pobývala v Paříži, kde měla příbuzné. **Loosliho „úřední zjištění“ je tedy obyčejný bluf, jímž se snažil odvést pozornost od svého vědomého zfalšování letopočtu.**

Memoárové dílo Radziwiłlové zde nemůže být zevrubně projednáno, ale budiž k němu řečeno aspoň tolik: Kdo jej přečetl a potom ještě tvrdí, že se její příhoda se vznikem *Protokolů* odehrála r. 1894 nebo 1895 a ona že se pouze zapomněla o ní v memoárech zmínit, ten prostě nemůže být brán vážně!

A konečně Loosliho tvrzení, že Radziwiłłová viděla rukopis *Protokolů* u Golovinského roku 1895, je pro něj trapně vyvráceno jí samotnou, protože sama za prvé zdůrazňuje, že to bylo výslovně po rusko-japonské válce, a za druhé jelikož o tom ve svých memoárech z let 1895-1904 ani slovem nepíše.

Zcela samozřejmě se nabízí otázka, odkud tedy Radziwiłłová tyto informace měla.

Vysvětlení nám k tomu dává výpověď svědka prof. Sergeje Svjatikova, který byl slyšen při říjnovém přelíčení 1934. Svjatikov byl r. 1917 jmenován Prozatímní vládou viceguvernérem Petrohradu a pověřen jednak vybudováním nové státní policie, jednak likvidací ruské tajné policie v zahraničí, která měla své sídlo v Paříži. Ještě v roce 1917 se proto vydal do Paříže, kde se nacházel tehdejší šéf zahraničních policejních agentů v ruských službách, **Henri Bint**. Ten mu při výslechu měl říci, že byl Račkovským opakovaně pověřován vypracováním podvržených dokumentů, např. různých revolucionářských letáků a proklamací, kterými měli být revolucionáři oklamáni a vtaženi do vzájemných rozkolů. K těmto podvrženým dokumentům měly patřit i *Protokoly sionských mudrců*. Vypracováním spisu pak měl Račkovskij pověřit svého agenta Golovinského. Ačkoli Svjatikov vyslýchal Binta jako ministrem spravedlnosti ustavený vyšetřující soudce a jím pořízený zápis o výslechu by měl tedy platnost a význam soudního protokolu, přesto s ním protokol nezavedl, takže nemáme dnes k dispozici žádný doklad toho, že mu Bint opravdu řekl to, co Svjatikov později vyprávěl. Když pak koncem r. 1920 vypukl spor o pravost *Protokolů sionských mudrců*, obrátil se Svjatikov znovu na Binta. Opět nevíme, co mu řekl, ale za svoje sdělení a předání určitých písemností pak Bint, který žil v neutěšených poměrech, dostal od Svjatikova značnou peněžní odměnu. To všechno je zaznamenáno v soudních aktech o tomto procesu. Jestliže bychom vzali Svjatikovovu výpověď za pravdivou, pak měl už r. 1917 doklad toho, že Račkovskij nechal prostřednictvím Golovinského vyrobit *Protokoly*.

- * Přestože se *Protokoly* objevily koncem r. 1919 v Anglii a Německu, a krátce nato i v Americe,
- * ačkoli všude vyvolaly velký rozruch,
- * i když se noviny *Times* zabývaly otázkou *Protokolů* v obsáhlém článku z 8. května 1920,
- * přestože Lucien Wolf ve *Spectatoru* ze dne 12. června 1920 tvrdil, že jsou opsány z románu *Biarritz*,
- * a konečně navzdory tomu, že o *Protokolech* psal nadále světový tisk –

Svjatikov mlčel!

Patrně tehdy ještě nedošly přípravy k obvinění Račkovského tak daleko, aby se s touto vymyšlenou verzí o vzniku *Protokolů sionských mudrců* mohlo předstoupit před veřejnost. Pak konečně objevilo Židovstvo v princezně Radziwiłłové vhodnou osobu k podvodu. Svjatikov se k tomuto manévru dal plně k dispozici a s použitím jeho údajů byla vypracována koncepce případu, jehož zveřejnění bylo svěřeno Kolbové-Radziwiłłové.

Generál Nečvolodov dochází na straně 298 k závěru, že **Kolbová-Radziwiłlová i Hurblutová nehorázně lhaly, a sice vědomě lhaly od prvního do posledního písmene v souladu s udělenými instrukcemi.**

Proto píše Loosli už opatrněji ve svém posudku na str. 87:

„Přece jen je možno proti oběma svědkyním připustit námitku, že by byly smluvené či stranické, nebo ovlivněny mužem, který jim napovídal. Existuje takový muž, který výpovědi obou dam doplnil prostřednictvím jejich reprodukování ve svém r. 1910 (tedy o pět let později) učiněném prohlášení, a tím je postavil zcela mimo pochybnost. Tím mužem je hrabě du Chayla.“

Mnohomluvný Loosli zde odporuje sám sobě! Pokud o něco dříve ještě tvrdil, že Radziwiłlová byla svědkem vzniku *Protokolů* v roce **1895**, neměl by nyní říkat, že du Chayla r. **1910** – tedy „o pět let později“ – došel ke stejnému postřehu..!

Poznamenejme ještě, že du Chayla jak ve svém novinovém článku, tak i ve svědecké výpovědi uvedl, že se setkal s Nilusem v Rusku v únoru 1909, tedy nikoli roku 1910, jak píše Loosli. **Už jsme se nejednou přesvědčili, že pan soudní znalec Loosli to s daty nebere tak přísně.**

Takže oba švýcarští znalci se s hrabětem du Chaylou dostali tak říkajíc jenom z deště pod okap!

K charakteristice du Chayly, kterého i znalec Baumgarten označuje vedle Kolbové-Radziwiłlové a Hurblutové za třetího korunního svědka, si nyní ocitujme z díla L. Fryové *Le Juif notre Maître*, str. 114, dopis Rusky Tat'jany Fermorové, který napsala v Paříži 9. června 1921 autorce citované knihy:

„Nedávno byla v ruském časopisu *Poslednije Novosti* (č. 331-332) otištěna řada článků hraběte Alexandra du Chayly, v nichž popírá pravost *Protokolů si-onských mudrců*, protože tento dokument měl být údajně zprostředkován osobou, nebudící důvěru.

Když se pochybnost o pravosti dokumentu staví na charakteru osoby, která jej měla údajně doručit, potom se můžeme – myslím právem – zajímat také o toho, kdo tuto kritiku vyslovil. Proto si vám dovolím vylicít, jak a za jakých okolností jsem poznala hraběte du Chaylu. Svého času jsem se zdržovala na svém statku v jedné celkem bezvýznamné vesnici, blízko níž je ovšem velice známý klášter. Jednoho dne před zhruba deseti lety jsem tam přijala návštěvu představeného tohoto kláštera archimandrity Arsena, který mi představil jako svého přítele mladého muže, výše zmíněného hraběte du Chaylu, jenž byl do kláštera poslán, aby tam studoval ruský jazyk a pravoslavné náboženství, kterým je – jak sám řekl – doslova nadšen. Dozvěděla jsem se od hraběte, že vystudoval v jezuitské koleji a že z vlastního přesvědčení přestoupil k pravoslaví, což ho přivedlo k roztržce s rodinou.

Ještě před jeho příchodem do Ruska si ho oblíbil prokurátor svatého synodu v Petrohradě, Sabler, který ho do Ruska pozval a poslal nejdříve do kláštera v Optiné pustyni, odkud pak byl vyslán do našeho kláštera, aby zde sloužil jako příklad pro antikatolickou propagandu.

Musím uznat, že byl zcela na vyšší situaci a ukazoval se být ještě pravoslavnější než samotný patriarcha. Právě jeho úsilím byla z klášterní kaple odstra-

něna renesanční socha anděla, protože se mu zdála být příliš katolická. Hrabě mi nadšeně líčil, jak tuto sochu s potěšením osobně rozbil na kusy. Předhodila jsem mu jistý vandalismus a neušlo mi, že ostatně ve všem projevuje poněkud nevhodnou netrpělivost a nesnášenlivost, především vůči Židům. Často jsem od něho pak slýchávala slova: „V Rusku by se měl uspořádat náramně pěkný pogrom!“

Dokážete si proto představit můj úžas, když jsem se z jeho článků dočetla, že velení dobrovolnické armády navrhl klamný plán antisemitské pogromové propagandy, aby tím protižidovské nálady svedl vedlejším směrem. On, který tak hlasitě proklamoval nezbytnost pogromů! A byl to zase právě on, od něhož jsem se poprvé dozvěděla o existenci Drumontových knih, které mně nadmíru chválil. Nabádal i mne k jejich přečtení a posouzení, do jaké míry se už Židé zmocnili Francie, a prorokoval stejný osud Rusku, jestliže povolí Židům sebe-nepatrnější občanská práva. Jak nesmírné bylo moje překvapení, když jsem nyní četla jeho obžaloby Drumonta i jeho knih, které prohlašoval najednou za vyzývavé a lživé. Opět on, který je tehdy tak obdivoval! Sledovala jsem příležitostně jeho život v Rusku a neustále jsem žasla nad neobyčejnou náhlostí, s jakou se měnily jeho politické i věroučné názory a záležitosti. Tak například byl jeden čas důvěrným přítelem jednoho biskupa, známého svými extrémně klerikálními názory, a du Chayla kázal a šířil horlivě jeho ideje o svaté absolutní moci ruských monarchů i nesmířitelné nenávisti vůči všem cizincům. Byl v úzkém vztahu také s biskupem Antoniem z Volyně a Eulogiem z Holmu, stejně jako se známým salonem hraběnky Ignatijeovové. V okamžiku, kdy získal tak říkajíc půdu pod nohama ve vlivných kruzích ruské společnosti, změnila jeho činnost prudce kurs a on nakonec skoro úplně opustil náboženskou oblast. Začal se zabývat čistě politickými otázkami, stal se důvěrníkem hraběte Bobrynského, známého vůdce panslavistické strany, a byl jím vyslán na tajnou misi do Haliče, kde byl zatčen pro podezření ze špionáže.

Po svém návratu do Ruska zaujal nepochopitelně nenávistný postoj vůči menšinovým národnostem Ruska. Zvláště proti Polákům a Finům rozdmýčkal zuřivé tiskové útoky. Protože byl trvale v peněžní tísní, seznámila jsem ho s prezidentem komise pro finské záležitosti panem Korevo, kterému potom pomáhal v jeho protifinské propagandě, vedené pomocí zahraničního tisku.

Koncem války studoval du Chayla na duchovní akademii v Petrohradě, ale již krátce na to se stal vedoucím zdravotního oddělení svatého synodu, které vytvořil biskup Pitirim za peníze, jež údajně pocházely od pověstného Rasputina. Potom jsem ho ztratila z dohledu; nicméně vím, že po revoluci se objevil v bílé armádě, kde se pokoušel pomocí falešných slibů a informací pohnout kozáky k boji proti bílým a přimět je k tomu, aby odtrhli svá území od staré vlasti. Roku 1919 byl postaven před válečný soud za provozování pobuřující propagandy v žoldu nepřátel dobrovolnické armády. Zprávy o tom byly uveřejněny v krymských novinách.

Chápete tedy jak mi bylo, když jsem nyní objevila jeho jméno v článku ruských novin v Paříži, které jsou známy svým obojetným postojem k obnovení Ruska.“

Doplníme si toto líčení ještě informací, která došla organizaci *Welt-Dienst* do Erfurtu v následujícím znění:

„V době ruské občanské války roku 1920, kdy bílá armáda stála na Krymu, řídil tu du Chayla oficiální armádní časopis sboru donských kozáků *Donské noviny*.⁷ Ve svých člancích se du Chayla snažil **pobuřovat kozáky proti nadřazeným**. Velitel armády generál Wrangel z těchto důvodů vydáváni listu zakázal a nechal du Chayla postavit před válečný soud.

V okamžiku zatčení se du Chayla pokusil vzít si život a těžce se zranil. Vzhledem k této okolnosti ho Wrangel omilostnil a vyloučil z armády. Du Chayla opustil území, obsazené bílou armádou, a začal pomocí všech dostupných prostředků proti Wrangelovi intrikovat. Koncem roku 1921 se uchýlil do Bulharska a podařilo se mu získat si důvěru dr. Korečkova, vedoucího sovětského Červeného kříže. Du Chayla může být právem označen za chorobně dobrodružné individuum.“

Z Nečvolodova (str. 301) si zde ještě ocitujme, co 18. září 1922 napsal ruský pařížský týdeník *Slovo*, jeden ze Židů vydávaných emigrantských časopisů protibolševického směru:

„V poslední době se sovětská vláda pozorně zabývá snahami emigrantů vrátit se zpátky do Ruska. Bolševici se usilovně snaží zanést mezi tyto kruhy rozpory a věnují přitom zcela mimořádnou pozornost kozákům. Pro tuto práci si bolševici zajistili pomoc hraběte du Chayly. Ten za občanské války sloužil ve sboru donských kozáků a byl r. 1920 postaven před vojenský soud, ale nakonec byl omilostněn generálem Wranglem.“

Z předloženého materiálu si můžeme udělat přesný obrázek o nestálém charakteru tohoto muže:

Nejprve katolík, potom nejrozhořčenější protivník katolické církve. Zpočátku ve službách bílé armády, později štváč proti ní, a nakonec ho nacházíme u bolševiků. Nejdříve zuřivý antisemita a horlivý zastánce pogromů, poté zas nadšený filosemita a jeden z hlavních svědků bernského procesu ve službách Židů!

V květnu 1921 uveřejnil hrabě du Chayla článek o svých vzpomínkách na Niluse a *Protokoly sionských mudrců*. Tento článek vyšel:

12. a 13. května 1921 v časopisu *Poslednije Novosti*,

14. května 1921 v časopisu *Jevrejskaja Tribuna*,

1. června 1921 v časopisu *American Hebrew*,

a po říjnovém hlavním líčení v Bernu byl článek ještě jednou otištěn v časopisu *American Hebrew* z 23. a 30. listopadu 1934.

Du Chayla vypráví, že koncem ledna 1909 ve své horlivosti pro studium uposlechl podnětu metropolitů Antonia z Petrohradu a uchýlil se do kláštera Optiná pustyně blízko Kalugy. Ještě v den svého příchodu do kláštera se v obydlí archimandrity

⁷ Ruský název neuveden; pozn. překl.

kláštera Xenofona seznámil se spisovatelem Nilusem, který bydlel ve vile nedaleko kláštera. Du Chayla píše:

„Oba jsme byli potěšeni vzájemným seznámením a neotálel jsem ani chvíli přijmout nabízené pozvání k návštěvě jeho domu. – – – Nilus byl zkrachovalým majitelem pozemků v Orelské gubernii. Svého času hodně cestoval do ciziny s jistou paní K. a dlouhou dobu žil ve Francii, zejména v Biarritzu; pak mu z Ruska oznámili, že jeho majetek v Orelské gubernii ztratil náhle cenu. Tehdy, asi roku 1900, prošel těžkou duchovní krizí, která ho přivedla k mysticismu. Při mé první návštěvě mi představil svoji ženu Helenu Alexandrovnu, rozenou Ozerovovou, bývalou dvorní dámu carevny Alexandry Fedorovny. Ozerovová byla dcerou bývalého ruského vyslance v Aténách. Byla to dobromyslná a poslušná žena, tak dobromyslná, že se přátelila i s dřívější přítelkyní svého muže paní K., která také přišla o majetek a žila nyní s nimi společně.

Přátelské vztahy s Nilusem trvaly celých devět měsíců mého pobytu v klášteře až do 10. listopadu 1909. – – – Třetí nebo čtvrtý den naší známosti se mne Nilus zeptal, zda znám *Protokoly sionských mudrců*, které vydal. Odpověděl jsem záporně.

Nilus vstal, vzal do ruky knihu a překládal mi její nejdůležitější pasáže do francouzštiny. – – – Byl velice rozladěn, když jsem mu řekl, že v tomto dokumentu není vidět nic, čím by se lišil od pamfletů Eduarda Drumonta nebo mystifikací Leo Taxila. – – –

Po několika dnech mne opět pozval k sobě. – – – Otevřel desky a vyjmul z nich v kůži vázaný notes. Na první straně jsem zpozoroval velkou **modrou skvrnu**, jako by byl kdysi na tom místě rozlit inkoust. Papír notesu byl silný a **nažloutlý**. Francouzský text byl psán **různými rukopisy**; dokonce se mi zdálo, že i s použitím více druhů inkoustu.

„Důvodem toho je,“ řekl mi Nilus, „že na zasedáních kahalů zastávali různí lidé místo zapisovatele, a proto ten rozdílný rukopis.“ Nilus nepochybně pokládal tuto nepodstatnou věc za důkaz, že manuskript je originální text. Nicméně si vzpomínám, že mi později řekl, že rukopis je jen kopie. – – –

Dal mi rukopis číst. Přečetl jsem jej za půldruhé hodiny. Během čtení se Nilusova žena a paní K. vrátily z kostela. Nilus byl dychtiv znát moje mínění a důvod mlčení spatřoval v nespokojenosti s dokumentem.

„Ale jděte, vy jeden nevěřící Tomáši,“ řekl s úsměvem, „uvěříte teď, když jste *Protokoly* viděl a četl? Řekněte nám, co si o nich myslíte. Tady mezi námi můžete mluvit otevřeně. Moje žena ví o co jde a co se zde paní K. týče, právě jí děkujeme za odhalení plánů Kristových nepřátel.“

Zpozorněl jsem. Bylo snad možné, že by Nilus získal *Protokoly* prostřednictvím paní K.?

„Ano,“ řekl Nilus, „paní K. žila dlouho v cizině. V Paříži dostala z rukou jednoho ruského generála tento manuskript, který mi předala. Generál získal rukopis z tajného zednářského archivu.“

Zeptal jsem se Niluse, proč je jméno toho generála tajemstvím.

„Ale to přece není žádné tajemství,“ odpověděl Nilus, „jde o generála Račkovského.“

Vzpomněl jsem si, jak jsem v Paříži slyšel od jednoho studenta, který mne učil rusky, že Račkovskij byl v čele politické policie. Zeptal jsem se Niluse, zda je Račkovskij hlavou oné policie. Zdálo se, že moje otázka vzbudila jeho nelibost. Odpověděl dosti nejistým způsobem, že Račkovskij bojuje proti zednářství a ďábelským sektám. – – – Nilus stále dychtil zvědět, jaký dojem na mne *Protokoly* udělaly. Odpověděl jsem mu zcela otevřeně, že je považuji za mystifikaci.“

Ocitujme si teď pro úplnost výpověď du Chayly jako svědka při výslechu v říjnovém hlavním přelíčení (jednací spis str. 38-50):

Prezident soudu: „Neměl Nilus také nějaké vztahy s jistou Vladimirovnou Komarovskou?“

Svědék: „Ano, dlouhý čas žil společně s touto vdanou ženou. Poté, co onemocněla a přišla o majetek, vzal ji do svého domu, kde ještě dlouhý čas bydlela. – – – Měl jsem dojem, že Nilus je paranoik. Byl dobromyslný, vzdělaný a talentovaný, ale žil pod tlakem fixní ideje; jeho veškeré myšlení se koncentrovalo na brzký příchod Antikrista.“

Prezident: „Je pravda, že vám Nilus ukázal sionistické protokoly?“

Svědék: „Ano, seznámil mne s rukopisem ve francouzštině. – – – Byl to rukopis, a dokonce psaný různými druhy písma. Zjevně na textu pracovalo více osob...“

Prezident: „Všiml jste si na tom manuskriptu něčeho zvláštního?“

Svědék: „Na první straně byla skvrna...“

Prezident: „Řekl vám Nilus, jak k rukopisu přišel?“

Svědék: „Ano, uvedl mi pramen; mimo jiné jmenoval generála Račkovského.“

Prezident: „Myslíte to tak, že Nilus dostal rukopis od něho?“

Svědék: „Nikoli přímo. Souvislost byla následující: Nilus mi nikdy neřekl, že by Račkovskij byl původcem, nýbrž že se mu podařilo zcizit tento dokument tajné společnosti v Paříži, a sice prostřednictvím paní Komarovské.“

Prezident: „Jak se dokument dostal do Ruska?“

Svědék: „Jak jsem slyšel, rukopis se dostal k paní Komarovské, která jej pak dala Nilusovi...“

Prezident: „Nebyl Nilus schopen sám *Protokoly* zfalšovat?“

Svědék: „V žádném případě...“

Právník Brunschvig: „Mluvil jste o skvrně na první straně. Můžete nám říci, jaké byla barvy?“

Svědék: „Byla bleděmodrá.“

Právník Brunschvig: „Před chvílí jste zde řekl, že se *Protokoly* dostaly do rukou Nilusovi prostřednictvím paní Komarovské. Jak je možné, že sám Nilus píše, že je získal od maršálka šlechty Suchotina?“

Svědék: „Nilus chtěl, jak se mi aspoň zdálo, aby nebyla památka paní Komarovské vydána všanc veřejnosti.“

Právník Brunschvig: „Jaké bylo podle Nilusových údajů původní znění rukopisu? V jakém jazyce?“

Svědék: „Nilus tvrdil, že originál *Protokolů* má být francouzský. Co jsem tehdy u něho viděl, byl originál...“

Expert Baumgarten: „Jak si pane svědku vysvětlujete, že Nilus ve vlastním vydání své knihy neuvádí Račkovského jméno? Řekl jste nám, proč bylo zamlčeno jméno paní Komarovské; to je jasné. Ale proč potom Nilus později nejmenoval Račkovského a místo něho uváděl jen Suchotinovo jméno a později již vůbec žádné?“

Svědék: „To nevím. Jen se domnívám, že mu později třeba mohl někdo říci, aby Račkovského jméno neuváděl, protože generál byl tehdy ještě v Paříži. Ale to je pouze moje domněnka.“

Prohlašuji celé du Chaylovo vyprávění za výmysl a dokážu to následujícím:

- 1) Du Chayla se narodil roku 1885 a v době, kdy byl v únoru 1909 v Optiné pustyni, mu tedy bylo 24 let. Zdá se být velmi pochybné, že by zralý, vážný a mysticky založený Nilus svěřil tajemství vzniku *Protokolů* mladíkovi, kterého sotva znal.
- 2) Nilus napsal už ve svém prvním vydání z roku 1905, že obdržel manuskript od maršálka šlechty A. Suchotina. Ani v tomto, ani v pozdějších vydáních nezmiňuje paní K. nebo Račkovského. Je zcela nepochopitelné, proč by měl Nilus vyprávět du Chaylovi úplně jinou historii získání rukopisu, když jeho kniha byla již léta tištěna, a zvláště nepochopitelné je, že by Nilus o tomto nápadném rozporu sám s du Chaylou nemluvil.
- 3) Taťjana Fermorová byla v blízkosti kláštera, jak sama píše, v létě a seznámila se tam se studentem du Chaylou. Protože tam však du Chayla přišel teprve v lednu 1909, mohlo se tedy jejich seznámení odehrát nejdříve v létě 1909. Tehdy už du Chayla věděl, jak sám říká, o Nilusovi jako o vydavateli *Protokolů*. Du Chayla s Fermorovou mluvil podrobně o židovské otázce a speciálně o Drumontových antisemitských knihách. Jak si potom tedy vysvětlit, že jí v této souvislosti neřekl o svém pozoruhodném setkání s Nilusem a také neřekl ani slovo o *Protokolech sionských mudrců*? Jenom tím, že Nilus se studentem du Chaylou prostě o tomto tématu nemluvil.
- 4) Později si prokážeme, že du Chayla k vypracování svého vyprávění použil zprávu Kolbové-Radziwiłłové. Druhým pramenem, z kterého čerpal, bylo francouzské vydání *Protokolů* od msgre E. Jouina, s nímž se seznámil – což máme dokázáno jeho vlastní výpovědí – v dubnu 1921, tedy krátce před zveřejněním jeho vlastního novinového článku. Nilus vydal svoji knihu o Antikristovi (podle Segela str. 177) poprvé r. 1901. *Protokoly sionských mudrců* převzal teprve do jejího druhého vydání r. 1905. Monsignore Jouin ale ve své knize **omylem** napsal, že k prvnímu uveřejnění *Protokolů* došlo v Nilusově vydání roku 1902.

Takové vydání neexistuje!

Ale přesně to samé, že totiž *Protokoly* vyšly r. 1902 v Nilusově knize o Antikristovi, **píše du Chayla ve svém zmíněném článku**. Staví v něm věc tak, jakoby se jí dozvěděl přímo od Niluse.

Tím sám prokázal nepravdivost svých tvrzení, protože **údaje prostě opsal od Jouina, ale sám si je neověřil!**

- 5) Du Chayla popsal rukopis téměř doslova stejně jako Kolbová-Radziwiłłová: manuskript, různé druhy písma, nažloutlý papír, modrá skvrna. Z toho se má usuzovat, že Nilus měl ten samý exemplář, který Kolbová-Radziwiłłová údajně viděla v Paříži, a že právě ten vydal Račkovskij paní K.

Takový postup vysokého policejního úředníka by byl v tak jasném a zřejmém rozporu i s těmi nejzákladnějšími pravidly policejní administrativy, že dovoluje jen jediný závěr: Buďto lhala Kolbová-Radziwiłłová, nebo du Chayla. I kdybychom připustili, že Račkovskij z nějakých důvodů skutečně text *Protokolů* paní Komarovské postoupil, je nemyslitelné, že by jí předal právě a jediné koncept tajného spisu, jehož čistopis měl být určen pro ministra vnitra k dalšímu postoupení carovi.

Případ je tak mimořádně podezřelý, že každý soudce, který je přece sám dobře obeznámen se zásadami úřední administrativy, by musel velmi rychle poznat, že du Chayla s nějakým tím vlastním vyšperkováním pouze napsal do novin a jako svědek jen zopakoval to, co uveřejnila Kolbová-Radziwiłłová.

- 6) Když už by policejní generál vydal originál konceptu tajného spisu – vypracovaného z jeho pověření – nějaké ženě, musely by tu zapůsobit neobvyklé, doslova nevysvětlitelné okolnosti; přinejmenším by musel být v těsných osobních nebo služebních stycích k této osobě. Generál Alexandr Spiridovič, který měl Račkovského archiv k dispozici a prostudoval jej, dosvědčil soudnímu znalci Fleischhauerovi písemně:

„Tato paní Komarovská je pouhým mýtem. Všechno moje úsilí najít paní Komarovskou, která byla Nilusovou přítelkyní, zůstalo bez výsledku. Celá legenda byla vymyšlena roku 1921, přičemž posloužilo jméno dámy, která byla v Paříži velmi známá, ale nehrála žádnou politickou roli. Tou ženou byla hraběnka Emilie Komarovská, s níž ale Nilus nebyl v naprosto žádném vztahu. **Byl to sám Svjatikov, který tuto legendu prostřednictvím du Chayly propašoval do tisku,** a byl to opět on, jenž přiměl du Chaylu předat bajku pod svým jménem tisku.“

Již jsme si zde dříve dovodili, že v pozadí vyprávění Kolbové-Radziwiłłové stál Svjatikov; je proto nanejvýš zajímavé, že zkušený a věci rozhodně znalý generál Spiridovič považuje téhož Svjatikova za inspirátora du Chayly. K této záležitosti se ještě později vrátíme.

- 7) Nyní se dostáváme k prozkoumání otázky, zda du Chayla znal historku Kolbové-Radziwiłłové **dříve**, než napsal svůj článek. Zodpovězení této otázky má rozhodující význam, protože du Chayla při své svědecké výpovědi tuto znalost popíral, a to nejen k době vyjití jeho článku v květnu 1921, ale i po všechny následující roky do bernského procesu! Podle soudního jednacího spisu (str. 55) prohlásil, že se o novinové výpovědi Kolbové-Radziwiłłové dozvěděl až z knihy paní Fryové, a podle str. 42 téhož jednacího spisu řekl, že se s její knihou seznámil jen 14 dní před svou svědeckou výpovědí, tedy v polovině října 1934.

Jeho tvrzení, že o Kolbové-Radziwiłłové dříve nevěděl, je tak nedůvěryhodné, že se dá právem označit za falešné.

V roce 1921 začala živá tisková kampaň kolem *Protokolů sionských mudrců*, kterou otevřela paní Kolbová-Radziwiłlová a jež dosáhla svého vrcholu právě článkem du Chayly!

Tehdy byly v nejrůznějších novinách uveřejňovány nejen výpovědi Kolbové-Radziwiłlové a Hurblutové v doslovném znění, ale byla k nim zaujímána také kritická stanoviska. Na polemice byly zúčastněny listy téměř všech zemí, zvláště americké a francouzské, ale především tehdy v Paříži ruský tištěné troje emigrantské noviny, a sice *Poslednije Novosti*, *Jevrejskaja Tribuna* a *Obščeye Dělo*.

Du Chayla se počátkem r. 1921 zdržoval v Cařihradě a v dubnu téhož roku přišel do Francie. Právě v Cařihradě byly speciálně *Poslednije Novosti* nejrozšířenějším ruským emigrantským listem. Je opravdu velice těžko uvěřit, že by du Chayla, sám emigrant, **nečetl tento list, jehož spolupracovníkem se stal hned po svém příchodu do Paříže!**

Dále si zde uvedeme aspoň některé listy, které se od února 1921 zabývaly rozruch vyvolávajícím prohlášením Kolbové-Radziwiłlové:

- * 25. února vyšel v *American Hebrew* interview s Radziwiłlovou.
- * 4. března vyšel tamtéž interview s Hurblutovou.
- * 15. března vyšel v *Revue Mondiale* článek Radziwiłlové, v kterém zopakovala obsah svého interview.
- * 1. dubna vyšel v čas. *Jevrejskaja Tribuna* článek s titulkem „Pravda o Protokolech sionských mudrců“. V něm byl znovu zopakován kompletní text obou interview.
- * 1. dubna přetiskl *Le Peuple juive* v Paříži článek Kolbové-Radziwiłlové z *Revue Mondiale*.
- * 8. dubna vyšel v *Jevrejskoj Tribuně* článek ruského Žida S. L. Poljakova pod titulkem „Zápisník s modrou skvrnou“, v kterém se mj. píše: „Odhalení princezny Radziwiłlové vrhá světlo na historii vzniku *Protokolů*. Byly sepsány roku 1904 v Paříži...“
- * 14. dubna vyšel v časopisu *Obščeye Dělo* Burcevův článek, v němž bylo podrobně pojednáno o falešných tvrzeních Radziwiłlové a Hurblutové ohledně jejich časových údajů.
- * 22. dubna přinesla *Jevrejskaja Tribuna* referát o přednášce Radziwiłlové v Brooklynu na téma vzniku *Protokolů* a článek, v němž bylo mj. uvedeno, že její svědectví zasadilo smrtelnou ránu machinacím Niluse a jeho přátel.
- * 29. dubna otiskla *Jevrejskaja Tribuna* stať s titulkem „Okolnost velkého významu“, v němž bylo zaujímáno stanovisko proti Burcevovým sdělením o Radziwiłlové.
- * 6. května přinesla *Jevrejskaja Tribuna* článek s titulem „Padělání sionských protokolů“, v němž znovu židovským tiskem napadený Burcev prohlašuje, že se dá mluvit nanejvýš o určitých nepřesnostech ve zprávě Radziwiłlové, nikoli však o rozporech. Za ocitování stojí výhrůžná věta z komentáře k článku: „Je si Burcevův list vědom toho, do jakých kruhů tak lehkomyšlně vrhá své výtky proti Radziwiłlové?“
- * 12.-13. května vychází v listu *Poslednije Novosti* du Chaylův článek.

- * 14. května otiskl tentýž článek časopis *Jevrejskaja Tribuna*.
- * 20. května vyšel tamtéž článek S. L. Poljakova s titulkem „Rozbřesklo se. Poznámka ke vzpomínkám du Chayly“. O příznačné modré skvrně zde bylo řečeno: „Zprávě princezny Radziwiłłové se dostalo nečekaného potvrzení od svědka, který osobně mluvil s Nilusem.“
- * 1. června přetiskuje *American Hebrew* znovu du Chaylův článek.
- * 16., 17. a 19. srpna vychází v londýnských novinách *Times* proslulý článek jejich cařihradského dopisovatele o spojitosti *Protokolů* s *Dialogy* Maurice Jolyho.
- * 26. srpna otiskuje *Jevrejskaja Tribuna* článek Sergeje Svjatikova s titulkem „Račkovského padělek“. Uvádí se v něm, že díky svědectví princezny Radziwiłłové, paní Hurblutové a hraběte du Chayly bylo prokázáno, že *Protokoly* jsou slátaninou Račkovského agentů.
- * 2. září 1921 přináší *Jevrejskaja Tribuna* článek podepsaný šifrou Berax, v němž jeho autor píše: „V každém případě není zpráva z *Times* v sebemenším rozporu s informacemi princezny Radziwiłłové a hraběte du Chayly.“
- * 7. října 1921 uveřejnila *Jevrejskaja Tribuna* znovu du Chaylův článek pod názvem „Zdroje padělků“.

Je tedy prakticky zbytečné se ptát, zda může být pravdivá svědecká výpověď du Chayly v tom smyslu, že se o zprávě Kolbové-Radziwiłłové dozvěděl poprvé 14 dní před svým výsledkem u soudu v roce 1934. On, který byl hlavním dodavatelem materiálu k této tiskové kampani!

Ve svém článku v časopisu *Jevrejskaja Tribuna* ze 14. května 1921 du Chayla píše:

„V prvních dubnových dnech r. 1921 jsem dorazil z Cařihradu do Lyonu. Jaký byl můj úžas, když jsem ve výkladní skříni knihkupectví na náměstí Bellecour viděl francouzské vydání *Protokolů sionských mudrců*, které Nilus, jehož jsem osobně znal, vydal r. 1902.⁸

Rozsáhlá předmluva monsignore Jouina k této knize se pokouší o kritickou analýzu událostí, které vzniku *Protokolů* předcházely. Obsahuje jisté, lehce pochopitelné nepřesnosti. Při pročítání ruských novin v Paříži jsem se přesvědčil, že v různých částech světa a především v ruském tisku se rozbíhá polemika o *Protokolech*.

Souhrn těchto faktů mne podnítil k uveřejnění svých vzpomínek na Niluse a jeho knihu.“

Du Chayla tedy sám přiznává, že se o polemice kolem *Protokolů* informoval z ruských novin v Paříži a že ho shodné zprávy přiměly k uveřejnění své reportáže.

Je snad zapotřebí ještě nějaký další důkaz ke konstatování, že du Chayla znal vyprávění Radziwiłłové ještě před napsáním svého článku?

Co jiného si také mohl o *Protokolech* v tehdejších pařížských novinách přechíst?

Z jednacího spisu vybíráme str. 54 a 55, kde čteme:

⁸ Flagrantní chyba, správně má být rok 1905. Viz výše.

Expert Baumgarten: „Když svědek psal svůj první článek, bylo mu známo, že princezna Radziwiłłová řekla něco zcela podobného americkému novináři? Věděl pan svědek vůbec o princezně Radziwiłłové?“

Du Chayla: „**Ne, naprosto ne.** Vědomost o jejím novinovém článku jsem získal prostřednictvím knihy paní L. Fryové. A teprve včera jsem viděl na pařížském nádraží objemné dílo této princezny o Rasputinovi.“

Prezident: „Tedy v době, kdy jste psal svůj článek pro časopis *Poslednije Novosti*, vám nebylo jméno princezny Radziwiłłové známo?“

Du Chayla: „Ne!“

Svědek du Chayla tedy předstíral soudu, že ani v době vytištění svého článku v květnu 1921, ani po celou dobu od jeho publikování až do podzimu 1934 o **Radziwiłłové nic nečetl ani neslyšel.**

Jenže v jiné souvislosti svědek **Svjatikov** učinil výpověď, která si zasluhuje po všimnutí. Vyjímáme z jednacího spisu str. 79:

Prezident (táže se Svjatikova): „Vám je tedy známo, že Nilus dostal *Protokoly* prostřednictvím jisté dámy?“

Svjatikov: „Zda oficiální cestou, nemohu říci, ale už v roce 1921 jsem se celou historií dozvěděl přes hraběte du Chaylu. Tou dobou mi častokrát vyprávěl o svém setkání a já jsem mu poradil, aby s tím šel za panem Miljukovem a tam (tj. v časopisu *Poslednije Novosti*) všechno zveřejnil.“

Prezident: „Pan du Chayla vám tedy vyprávěl historií *Protokolů*?“

Svjatikov: „Zajisté!“

Znamená to tedy, že v době od poloviny dubna do května 1921 Svjatikov s du Chaylou „často mluvil“ o jeho posledním setkání s Nilusem a právě při těchto schůzkách by měl Svjatikov zrovna du Chaylovi zamlčet, že Radziwiłłová právě jako z udělání odhalila celé tajemství *Protokolů*, měl by mu zamlčet, že o tom vyšlo takové množství tiskových zpráv, a že se spoluemigrant Burcev zabýval falešnými údaji Radziwiłłové ve svém časopisu *Obščee Dělo*?

A že by Svjatikov, který du Chaylu vybízel k uveřejnění jeho zprávy v Miljukovově listu, sám neupozornil hraběte, že se Radziwiłłová už dříve vytasila s historií o namodralé skvrně?

Nebo že by poté, co du Chayla „sám od sebe“ napsal článek, s ním Svjatikov nikdy nemluvil o shodě jeho popisu vzhledu rukopisu s líčením Radziwiłłové, ačkoli Svjatikov přece o Radziwiłłové i nadále psal?

Když tedy du Chayla tvrdí, že až do roku 1934 o Radziwiłłové dokonce ani neslyšel, klame tím nejnestoudnějším způsobem soud.

Lze tedy bez jakékoli pochybnosti mít za to, že du Chayla projednával se Svjatikovem a Miljukovem stav věci a že na základě toho pak vyfabrikoval svůj článek, který měl potvrdit údaje Radziwiłłové ještě ústy další osoby.

K zakrytí skutečných souvislostí bylo dohodnuto, že du Chayla popře jakýkoli vztah k Radziwiłłové a samozřejmě zamlčí přebrání svých informací z její zprávy.

Rovněž tak je dále vyloučeno, aby se du Chayla nedozvěděl o žádném z mnoha článků, které se zabývají jeho zprávami a vyprávěním Radziwiłłové.

Právě *Jevrejskaja Tribuna*, která jeho článek přinesla, píše pak dále 20. května, 26. srpna a 2. září o shodě obou těchto výzkumnících *Protokolů* – a **právě v tom samém listu** píše 7. října du Chayla sám znovu o padělku.

Přesto nechce du Chayla nic slyšet o Radziwiłłové, takže se jako svědek před soudem dopustil křivé výpovědi tím, že vědomost o ní zalhal!

Celá du Chaylova zpráva nespočívá na skutečnostech, ale na výmyslech. Snad spoléhá na to, že město Bern, které má ve znaku medvěda, neprojeví více inteligence než toto zvíře. Bohužel se zdá, že spekuloval správně!

To už Žid Benjamin Segel byl o něco opatrnější ve své, r. 1924 vydané knize *Die Protokolle der Weisen von Zion*, v níž sice jednostranně, ale přece jen zevrubně sebral i ty nejméně opodstatněné argumenty proti pravosti tohoto dokumentu. Tím podivuhodnější v naší souvislosti ovšem je, že se Segel nezmiňuje o pověstné namodralé skvrně a **dokonce ani o jménech Radziwiłłové, Hurblutové a du Chayly, kteří byli oběma švýcarskými znalci povýšeni na korunní svědky!**

Ačkoli tedy rozporné a často i nesprávné výpovědi Radziwiłłové a Hurblutové byly už roku 1927 konstatovány a zpochybněny A. Rosenbergem v jeho spisku *Der Weltverschwörerkongreß zu Basel (Světový spiklenecký kongres v Basileji)*, a přestože totéž znalec Fleischhauer ve svém znaleckém posudku i v projevu před soudem jednoznačně prokázal, neviděl se soudce nijak nucen nařídít další přezkoumání a opřel svůj rozsudek o posudky Baumgartena a Loosliho, vystavené jen na vyprávění Radziwiłłové a du Chayly!

Na základě takto pochybných materiálů vynesení rozsudek musí být označen za vědomou justiční chybu.

III. Ruské listiny

V bernském procesu sehrály významnou roli listiny z moskevského Ústředního archivu, jež znalci Looslimu dala k dispozici sovětská vláda a kterými pak Loosli a Baumgarten chtěli dokázat, že generál Račkovskij nechal vypracovat *Protokoly sionských mudrců*.

Loosli ve svém znaleckém posudku na str. 52 a 58 píše:

„14. března 1934 jsem se obrátil na ruskou vládu, aby mně otevřela své archivy, kteréžto žádosti bylo vyhověno v takové míře, že dnes už můžeme beze zbytku vyjasnit otázky, které kolem *Protokolů* existují. Rád používám této příležitosti, abych ruské vládě poděkoval za její laskavou, milou ochotu a vyjádřil z tohoto místa svůj hluboce procítěný dík. – – –

Listiny mně byly předávány postupně hned po jejich vyhledání v archivních inventářích.

Rád bych zde ještě upozornil na skutečnost, že listiny, které mi sloužily jako podklad pro vypracování předloženého znaleckého posudku, se dělí na dvě zcela odlišné skupiny. V první skupině jsou více než deset let staré výpovědi ve formě jejich publikování v knihách, novinách a časopisech, sepsané lidmi uznávaných jmen a významu, tedy z doby, kdy nikdo (a citované osoby již nejméně) nemohl předpokládat, že by posloužily jednoho dne při trestním procesu jako je tento.

Druhá část listin sestává z dostatečně ověřených kopií originálů Ústředního archivu současné ruské vlády, které jsem si od ní vyžádal a obdržel, a dále pak sdělení a zprávy vysokých činitelů vlád, jež předcházely té dnešní, jmenovitě tedy od Prozatímní vlády Kerenského. K těm posledním listinám patří zejména příspěvky pánů Svjatikova, Delewského, Sliosberga a Miljukova.“

Na str. 167-170 Loosliho posudku je uveden „Seznam akt a důkazních listin tohoto znaleckého posudku“. Obsahuje 53 položky. Pod jednotlivými čísly ovšem v žádném případě nenacházíme pouze „akta“ a „důkazní listiny“, jak bychom očekávali, ale všechny možné písemnosti a doklady, které by spíše patřily do druhého seznamu, nadepsaného „Seznam bibliografie“. Tak například jsou pod označením „akta“ už výše zmiňované noviny a knihy od Niluse, Butmiho, Delewského, Miljukova atd. Jen pod čísly 38-41 a 44-46, tedy pod pouhými sedmi položkami jsou uvedena skutečná akta z archivu sovětské vlády s tímto textem:

- č. 38 Račkovskij: Úřední akta od 5. března 1892 do 13. července 1903 (biografická a policejní);
- č. 39 Račkovskij: Úřední akta 1891-1908. Lopuchin 1909;
- č. 40 Ministerská hlášení carovi ohledně Račkovského od 5. března 1892 do 26. července 1905;
- č. 41 Račkovskij: Ruská vlastenecká liga 1902;
- č. 44 Úřední cenzura: Akta ohledně *Protokolů* od 12. do 28. září 1905;
- č. 45 Úřední cenzura: Doklady o jednáních ve věci *Protokolů sionských mudrců* od 28. září 1905 do 10. ledna 1906.
- č. 46 Úřední cenzura: Svolení a výhrady, Petrohrad, 13. prosinec 1905.

Je tedy zavádějící a nekorektní, když Loosli **všechny** předložené mu listiny označuje za „důkazní listiny“ a „akta“.

Loosli se podrobně zabývá zvláště akty pod čísly 38-41. Jsou to:

- * Hlášení Račkovského z Paříže ze 17. listopadu 1895 petrohradskému policejnímu departmentu o své úřední činnosti z let 1883-1895.
- * Dopis bývalého ředitele policejního departmentu Lopuchina ze 14./27. června 1906 viceministru vnitra Stolypinovi. (Tento dlouhý dopis cituje Loosli jen v nepatrném zkrácení.)
- * Hlášení Račkovského z 18. května 1902 policejnímu departmentu o revolučních piklech ruských emigrantů ve Francii a Anglii a založení Vlastenecké ligy v Rusku za účelem boje proti tomuto hnutí. (Loosli uvádí obsah tohoto hlášení, částečně cituje doslova.)

- * Tajná zpráva ruského vyslanectví v Paříži z června 1902 ministerstvu zahraničí ve věci Vlastenecké ligy. (Loosli uvádí obsah hlášení, částečně cituje doslovně.)
- * Přísně tajný dopis ministra vnitra Plevého z 8. července 1902 ministru zahraničí hraběti Lamsdorffovi o zmíněné Vlastenecké lize. (Dopis cit. Loosli v celém znění.)

Budiž zde hned předesláno, že v žádném z těchto úředních dokumentů se nemluví o jakémkoli vztahu generála Račkovského k *Protokolům sionských mudrců*!

Ze všech předložených listin a z nich Looslim vybraných pasáží vyplývá pouze jediný fakt, že totiž Račkovskij byl vělý ruský vlastenec, který při plnění svých povinností policejního úředníka směřoval celou svou činnost na boj proti revolucionářským rejdům. Přitom ovšem necouvl ani před použitím nutných násilných prostředků.

Tak například se Račkovskij dozvěděl, že ruští revolucionáři, kteří byli zapleteni do zavraždění cara Alexandra II., mají v Ženevě tiskárnu. V ní vydávali noviny *Le Messenger de la Volonté du Peuple*, jež doporučovaly politickou vraždu jako prostředek obnovy morálky lidstva. Prostřednictvím nasazeného agenta nechal Račkovskij roku 1886 provést vloupání do této tiskárny, čímž se zmocnil množství cenných materiálů.

Z této skutečnosti ovšem vyvozuje Loosli (str. 66 posudku) následující závěr:

„Cena mně předložených materiálů Ústředního archivu ruské vlády spočívá v tom, že přinášejí otevřené doznání části Račkovským iniciovaných násilných činů, dílem spáchaných také zde ve Švýcarsku, a sice doznání formou jím samým psaných úředních hlášení nadřízeným úřadům.“

Loosli přitom ovšem stydlivě zamlčuje skutečnost, že zločinci byli v tomto případě nihilističtí podvratníci, násilníci a vrahové, ale rozhodně ne policejní úředník, který s nimi bojoval, byť i ne vždy pouze s použitím zákonných prostředků. Je pokrytecké, jestliže se Loosli snaží činit jménem Švýcarska Račkovskému výčitky místo oprávněné kritiky tehdejší švýcarské vlády, která přece sama poskytovala této zločinecké pakáži bezpečný útulek!

Nejdůležitějším pramenem je dopis, který zaslal bývalý šéf policejního departementu Lopuchin v červnu 1906 z Mnichova ministru Stolypinovi. Obviňuje v něm Račkovského, který po něm převzal vedení politického oddělení policejního departementu, že rozšiřuje výzvy k vyvolání pogromů. Tyto výzvy měl Račkovskij údajně nechávat rozmnožovat v tajné tiskárně ministerstva prostřednictvím kapitána četnictva Komisarova. Na základě toho vládou zavedené vyšetřování a prohlídka prokázaly **bezpodstatnost** tohoto obvinění. Šlo jednoznačně o akt msty propuštěného úředníka Lopuchina, který byl sám navíc podezřelý ze styku s revolucionářskými živly!

Stalo se to takto: Lopuchin byl v letech 1903-1905 šéfem policejního departementu, tedy v době, kdy v důsledku prohrané rusko-japonské války vypukla v Rusku první revoluce. Když byl tehdy generál Trepov jmenován generálním guvernérem Petrohradu s diktátorskými pravomocemi, okamžitě rozpoznal nepoužitelnost Lo-

puchina, sesadil ho a jmenoval Račkovského – který byl už od února 1905 úředníkem ministerstva vnitra pro zvláštní úkoly – šéfem politického oddělení policejního departmentu. V důsledku toho začal Lopuchin proti Račkovskému intrikovat a mimo jiné napsal zmíněný dopis Stolypinovi. Spojil se s ruskými revolucionáři v zahraničí, zvláště s Burcevem v Paříži, a vydal tomuto vlastizrádci úřední tajemství ze své vlastní činnosti. Byl za to roku 1908 postaven před soud a odsouzen na nucené práce na Sibiři; po několika letech byl však při všeobecné amnestii cara Nikolaje II. propuštěn.

Během soudního vyšetřování Lopuchina byla u něho provedena domovní prohlídka, při níž se mimo jiné našly také dokumenty, kterých Loosli použil ve svém posudku jako „důkazů“ proti Račkovskému.

Tím je snad dostatečně charakterizován spisový materiál, který dala sovětská vláda k dispozici bernským Židům.

Loosli mohl dopis použít jako „důkazní materiál“ jenom tím, když soudu zamlčel, že Lopuchin byl usvědčený pomlouvač a odsouzený vlastizrádce.

Ale Loosli zašel ještě dál. Z jeho podání se musí nabýt dojem, že Lopuchinův dopis je senzační, dosud neznámý dokument, který „šlechtná“ sovětská vláda dala poprvé z ruky. Na tomto místě budiž panu Looslimu prozrazeno, **že s tímto pomlouvačným dopisem Židé již léta hauzírují.**

Byl totiž otištěn například ve sbírce *Materiály k dějinám kontrarevoluce*, díl I, Pogromy, Petrohrad 1908. Za druhé byl přetištěn v díle *Die Judenpogrome in Rußland*, díl I, str. 314 a dále, které vydal v židovském nakladatelství v Kolíně nad Rýnem r. 1910 sionistický podpůrný fond v Londýně. Konečně za třetí byl Lopuchinův dopis a případ Lopuchin-Ráčkovskij zevrubně pojednán ve filosemitské knize *Der Zar und seine Juden* od Kurta Arama, Berlín 1914.

Ve všech těchto dílech byl Račkovskij pomlouván a označován za aranžéra pronásledování Židů, ačkoli se jeho úřední činnost zaměřovala výhradně na boj proti ruské revoluci.

Neštěstím Račkovského bylo, že právě Židé byli vůdci, podněcovateli a zákulisními původci revoluce, a proto musela být vymyšlena hrůzostrašná bajka o Račkovském, který pronásledoval „hodné, loyální“ Židy.

Pro nás je ovšem důležité, že se ve všech výše citovaných spisech ještě **neobjevuje** sebemenší nářezka na to, že Račkovskij nechal vypracovat *Protokoly* nebo že by protižidovské pogromy byly tímto dokumentem vyvolány. **Toto významné zjištění ovšem Loosli mlčky přešel a raději staví revolucionáře a ruské vlastizrádce do sympatičtějšího světla, než ruského vlastence a obránce vlasti Račkovského!**

Loosli dále posuzuje Račkovského hlášení z 18. května 1902 řediteli policejního departmentu, v němž píše o zdrcujícím účinku novinářských zpráv na židovské revolucionářské kruhy o založení jím vymyšlené protirevoluční Vlastenecké ligy. V politickém boji běžně užívaný trik má ovšem Loosli Račkovskému obzvláště za zlé, když píše: „Račkovskij tedy užíval k dosažení svých cílů veřejného, jím samým úředně potvrzeného falza.“

Loosliho argumentace je doslova nechutná. Račkovského policie bojuje proti anarchistům, revolucionářům a vražedným tlupám tím, že připraví léčku k jejich dopadení, a Loosli z toho vyvozuje závěr o její nemorálnosti!

I jinak celkem zdrženlivý soudní znalec Baumgarten hraje na stejnou strunu špinění Račkovského, když ve svém znaleckém posudku (str. 16) bez důkazů, pouze na základě nahlédnutí do listin sovětské vlády píše:

„Ve zprávě šéfovi policejního departmentu, spadající do doby dřívější činnosti Račkovského a datované v Paříži 1. červnem 1891, mluví Račkovskij o strašidelných zprávách francouzských novin o útisku Židů v Rusku a ujišťuje, že dělá všechno, aby aspoň částečně oslabil nepřátelskou propagandu. Slibuje ‚nechat vyjít na světlo skrytý život Židů a všechny odpornosti, které jsou s ním spojeny‘. Ve svém hlášení z 24. ledna 1892 stejnému úřadu se generál vychloubá tím, že zfalšoval proklamaci známého revolucionáře Plechanova, aby tak vnesl rozkol mezi různé revolucionářské skupiny.“

Z toho pak Baumgarten (str. 17 znal. posudku) vyvozuje následující:

„Račkovskij byl mužem, pro něhož *Protokoly sionských mudrců* v podstatě neznamenal nic jiného než těžký kanón v jeho protižidovské a protizednářské kampani.“

Tak tedy vypadají ruské listiny, z nichž se má dokázat, že Račkovskij byl výrobcem *Protokolů*. Pánové jakoby právě v tomto jediném případě zapomněli, že se politická policie všech dob a států skrývá za agenty-provokatéry, špicly a podobné osoby, které se snaží získat důvěru revolučních a protistátních organizací, zapomněli, že běžně pracuje s podvrženými proklamacemi a dezinformacemi k zmatení protivníka a že stejné bojové metody byly například používány také oficiálními místy a vysokými politickými osobnostmi států Dohody během války. Jistě by pak neměl pan Loosli toto předhazovat právě Račkovskému, který jednal výhradně z vlasteneckých pohnutek. Navíc když on sám roku 1917 jako občan neutrálního Švýcarska šel proti Německu takovým způsobem, že noviny *Zürcher Post* mohly právem napsat, že by se „měl stydět za to, že měl prsty ve špinavém pomlouvačném tažení“!

Ale něco cenného však ruské listiny přece jen nezvratně dokazují: Ačkoliv Račkovskij podával nadřízeným místům velice zevrubná hlášení o své činnosti proti revolučním elementům, i když o všech svých opatřeních a podnicích – podle Loosliho zločinných – informoval příslušná místa, **přece zde chybí to nejdůležitější ze všech hlášení, totiž o výrobě *Protokolů sionských mudrců*. Jestliže Račkovskij právě o tomto dokumentu nepíše ani slovo, je to přinejmenším nepřímý důkaz, že s vytvořením *Protokolů* neměl co dělat.** Jestliže by nechal *Protokoly* sepsat, pak by se zcela jistě – abychom použili výrazu znalce Baumgartena – pochlubil svým nadřízeným tak mistrovským kouskem a takovou zprávu by nepochybně sovětská vláda neopomněla poslat švýcarským Židům do Bernu!

Poté, co byl podplukovník Fleischhauer z Erfurtu dopisem soudu z 6. listopadu 1934 ustaven soudním znalcem, obrátil se 8. téhož měsíce na soudce se žádostí o svolení k nahlédnutí do soudních akt. Aby se nemusel zdržovat dlouhou cestou do Bernu, požádal o umožnění nahlédnout do spisů prostřednictvím nějakého švýcarského soudu při německé hranici.

12. listopadu 1934 soudce vyjádřil souhlas s Fleischhauerovou žádostí, když napsal:

„Beru na vědomí vaši obtížnou časovou a finanční situaci. Příslušná akta **jsou pro vaše nahlédnutí k dispozici** na okresním soudním úřadě v Zurzachu až do 1. prosince. Za tím účelem jsem je dnes odeslal.“

Dalším dopisem z 13. listopadu byl Fleischhauer okresním soudním úřadem v Zurzachu vyrozuměn, že akta došla z Bernu a jsou mu k dispozici. Přesto 16. listopadu píše soudce znovu Fleischhauerovi:

„Tímto vám dávám na vědomí, že mi právě okresní soudní úřad v Zurzachu telefonicky sdělil, že vzhledem k nedostatku místa a personálu k zajištění vašeho nahlédnutí do akt trestního soudu zasílá příslušné listiny zpět zdejšímu soudu, takže vám mohou být předloženy k nahlédnutí jenom zde v Bernu.“

Dopisem ze 17. listopadu Fleischhauer, který ještě asi zcela neodhadl hloubku zloby sil v pozadí, navrhl soudci k nahlédnutí do spisů nějaké větší město, např. Basilej, kde by nějaké bezpečnostní nebo kapacitní důvody pro odmítnutí nebyly.

Soudce mu hned 19. odpověděl lakonicky:

„Velevážený pane, vlastně nechápu, k čemu by pro váš posudek byla soudní akta potřebná. Oba ostatní znalci je pro vypracování svých posudků také nepotřebovali. Zodpovězení vám položených otázek ze strany soudu a obžaloby může být odborníkem vypracováno i bez nahlížení do těchto spisů, což mi oba další znalci potvrdili. Soudní akta zůstanou tedy v Bernu.“

Soudce tudíž nejprve vzal zpět svůj příslib z 12. listopadu, pak své odmítnutí obhajoval bezpečnostními a podobnými důvody, a nakonec jednoduše prohlásil, že nevidí žádný důvod pro Fleischhauerovo nahlédnutí do spisů. Vnucuje se přirozeně podezření, že soudcovo nepochopitelné jednání bylo následkem nátlaku protistrany ve snaze všemožně házet Fleischhauerovi klacky pod nohy.

Samotnému nahlédnutí do spisů přímo v Bernu ovšem nemohl nikdo zabránit, a tak se dne 1. prosince objevil Fleischhauer před soudcem. **Ve spisech však nebyly znalecké posudky Loosliho a Baumgartena.** Soudce to odůvodnil tím, že klade důraz na to, aby Fleischhauer nebyl při vypracování svého posudku ničím ovlivňován, zvláště pak ne tím, co napsali oba švýcarští znalci.

15. ledna 1935 předložil podplukovník Fleischhauer soudci svůj znalecký posudek. Ačkoli byl **jeho** posudek vzápětí předán Looslimu k nahlédnutí, posudky švýcarských znalců Fleischhauerovi zaslány nebyly. Po opakovaných upomínkách a až po několika týdnech se tak stalo přípisem soudce z 22. února!

Teprve pak mohl Fleischhauer z listin zjistit, že Loosli předložil soudu větší počet ruských písemností, které byly při jeho návštěvě soudu 1. prosince v Bernu ze soudních spisů odstraněny.

V dopisu datovaném 13. dubnem 1935 si na to Fleischhauer stěžuje a mimo jiné uvádí:

„Bohužel teprve nahlédnutím do Loosliho znaleckého posudku jsem zjistil, že značný počet dalších písemností (ruských) mi nebyl soudem předložen, ač-

koli jsem se při prohlížení soudních akt v přítomnosti advokáta Ruefa ve vaší kanceláři výslovně zeptal: „Jsou toto zde **všechna** soudní akta?“

Musím dále vyjádřit svůj údiv nad tím, že jste mi požadovaná akta dal k nahlédnutí s podmínkou „pouze pod dozorem“! Nevím, jak jste jen mohl dospět k přesvědčení, že nejsem hoden vaší důvěry, jako bych byl měl v úmyslu nechat některá z nich ze spisu zmizet. Mluvili jsme spolu přece zcela otevřeně; žádný jiný důvod pro toto omezení nemohu najít.

Musím se zde především všemi možnými způsoby ohradit proti tomu, že jste mně prokázal méně důvěry než ostatním znalcům, kteří si mohli – pokud jsem dobře informován – vzít akta dokonce s sebou domů.“

Během 17. dubna 1935 soudce odpověděl Fleischhauerovi následujícím neslýchaným způsobem:

„Na váš dopis z 13. dubna odpovídám takto: Ruská akta jsou přílohou od pana Loosliho a patří tedy k jeho znaleckému posudku. Když si pan Loosli po říjnovém hlavním líčení vzal svůj posudek zpět, musely mu být vydány i tyto přílohy. Zmíněné přílohy tedy nepatří k vlastním soudním spisům.

Chci k vám být zcela upřímný. Vůči vaší osobě nechovám sebemenší nedůvěru. Jsem si jist, že vy byste nenechal zmizet ani tu nejbezvýznamnější z ruských listin. Ale vy, pane Ulrichu Fleischhauere, nejste Třetí říše s jejími odpovědnými i neodpovědnými organizacemi SS, SA a gestapem. Proti těm jsem, jako ostatně všichni švýcarští občané, kteří nahlédli do německého duchovního stavu a státního zřízení, naplněn nepotlačitelnou nedůvěrou. Když je možné něco takového, jako nedávný případ Jakoba Salomona, který byl německými agenty na švýcarské půdě vtažen do auta a předán do rukou německé policie, kdo mi může zaručit, že svazek spisů tohoto soudu vůbec dojde na vaši adresu do Erfurtu? A to zvláště nyní, kdy *Völkischer Beobachter* vytváří o rozsudku sionistického procesu náladu zcela podlými prostředky!

Protože jste mně již 1. prosince zde v Bernu řekl, že na vypracování svého znaleckého posudku spolupracujete s celým štábem pomocníků, musel jsem předpokládat, že také s sebou vezmete některého z těchto pánů, až přijedete do Bernu nahlédnout do ruských listin, jak bylo potvrzeno vašim dopisem z 13. prosince. Proto jsem přijal opatření, podle něhož vám budou tato akta k dispozici jen pod dohledem úřadu v Bernu. Vás znám z našeho setkání z 1. prosince, a jak už řečeno, osobně vám důvěřuji, ale neznám žádného z vašich spolupracovníků. Já i všichni Švýcaři konec konců známe metody jistých orgánů Třetí říše a to stačí k tomu, abychom při jakémkoli styku s nám osobně neznámými občany Třetí říše zachovávali nejvyšší možnou opatrnost.“

Jestliže se pan soudce Walter Meyer domnívá, že může používat takových výroků v oficiálním sdělení, je to v každém případě nepřístojnost.

Jeho dopisem se zabývalo shromáždění členů *Welt-Dienst* z mnoha zemí, uspořádané v Basileji 25. dubna 1935. Přítomní došli k závěru, že byl pravděpodobně odeslán jen za tím účelem, aby Fleischhauera znechutil a odradil ho od vystoupení před soudem. Aby byl zákeřný úmysl zmařen, vyslovilo se shromáždění pro stano-

visko, že Fleischhauer i přes urážky na adresu své země vystoupit před soudem v každém případě má. Také bylo usneseno protestovat jménem *Welt-Dienst* u švýcarské vlády proti dalším případným útokům na vlast soudního znalce a jeho německé spolupracovníky a neponechat je bez povšimnutí, kdyby k nim z druhé strany mělo znovu dojít. V tomto smyslu pak odeslal Ulrich Fleischhauer dopis politickému oddělení ministerstva zahraničních věcí v Bernu.

Svůj vlastní příslib, dovolit Fleischhauerovi nahlédnutí do ruských dokumentů pouze pod dozorem, pak soudce ještě dodatečně omezil, když 18. dubna napsal:

„V souvislosti s mým včerejším dopisem bych vám chtěl sdělit, že pan Loosli mi napsal následující: „Potvrzuji vám tímto, že mně listiny z Ústředního archivu ruské vlády byly pro sionistický proces svěřeny výslovně k mému osobnímu použití, a sice za těchto podmínek:

1. že je použiji jenom po čas trvání trestního řízení a že je po jeho skončení znovu vrátím ruskému archivu v Moskvě;
2. že je kromě vlastního procesu nikde jinde, jmenovitě publicisticky, nevyužiji, jediné v případě, že bych k tomu dostal výslovné svolení ruské vlády, což se do dnešního dne nestalo.“

Podmínky, uložené panu Looslimu ruskou vládou, musí být podle zásad cti a víry (Švýcarský civilní zákoník, čl. 2) dodrženy. V důsledku toho nemohu dát ruské listiny k dispozici s výjimkou hlavního líčení dne 29. dubna a příslušných následujících dní, kdy budou v rámci Loosliho znaleckého posudku položeny na stůl soudce. Jsme povinni dodržet slovo, dané ruské vládě.

V nejnovějším vydání *Sionistických protokolů*, 16. vydání, Hammer-Verlag, Lipsko 1935, od Theodora Fritsche je na konci brožury (str. 80) jako jeden z nejdůležitějších spisů o židovské otázce uvedeno toto dílo: *Pravé protokoly sionských mudrců, Znalecký posudek v bernském procesu*, U. Bodung-Verlag, Erfurt, od Ulricha Fleischhauera, z čehož vyplývá, že váš znalecký posudek, který sám soudce ještě nemá v úplnosti k dispozici, je již k dostání v knihkupectvích! Musím tedy z toho usuzovat, že byste v případě možnosti využil i ruské listiny publicisticky. Je ovšem jasné, že co ruská vláda nepovolila panu Looslimu, není dovoleno také nikomu jinému. Z toho tedy vyplývá následující: Nemohu vám ruské listiny ani při hlavním líčení 29. dubna a v následujících dnech nechat předložit dříve, než se mně a mým spolupracovníkům zavázete čestným slovem, že žádnou z těchto písemností nepoužijete publicisticky jakýmkoli způsobem (ústně, písemně, telefonicky, telegraficky, fotograficky, pomocí rozhlasu nebo kina atd.).

Je mi osobně líto, že jsem donucen k těmto preventivním opatřením. Důvody k tomu jsem vám vylíčil ve svém včerejším dopisu.“

Tím bylo Fleischhauerovi definitivně znemožněno seznámit se s ruskými dokumenty ještě před soudním líčením a připravit se na ústní přednášku na toto téma.

Navíc soudcovo tvrzení o tom, že tehdy byl Fleischhauerův posudek k dispozici na knižním trhu, i z toho vyvozené závěry – **jsou nesprávné!** Informace o knižním vydání Fleischhauerova *Znaleckého posudku* ve výše zmíněné brožuře nakladatel-

ství *Hammer-Verlag* byla pouze **předběžným oznámením** a *Znalecký posudek* v té době skutečně **nebyl** v oběhu. V knihkupectvích se objevil teprve **po** květnovém závěrečném hlavním líčení!⁹

Zajímavé ovšem na tom je především to, že podmínky sovětské vlády pro zapůjčení archivních dokumentů byly Fleischhauerovi sděleny teprve 18. dubna! Do té doby se na ně soudce ani kdokoli jiný neodvolával. Rovněž Loosli příslušný doprovodný dopis sovětské vlády ve svém znaleckém posudku nezmiňuje.

Všechny okolnosti mluví pro předpoklad, že tyto podmínky byly stanoveny až dodatečně, aby se Fleischhauerovi ztížila možnost seznámit se s ruskými listinami.

Během hlavního líčení dne 7. května předčítal Loosli následující „osobní prohlášení“, určené prezidentovi soudu:

„V průběhu března 1935 požadoval expert žalované strany (pan U. Fleischhauer) zaslání svěřených mi důvěrných spisů jednak ze strany ruských emigrantů v Paříži, jednak listin z Ústředního archivu sovětské vlády, stejně jako listin ze soukromého majetku zde jako svědků slyšených pánů Miljukova, Sliosberga, Nikolajevského, Svjatikova a Burceva. Vy, pane prezidente, jste nemohl této žádosti vyhovět, protože jsem si tyto, stejně jako další doklady, vzal po skončení hlavního líčení ve dnech 29.-31. října 1934 zpět k sobě.

Konstatuji, že váš požadavek na experty zněl jasně v tom smyslu, aby každý z nich vypracoval svůj posudek sám, nezávisle na ostatních a předal jej pak vám, pane prezidente, ke stanovenému termínu, což se z mé strany stalo. Nějaké zvláštní pokyny, které by se vztahovaly na způsob obstarání a použití písemných dokladů nám nebyly dány. Každý z expertů proto také nese osobní odpovědnost za své důkazní listiny, které předkládá ve svém posudku, stejně jako za způsob jejich využití.

Neexistuje žádná procesně právní povinnost, podle níž by musel expert svoje písemné podklady komukoli částečně nebo zcela zpřístupnit; samozřejmě s výjimkou hlavního přelíčení, kdy jsou k nahlédnutí všem zúčastněným stranám.

Z těchto důvodů byla samotná žádost pana Fleischhauera nepřijatelná.

Ještě připomínám, že akta z ruského Ústředního archivu mi byla výslovně svěřena k mému osobnímu použití pod následujícími podmínkami:

- a) že jich použiji pouze k tomuto trestnímu procesu a že je ihned po jeho skončení vrátím,
- b) že je také kromě tohoto procesu nijak jinak, jmenovitě publicisticky, nepoužiji s tou výjimkou, že bych k tomu dostal výslovný souhlas ruské vlády, což se k dnešnímu dni nestalo.

Na základě těchto skutečností jsem tedy nejen právně, ale i morálně povinen tyto listiny, s již uvedenou výjimkou vlastního soudního jednání, uchránit před jakýmkoli veřejným využitím. Listiny jsou tedy po čas veřejného soudního jednání přístupné všem jeho účastníkům. Ve všech ostatních případech se

⁹ Zcela jasně to potvrzuje i autorova předmluva k citovanému dílu; pozn. překl.

proti takovému zpřístupnění dokladů ohrazují i na adresu mých pánů spoluexpertů.

K tomu přistupuje ještě následující: Soudně prokázané činy nacionálních socialistů ve Švýcarsku posledních let, jmenovitě loupež dokumentů na ulici za bílého dne, spáchaná na zednářském Mistru stolce obchodníku Dennerovi v Curychu, nebo ve *Völkischer Beobachter* (jihoněmecké vydání, 25. 3. 1935) otevřeně a jízlivě přiznaná krádež dokumentů z kanceláře bernského právníka dr. B. Lifschitze, nebo nejnovější případ přepadení v Basileji, kterému padl za oběť 9. března 1935 novinář Jacob, prokazují zcela jasně, čeho se můžeme z této strany nadít.

Proto jistě pochopíte, že vás tímto prosím a žádám o přijetí všech potřebných opatření proti případné krádeži, poškození nebo podobnému znehodnocení zmíněných písemností.“

Soudce se však necítil povolán hájit důstojnost soudu a takové urážky odmítnout. Fleischhauer se proto znovu obrátil na švýcarskou vládu, která soudce pověřila, aby se ve veřejném líčení tímto Loosliho „osobním prohlášením“ zabýval. To se pak stalo v hlavním přelíčení 14. května, **kdy ovšem soudce kupodivu vyčítal Fleischhauerovi**, že se obrátil se stížností na švýcarskou vládu, místo aby na Loosliho chybu upozornil jeho, prezidenta soudu.

Když se soudce dotázal Fleischhauera, zda je ochoten zavázat se čestným slovem, že si obsah písemností nechá pro sebe, ten mu odpověděl protiotázkou:

„Musely se zavazovat čestným slovem také ostatní osoby, jimž bylo umožněno nahlédnutí do těchto spisů, zvláště pan Svjatikov, který o tom přece při posledním hlavním přelíčení mluvil?“

Soudce odpověděl vyhýbavě:

„Pan Svjatikov byl slyšen při posledním zdejším líčení jako svědek a poučen v předepsané formě soudcem o povinnosti vypovídat podle svého svědomí a vědomí jenom pravdu.“

Fleischhauer byl tím donucen zeptat se ještě jednou:

„O to se zde nejedná. Chtěl bych vědět, zda panu Svjatikovovi byla také uložena povinnost zavázat se čestným slovem, že z listin nic nezveřejní?“

Na to soudce odpověděl:

„Není mi známo, zda ruská vláda takovou povinnost uložila také panu Svjatikovovi.“

Odpověď je více než podivná! Soudce přece věděl, že tuto povinnost uložila sovětská vláda jenom znalci Looslimu; ten ale požádal soudce, aby k čestnému slovu zavázal pouze Fleischhauera, ne však Židy vyslaného svědka Svjatikova. Po všem, co jsme zde ukázali, věděl Fleischhauer na čem je a proto odmítl zavázat se čestným slovem.

Fleischhauer tedy nikdy neviděl ruské listiny, k nimž soud přihlížel při rozhodování o rozsudku!

Neupřímnost takového počínání soudu je naprosto zřejmá!

Během předcházející ústní i písemné výměny názorů přece soudce Fleischhauerovi ani slovem nenaznačil, že speciálně ohledně ruských listin jsou zvláštní podmínky, ba **dokonce mu zamlčel jejich samotnou existenci!!**

Nyní se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu.

Loosli ve svém znaleckém posudku cituje obsah ruských listin místy i doslovně, aniž by k tomu byl poznamenal, že účastníci soudního jednání nesmějí z ruských dokumentů nic uveřejnit. Ve svém posudku se také nikde nezmiňuje o jemu údajně ruskou vládou uložené podmínce o nezveřejňování.

Právě naopak! Na str. 58 píše, že „každý se může přesvědčit o správnosti jeho závěrů jejich porovnáním s ruskými akty“.

V říjnovém hlavním líčení bylo svědku Svjatikovovi umožněno nahlížení do ruských listin bez čestného závazku, a proto také v procesu vyprávěl o jejich obsahu. Všichni diváci i novináři se tedy mohli s jejich obsahem seznámit a psát o něm. Ani když Loosli připustil projednávání obsahu těchto listin před veřejným soudem, neporušil tedy svůj závazek vůči ruské vládě!

Loosli prohlašuje – jak výše uvedeno – že se ohrazoval proti tomu, aby kromě vlastního soudního líčení nahlížel do listin jiný expert. Zde se ovšem dostává do rozporu sám se sebou, protože expert Baumgarten ve svém posudku – který vypracoval ještě před říjnovým líčením, což je důležité – sám pojednává obsah ruských dokumentů a používá jich jako důkazů pro své vývody! Neznačená to tedy nic jiného, než že **expert Baumgarten za prvé sám i mimo hlavní líčení do těchto listin nahlížel, a za druhé že se k tomu nepotřeboval zavazovat soudu čestným slovem!**

Neupřímný byl také požadavek na držení akt v tajnosti, protože nejdůležitější z nich – obvinění Račkovského Lopuchinem – bylo již dříve zveřejněno v různých tiskovinách, jak o tom už zde byla zmínka. Proč tedy Loosli výslovně neprohlásil, že požadavek udržení tajnosti spisů se nevztahuje na Lopuchinův dopis?

Možná, že si z Loosliho sami jeho bolševičtí dodavatelé materiálů dělali blázný, protože jistě dobře věděli o tom, že Lopuchinův pomlouvačný dopis je interesované veřejnosti obecně znám.

Požadavek závazku čestného slova vůči Fleischhauerovi je nehorázností, jejíž smysl je zřejmý: **Fleischhauerovým protivníkům je samozřejmě dobře znám obsah ruských listin, a v okamžiku, kdy by z nich bylo cokoli uveřejněno, lehce by mohli Fleischhauera označit za jejich rozšiřovatele a člověka, který nedržel vlastní čestné slovo.**

Soud v tomto případě jasně porušil nejvyšší zásadu spravedlnosti – nestrannost!

Čistě pro zachování zdání byl tak rozdílný přístup zdůvodněn politickými pohnutkami, což je samo o sobě neslýchané; **pravou pohnutkou k tomu však byla snaha expertu Fleischhauerovi všemožně ztížit jeho práci soudního znalce.**

IV. Svědci žalující židovské strany

Aby žaloba soudu i tisku uvedla v dobrém světle své navržené svědky, vypracovala jejich stručné biografie. V nich je všechno příznivé vystavováno do popředí, nepříznivé nebo nežádoucí se prostě obchází. Zachází se přitom tak daleko, že **v podstatě všechny prezentované informace o jednotlivých svědcích jsou zavádějící až klamné!**

Představme si zde tyto svědky jednak s použitím těchto propagačních informací, jednak jejich doplněním o skutečnosti.

- 1) **Dr. Max Isidor Bodenheimer**, nar. 1865 ve Stuttgartu, Žid německého státního občanství, sionistický politik a bývalý právník v Kolíně nad Rýnem. Byl přítelem a spolupracovníkem dr. Th. Herzla, předsedou sionistického sdružení v Německu a delegátem na I. sionistickém kongresu. Žije v Amsterdamu.
- 2) **Vladimír Lvovič Burcev**, Rus, nar. 1863, někdejší ruský terorista. Roku 1882 byl zatčen pro účast na petrohradských studentských nepokojích, r. 1886 vypořázen na čtyři roky na Sibiř pro své spojení s revolucionáři, odkud už r. 1888 uprchl a zdržoval se v Ženevě, Curychu, Paříži a Londýně. Trvale se zabýval propagováním teroru vůči carovi a ruské vládě. Od r. 1897 vydával v Londýně teroristický časopis *Narodovolec*, v jehož prvním čísle byl také tento výmluvný odstavec:

„Jsme revolucionáři nejen k přímému vzbouření lidu a k ozbrojenému spiknutí, ale jsme také revolucionáři až po palácové převraty, až po bomby a dynamit.“

Poté byl Burcev zatčen a r. 1898 odsouzen k 18 měsícům nucených prací. Za toto zatčení a odsouzení se zasadil generál Račkovskij, kterého Burcev od té doby bezmezně nenáviděl. Burcev i ve Švýcarsku zneužíval pohostinství tohoto státu svou revolucionářskou činností; byl za ni zatčen v Ženevě r. 1903 a po měsíční vazbě vyhoštěn ze země.

Později se zdržoval v Paříži a uveřejňoval v roce 1909, jak informuje Kurt Aram v knize *Der Zar und seine Juden* na str. 34, ve svém štvavém listu *Byloje* tak zvaný „Carskij Listok“. Šlo v podstatě o čtrnáctidenní bulletin ruského ministra vnitra pro cara, v němž byl panovník informován o všech důležitých událostech. Burcevovi se totiž podařilo zmocnit se dvou čtvrtletních souborů tohoto bulletinu. Pro revolucionáře měly jeho informace velikou cenu, protože mj. uváděl jména tajných policejních agentů. První z těchto čtvrtletních souborů vysoce tajných úředních dokumentů zveřejnil Burcev, jak již uvedeno, ve svém časopisu, který proklamoval jako ryze vlastenecký. Po zhroucení carského režimu se Burcev vrátil do Ruska, dal se k dispozici šéfovi první Prozatímní vlády, knížeti Lvovovi, a od r. 1917 vydával také v Petrohradě svůj list *Byloje*, v němž také vytvářel nálady pro zednářské plány.

Pařížský časopis *La Francmaçonnerie démasquée* z 10. a 25. prosince 1919 ho odhalil jako zednáře, když zveřejnil seznam ruských zednářů s těmito osobami: kníže Lvov, Kerenskij, Burcev, Miljukov, Lenin, Trockij, Zinovjev,

Lunačarskij, Joffe a Parvus, všichni do jednoho škůdci a bořitelé ruského státu. Burcev se ale nepohodl s bolševiky a vrátil se zpět do Paříže, kde od té doby žije a vydává časopis *Obščeye Dělo*. Od roku 1924 jsou členy redakce Židé Doussan, Pasmanik a Bernstein. Je typické, že Burcevův list patří do téže skupiny ve Francii vydávaných tiskovin, jako *L'Humanité*, která je subvencována Moskvou.

Propagátor bombových atentátů, mnohokrát soudně trestaný revolucionář a dokonce i ze samotného Švýcarska pro podvratnou činnost vypovězený buřič a osobní nepřítel Račkovského je tedy nyní švýcarským soudem akceptován jako důvěryhodný svědek!

- 3) **Hrabě Armand Alexander du Chayla**, Francouz, narozen 1885. Většinu jej charakterizujících údajů jsme si již výše uvedli.

Od r. 1921 přibližně do r. 1923 byl placeným spolupracovníkem listu *Posled-nije Novosti*, jehož šéfredaktorem je Miljukov, a vedle toho publikoval v čistě židovském listu *Jevrejskaja Tribuna*. Jeho filosemitské zaměření jej kvalifikovalo jako vhodného svědka žaloby.

- 4) **Dr. Marcus Ehrenpreis**, nar. 1869 ve Lvově, Žid několika státních občanství, byl v letech 1900-1914 velkorabínem v Bulharsku, od té doby je vrchním rabínem ve Stockholmu. Sehrál významnou roli v sionistickém hnutí a byl účastníkem I. sionistického kongresu v Basileji 1897.

- 5) **Dr. David Zwi Farbstein**, nar. 1868 ve Varšavě, Žid nejdříve ruského a potom švýcarského státního občanství, právník v Curychu, obecní rada tamtéž, švýcarský státní rada, je jedním z předních vůdců švýcarské sociální demokracie a sionista. Rovněž se zúčastnil I. sionistického kongresu.

- 6) **Dr. Mayer Ebner**, narozen 1872, Žid rumunského státního občanství, židovský politik a právník v Černovicích, 1926-1927 poslanec Rumunské státní komory. Od r. 1923 je redaktorem listu *Ostjüdische Zeitung*. Také on byl účastníkem I. sionistického kongresu.

- 7) **Pavel Nikolajevič Miljukov**, narozen 1859 v Moskvě, je historik a bývalý ruský politik. Již jako posluchač moskevské university se uplatňoval v revolucionářských kruzích, za což byl zatčen a na nějaký čas vyloučen ze studia. Roku 1885 se stal vysokoškolským profesorem historie.

V letech 1897-1899 byl pro svou revolucionářskou činnost vypovězen z Ruska a přednášel na sofijské universitě.

Brzy po svém návratu do Ruska byl Miljukov 1901 zatčen a strávil téměř rok ve vězení. V následujících letech byl spolupracovníkem v zahraničí vydávaného revolucionářského listu P. B. Struveho, pořádal přednášky v Americe a Anglii, v nichž pomlouval ruskou vládu a pobuřoval veřejnost. Roku 1904 se v Paříži zúčastnil kongresu revolucionářských Rusů, na němž bylo rozhodnuto pracovat proti poskytnutí francouzské půjčky Rusku k financování války s Japonskem.

Během první ruské revoluce r. 1905 se Miljukov vrací znovu do Ruska a jako hlava strany zvané konstitučně-demokratická strana aneb kadeti,¹⁰ organizuje otevřený boj proti státu. Tato strana stála zcela pod židovským vlivem. Stal se také redaktorem časopisu *Rječ*, založeného Židem Bakem, v jehož redakci pracoval rovněž židovský politik Vinaver.¹¹ Roku 1907 byl pak zvolen do Státní dumy.

Tento skrz naskrz oddaný stoupenec Židovstva prohlásil ve své řeči ve Státní dumě 2. srpna 1915,¹² že počátkem války byli Židé naplněni vlasteneckým entusiasmem. Že tento židovský „entusiasmus“ vedl nikoli k vítězství, ale k strašné porážce Ruska, je tak jasné a prokazatelné, že Miljukovovo prohlášení lze bezpečně označit za lež. Revolucionář Miljukov a vůdcové ruského Židovstva sledovali tentýž cíl – zničení ruského křesťanského carského státu. Krátce na to podal sám Miljukov přesvědčivý důkaz svého velezrádného smýšlení v jednom pojednání, zveřejněném 1. listopadu 1916, v němž **obvinil carevnu Alexandru z vlastizrady ve prospěch Německa**. Přes úřední zákaz se mu podařilo rozšířit toto pojednání v milionu exemplářích po celém Rusku a především mezi jednotkami na frontě. Účinek jeho pamfletu byl strašný; většina Rusů uvěřila falešnému obvinění a prestiž carevny i dynastie katastrofálně poklesla. Miljukov sám ve svých *Dějínách ruské revoluce* na str. 34 **vychvaluje 1. listopad 1916, tedy den vydání svého pamfletu, jako den zrození revoluce!** Na základě jeho spisku jmenovala Prozatímní vláda zvláštní komisi k vyšetření zločinů carského režimu, která ale sama musela konstatovat, že carevně podsouvané zločiny se nezakládají na pravdě. Když byl Miljukov vyzván, aby se omluvil, jednoduše prohlásil, že „článek z 1. listopadu byl pouhým požadavkem stranické taktiky“. Byl to nejspíš tentýž „požadavek stranické taktiky“, že v Bernu vystoupil jako svědek ve prospěch Židů!

V roce 1917 patřil k Prozatímní vládě, když tři měsíce zastával funkci ministra zahraničí. Poté, co r. 1919 opustil Rusko, pobýval na různých místech. Na jednom z přednáškových turné po Estonsku a Lotyšsku byl v Rize zpohlavkovan a v Berlíně na něj vystřelil z revolveru Rus Šabelskij-Bork, ale útoku padl za oběť pouze jeho spolupracovník Nabokov, mimochodem také jeden z hrobařů Ruska. Od r. 1921 se zdržuje v Paříži, kde je prezidentem *Sdružení zahraničního tisku* a šéfredaktorem časopisu *Poslednije Novosti*. Tento list byl založen roku 1920 Židem Goldsteinem a financován dalším Židem **Životovským, tchánem Lva Trockého**. Vydavatelem časopisu byl v r. 1924 Žid Hamburg, který byl současně vydavatelem *Jevrejskoj Tribuny*. Již tato fakta postačují jako důkaz, že Miljukovovy *Poslednije Novosti* jsou čistě židovským listem. Ostatně jejich redakce se nachází přímo v budově synagogy. Spolupracovníky časopisu jsou téměř výhradně Židé, mezi nimi také Sliosberg.

¹⁰ Viz též Markov, *Der Kampf der dunklen Mächte*, U. Bodung-Verlag, S. 88.

¹¹ Viz také Fleischhauer, *Die echten Protokolle der Weisen von Zion*, S. 414.

¹² Řeč byla přetištěna Židem G. Brocherem v *Discours sur la situation du peuple juif en Russie*, Lausanne 1915.

V takovém prostředí tedy tento Rus a smýšlením Žid píše své třísvazkové dílo *Dějiny ruské revoluce*. Politik N. E. Markov jej hodnotí jako průměrného spisovatele a speciálně tomuto Miljukovovu dílu vytýká značné nepřesnosti a nedostatky. **Je dobře známo, že ruští emigranti nacionálního smýšlení Miljukova nenávidějí a opovrhují jím.**

Podle židovského názoru je však Miljukov každopádně upotřebitelný jako svědek v procesu, v němž bylo tak zřejmě porušeno právo a pravda.

- 8) **Boris Nikolajevskij**, nar. 1883, Rus, povoláním spisovatel a historik, žije jako emigrant v Paříži. Podle jednacích soudních spisů str. 123 se sám označuje za sociálního demokrata. V Rusku byl členem sociálně-demokratické menševické strany, jejíž vedení bylo zcela v rukou Židů, a několik šabesgójů v něm představovalo jenom bezvýznamnou stafáž. Nikolajevskij je finančně a existenčně zcela závislý na Židovstvu, a proto je také v tomto procesu v roli upotřebitelného šabesgóje.
- 9) **Franz Sieber**, nar. 1868, Švýcar, typograf v Basileji, byl na I. sionistickém kongresu v Basileji přítomen jako stenograf.
- 10) **Dr. Henri Sliosberg** (vl. jm. Schlossberg), nar. 1862, Žid původně ruského státního občanství, advokát v Petrohradě, byl v době carského režimu právním poradcem ministerstva vnitra a současně prezidentem *Židovské náboženské obce* v Petrohradě, takže dokázal sloužit dvěma pánům. Podle vlastních údajů měl r. 1900 vypracovat a předat tehdejšímu ministru financí hraběti Wittemu posudek o *Protokolech sionských mudrců*. Byl (nebo stále ještě je) velmistrem řádu *B'nai B'rith* a příslušel k lóži *Cosmos* (podle *La Vieille France*, č. 278). Roku 1927 svědčil Sliosberg ve prospěch Žida Schwarzbarda, který spáchal atentát na atamana Petljuru. Od r. 1920 žije ve Francii a v Anglii. V Paříži založil *Ligu k boji proti ruskému antisemitismu*, jejímž členem je také Žid Delewsky, který z jeho pověření vydal roku 1923 v Berlíně nepřesnostmi a výmysly se hemžící knihu o padělání *Protokolů*, do níž sám Sliosberg napsal obsáhlý příspěvek.
- 11) **Sergej Svjatikov**, nar. 1880, Rus, povoláním profesor a spisovatel. Politicky se hlásí k sociálním revolucionářům. Roku 1917 byl Prozatímní vládou jmenován viceguvernérem Petrohradu a pověřen přebudováním policie. Po brzkém odvolání z funkce jej ministr spravedlnosti jmenoval vyšetřujícím soudcem pro záležitosti zvláštní důležitosti a v této funkci vedl už zmíněnou likvidaci ruské zahraniční policie se sídlem v Paříži. Při té příležitosti také pátral v záležitosti vzniku *Protokolů*, přičemž měl získat řadu informací od již citovaného Henriho Binta. Uveřejnil na toto téma 26. srpna 1921 článek – je příznačné, že v *Jevrejskoj Tribuně* – s titulkem „Račkovského padělek“. Na jednom židovském shromáždění v Paříži dne 20. listopadu 1934 se chlubil, že v Rostově na Donu vlastnoručně zabil čtyři Rusy, kteří ho napadli pro jeho prožidovské postoje. Každopádně tedy také vhodný svědek pravdy a spravedlnosti!
- 12) **Theodor Tobler**, švýcarský státní občan, majitel továrny na čokoládu v Bernu, mistr zednářské lóže *Zur Hoffnung* v Bernu, člen vysokostupňové kapituly

Caritas, vysokostupňového areopagu *Excelsior* a také aktivní člen Nejvyšší rady 33. stupně.

- 13) **Dr. Eduard Welti**, nar. 1867, Švýcar, penzionovaný úředník v Bernu, mistr bernské zednářské lóže *Zur Hoffnung*. Velmistrem a mluvčím švýcarské velkolóže *Alpina* Augustem Jeanneretem byl zmocněn vypovídat jako svědek o zednářstvu.
- 14) **Dr. Chaim Weizmann**, nar. 1873 v Motyli u Pinsku, Žid, bývalý ruský státní občan, chemik, proslulý sionistický vůdce, bývalý dlouholetý prezident světové sionistické organizace. V současné době je vedoucím bakteriologické laboratoře v Rechobothu v Palestině.
- 15) **Dr. Otto Zoller**, nar. 1864 ve Frauenfeldu, Švýcar, také účastník I. sionistického kongresu jako reportér novin *Basler Nachrichten*.

Portréty všech uvedených osob jsou otištěny v *Bernské obrázkové knížce* (*Berner Bilderbuch*), U. Bodung-Verlag.

V. Výpovědi svědků Nikolajevského, Sliosberga a Burceva o vzniku *Protokolů sionských mudrců*

K správnému porozumění dále projednávaných svědeckých výpovědí budiž předsláno:

V roce 1895 měl údajně prokurátor moskevského synodu Filip Petrovič Stěpanov obdržet jako první rukopis *Protokolů sionských mudrců*. Ve svém později zveřejněném dopisu napsal, že manuskript obdržel prostřednictvím majora Alexeje Suchotina roku 1895.

Roku 1901 pak dostali spisovatelé **Nilus** a **Butmi** manuskript *Protokolů* podle vlastního svědectví rovněž od Suchotina. V roce 1903 byly *Protokoly* poprvé zveřejněny v ruských novinách *Znamja*.

Roku 1905 pak následovalo jejich první uveřejnění knižní formou v Nilusově díle o Antikristu. Zhruba ve stejné době vyšla také Butmiho kniha, která rovněž obsahovala mj. text *Protokolů*.

1. Boris Nikolajevskij

Jako nejdůležitější svědek ve věci historie vzniku *Protokolů sionských mudrců* byl slyšen spisovatel a historik Boris Nikolajevskij. Jeho výpovědi zde musí být věnována tím spíše pozornost, protože podle jednacího spisu (str. 110 a 124) prohlásil:

„Jako historik jsem se touto otázkou zabýval a tedy vím prakticky všechno, co je o ní známo. – – – Věřím, že jsem četl všechna vydání *Protokolů*, počínaje Nilusovým a Kruševanovým.“

Nyní citujeme z výslechu svědka Nikolajevského:

Prezident: „Srovnával jste někdy Beekovo vydání atd. s ruským?“

Svědék: „V zásadě je Fritschovo vydání *Protokolů* vydáním od Butmiho, a to je ruské.“ (Jedn. spis str. 125.)

Už tím tvrdí tento historik zřejmý nesmysl.

Předmětem procesního řízení bylo 13. Fritschovo vydání *Protokolů* v nakladatelství *Hammer-Verlag*. V jeho úvodu, stejně jako v úvodu k předchozím vydáním, píše Fritsch toto: „Základem našeho vydání je anglický překlad, pořízený podle originálu v Britském museu. Autorem překladu je vynikající anglický spisovatel Viktor E. Marsden.“

Originál v Britském museu je ale **Nilusovo** vydání z r. 1905, a tedy ne Butmiho. Nikolajevského prohlášení, že vydání *Protokolů* od Fritsche je „v zásadě převzato od Butmiho“, je tím spíše nesprávnější, že se Nilusovo a Butmiho vydání, i když ne obsahově, tak určitě formou podstatně liší. Např. u Niluse jsou *Protokoly* rozděleny do 24, u Butmiho do 27 kapitol. Také jejich pořadí je značně odlišné.

Nikolajevského falešné tvrzení tedy nemůže být dodatečně omlouváno žádným poukazem na „pochopitelný“ omyl!

Nikolajevskij dále uvedl před soudem:

„Antisionističtí vydavatelé *Protokolů* dokazují, že se objevily přibližně začátkem devadesátých let. Snaží se prokázat, že byly zcizeny z archivu zednářské lóže *Mizraim* Židem jménem Šapiro, a sice na návod ruské dámy Glinkové. Takže si představme: *Protokoly* byly začátkem devadesátých let ukradeny bezvýznamným Židem, který byl později odhalen jako padělatel, a roku 1897 byly na sionistickém kongresu předloženy a schváleny! Tedy už deset let před kongresem byly *Protokoly* známy nejen v zednářské lóži, ale rovněž i agentům ruské policie. Paní Glinková byla její agentkou.“ (Jedn. spis str. 111.)

Nikolajevského tvrzení o snaze antisionistických vydavatelů líčit věc tak, že dokument se objevil počátkem devadesátých let, je zcela **nepravdivé**.

Všichni v úvahu připadající vydavatelé, a sice Gottfried zur Beek, Ernest Jouin, Roger Lambelin a Theodor Fritsch **neříkají nikde ani slovo** o devadesátých letech. Fritsch neuvádí vůbec žádný letopočet a ostatní tři vydavatelé udávají rok 1902. Tento časový údaj spočívá na omylu, protože první vydání Nilusova *Antikrista* bylo v roce 1901. Rovněž tak je omyl, že *Protokoly* byly přetištěny už v tomto vydání. Nilus je převzal do svého vydání až r. 1905. Protože jmenovaní vydavatelé *Protokolů* neměli k dispozici první vydání Nilusova *Antikrista*, přijali bez dalšího přezkoumání jako fakt, že *Protokoly* už v tomto prvním vydání obsaženy byly.

Jenom G. zur Beek poznamenává, že od spisovatelky L. Fryové ví, že roku 1920 Žid Bernstein v Detroitu prohlásil, že četl *Protokoly* v hebrejštině už před 25 lety v Oděse. Nehledě k tomu, že to nemá nic společného s uveřejněním *Protokolů*, nevyvozuje Beek ze sdělení žádné závěry a prohlašuje pouze, že *Protokoly* byly zveřejněny r. 1902 Nilusem. Mylně, jak jsme si právě ukázali.

Druhé tvrzení Nikolajevského, že „antisionističtí vydavatelé dokazují“ odcizení *Protokolů* Židem Šapirem z pověření paní Glinkové z archivu lóže *Mizraim*, je **rovněž nepravdivé!**

Ani Nilus, ani Butmi, Beek, Fritsch, Jouin nebo Lambelin nevzpomínají jména Šapiro nebo Glinková. Jenom paní L. Fryová ve své knize *Le Juif notre Maître* na str. 93 píše, že r. 1884 se jistá slečna Justina Glinková zabývala snahou dodat generálovi Orževskému politicky důležité zprávy. K tomu použila služeb Žida Schorsta alias Šapira, příslušníka lóže *Mizraim* v Paříži. Jednoho dne jí měl Šapiro předat údajně důležitý dokument, za což ho odměnila 2 500 franky. Šapiro pak, pronásledován zednáři, uprchl do Egypta, kde byl podle záznamů francouzské policie zavražděn.

Protože se tato zpráva nachází **jenom** u paní Fryové, je zlomyslností od Nikolajevského tvrdit, že se antisionističtí vydavatelé *Protokolů* snaží něco takového prokázat!

Za vysloveně provokativní je možno označit ta tvrzení Nikolajevského, podle nichž mělo dojít ke krádeži dokumentu počátkem devadesátých let, když paní Fryová – u níž jediné je tato věc uvedena – píše **jasně o roku 1884**, a dále navíc jeho tvrzení, že Šapiro byl odhalen jako padělatel, o čemž se **nikde jinde než ve výpovědi Nikolajevského nelze dočíst!** Dalším nesmyslem je pak jeho tvrzení, že *Protokoly* byly známy „už deset let před sionistickým kongresem“, který se konal roku 1897 v Basileji. Šlo by tedy podle svědka o rok 1887, který ovšem v této souvislosti **není uveden vůbec nikde ve velmi rozsáhlé literatuře na toto téma!**

Z celé popletené výpovědi svědka Nikolajevského je zřetelně cítit snaha **posunout vznik Protokolů co možná nejvíce do minulosti**, aby se tak mohlo dojít k poněkud dětinskému závěru, že proto také nemohly být na sionistickém kongresu roku 1897 předčítány a schváleny. Tento závěr je už jen tím nelogický, že **právě takový** program musel být a byl vypracován už dávno předtím, a právě na sionistickém kongresu r. 1897 byl poprvé vyhlášen a přijat jako oficiální program. Není neznámo, že i obyčejné státní zákony jsou přijímány někdy až po letech od jejich návrhu.

Nikolajevského argumentace je proto ve všech směrech tendenční, zavádějící, zmatená a nepodložená.

Pokračujme dále v citaci zápisu výpovědi:

Expert Baumgarten: „Jistě jste četl knihu paní Fryové. Je v ní svědectví jistého Stěpanova, který už roku 1895 chtěl tuto brožuru (tj. *Protokoly*) tisknout, což bylo potvrzeno princem Dimitrijem Golicevem. Mohl byste k tomu něco uvést?“

Svědka: „Tento Stěpanov dokonce ještě žije v Jugoslávii. – – – Tvrdí, že *Protokoly* dostal již v roce 1894/95. Je to velice zajímavé, protože *Protokoly* měly přece být přijaty na sionistickém kongresu roku 1897. Je jasné, že byly vypracovány již dříve.“ (Jedn. spis str. 113.)

V tomto případě se jedná o již zmíněný list bývalého prokurátora moskevského synodu Filipa Petroviče Stěpanova, který měl napsat 17. dubna 1927. Dopis byl publikován paní Fryovou v knize *Le Juif notre Maître* (str. 95) a zní:

„V roce 1895 mi dal jeden soused z Tulské gubernie, major v. v. Alexej Suchotin, rukou psaný opis *Protokolů sionských mudrců*. Řekl mi, že jedna jeho známá dáma (jméno zamlčel), žijící v Paříži, tento opis našla u jednoho Žida,

patřícího ke kruhu jejích známých před tím, než Paříž opustila. Rukopis pak potají přeložila, dopravila do Ruska a předala Suchotinovi.

Nejprve jsem chtěl rukopis rozmnožit, ale protože byl špatně čitelný, rozhodl jsem se nechat jej vytisknout bez udání doby, místa a jména vydavatele. V tom jsem byl podporován Arkadijem Ippolitovičem Kelegovským, který byl tehdy hofmistrem velkoknížete Sergeje. To se stalo v roce 1897. Nilus později převzal *Protokoly* do svého díla a doprovodil je vysvětlující poznámkou.“

Jestliže bychom tedy akceptovali tuto odjinud nepotvrzenou zprávu, že totiž byl rukopis *Protokolů* po ruce už r. 1895, – tedy dva roky před basilejským kongresem – nešlo by o nic jiného než o další důkaz, že se jednalo o důležitý židovský dokument, který byl sepsán už před kongresem a v pařížských lóžových kruzích byl pak zpracováván do té podoby, v níž by mohl být kongresu předložen. Skutečně by bylo překvapující, kdyby byl takový závažný dokument kongresu předložen bez důkladné předběžné přípravy!

Proto je také zcela falešná logika Nikolajevského, podle níž je rozpor v tom, že by program přijatý r. 1897 existoval již r. 1895.

Poté, co drze vykládá soudu, že „Stěpanov dokonce ještě dnes žije v Jugoslávii“, ačkoli ten prokazatelně zemřel již 24. prosince 1932, opírá se tento historik o expertem Baumgartenem tak úslužně mu nabídnuté datum 1895, dělá z něj rychle údaj 1894/95 a tvrdí, že právě to říkal Stěpanov!

Tomuto svědku-historikovi by měla být odeprána důvěryhodnost přinejmenším ve věci historických dat.

Expert Loosli: „Rád bych se pana svědka zeptal, jakého druhu byly noviny *Znamja* a k jakému politickému směru nebo straně patřily?“

Svědék: „Noviny *Znamja*, po našem *Vlajka*, existovaly jen šest nebo osm měsíců a byly založeny po známém kišiněvském pogromu. Jejich šéfredaktorem a vydavatelem byl známý ruský antisemita Kruševan. – – – Hlavní a vlastně jedinou úlohou těchto novin bylo hájení Kruševanovy politiky, jeho antisemitismu a pogromové činnosti.“

Expert Loosli: „První nám známé vydání *Protokolů sionských mudrců* vyšlo roku 1903 za Kruševanovy redakce.“

Svědék: „On je vydal už roku 1894 nebo 1895, ale toto vydání mi není známo.“ (Jedn. spis str. 114.)

Ačkoli je mimo jakoukoli pochybnost, že první vydání *Protokolů* v novinách *Znamja* bylo roku 1903 a znalec Loosli toto datum historikovi Nikolajevskému ještě připomíná, odpovídá tento klidně, že Kruševan vydal *Protokoly* již v roce 1894 nebo 1895!

Jak jsme si už řekli, Nikolajevskij tyto dva časové údaje podsouvá Stěpanovovi, který v dopisu ovšem jenom píše, že se mu dostaly do ruky již roku 1895. Nikolajevskij z toho, kdoví proč, dělá rok 1894 nebo 1895 a tento – **pouze jím samým uvedený časový údaj** – klidně přenáší na Kruševana když tvrdí, že právě ten vydal *Protokoly* v těchto letech.

Opravdu, velmi svědomitý historik, kterého si zde Židovstvo povolalo jako svědka!

Nejnovější bádání ukázala, že *Protokoly* nebyly čteny na basilejském sionistickém kongresu 1897, nýbrž na paralelně vedeném **tajném kongresu zednářského řádu B'nai B'rith**. Dosavadní domněnky, že *Protokoly* jsou sionistickým programem, spočívaly pouze na Nilusově sdělení, jež uvedl ve 4. vydání svého díla z roku 1917, že se „právě nyní“ dozvěděl, že *Protokoly* byly přijaty na sionistickém kongresu. Proto se ve svých dřívějších vydáních o tom Nilus nikde nezmiňuje. Tak například ve vydání z r. 1911 píše (podle Segela, str. 24), že *Protokoly* byly odcizeny jednomu zednáři 33. stupně skotského rituálu.

Také Butmi ve svém vydání zastává názor, že ***Protokoly* neměly co dělat se sionisty**. A již dříve r. 1903 k tomu poznamenaly noviny *Znamja*, že se jedná o protokoly ze zasedání zednářů. Manuskript *Protokolů* také nesl podpisovou klausuli: **Podepsáno reprezentanty Sionu 33. stupně**. A nejen Butmi, ale i *Znamja* k tomu správně poznamenávají: Nezaměňovat se sionisty!

Právě tato věta byla Židům hodně nepříjemná!

Nikolajevskij bez jakéhokoli důkazu vyvozuje, že v Butmiho vydání věta pocházela od překladatele, ale že Butmi sám byl údajně jiného názoru! Co se týče novin *Znamja*, údajně podle Nikolajevského zamlčely souvislost *Protokolů* se sionisty proto, že byly subvencovány ministrem Plevem, a upozorněny, aby nepsaly proti sionismu. Nikolajevskij řekl doslova:

„Dá se to vysvětlit ruskou politikou. Musíme vědět, že v Rusku povstalo mohutné revoluční hnutí, na němž měli účast také Židé. Pleve se proto snažil dostat do kontaktu se sionistickými vůdci, aby v jejich hnutí našel základnu a podporu proti revolucionářům. To bylo, tuším, roku 1902 nebo 1903. **Pleve pozval pana Herzla, aby navštívil Rusko**. Roku 1903 přijel Herzl do Petrohradu a jednal tam s ministrem Plevem.“ (Jedn. spis str. 118.)

Citované líčení Nikolajevského podává překrásný důkaz zmatené lehkomyšlnosti, s níž vypovídá před soudem!

Ve svých *Denících III*, str. 431 přetiskuje Herzl svůj vlastní dopis Plevemu z 23. května 1903, v němž **prosí** o zprostředkování audience u cara. Na svůj dopis vůbec neobdržel odpověď. Dne 8. července 1903 si Herzl na to stěžuje v dopisu paní Korwin-Piatrowské, která měla vztahy k ministru Plevemu, a žádá ji, aby na něj působila ve smyslu jeho přijetí. Ke dni 23. července si Herzl zaznamenává, že mu paní Korwin-Piatrowská **vymohla** audienci u Plevého, s kterým se pak sešel 8. srpna. **Není tedy v žádném případě pravda, že Pleve Herzla do Ruska pozval.**

Naopak je pravda, že Pleve Herzlovi na jeho prosbu o přijetí neodpověděl, a teprve na Herzlovo naléhání a zásahem paní Korwin-Piatrowské byl Plevem přijat. Postoj ministra Plevého je tím vysvětlitelnější, že právě tehdy vstoupil v platnost zákaz sionistického hnutí, což je doloženo dopisem právníka dr. Tagera Looslimu (viz kap. XVI).

Tím máme dokázáno, že Nikolajevského tvrzení o Plevého snahách hledat právě v té době kontakty na sionistické vůdce, je čirým výmyslem!

Nikolajevskij dále vypověděl:

„Protože Pleva dal na Kruševanovy noviny tolik peněz, byly přirozeně nakloněné spolupráci s Herzlem a sionisty. Samozřejmě pak už noviny nemohly dost dobře psát, že sionisté jsou revolucionáři. Proto uvedly, že *Protokoly* nemají se sionisty co dělat.“ (Jedn. spis str. 119.)

Tohle je už snad vrchol všeho!

Poznámka, že v podpisové klausuli uvedení reprezentanti Sionu nemají být zaměňováni se sionisty, konstatuje pouze již tehdy tušenou skutečnost, **ale v žádném případě tím noviny *Znamja* nechtěly nahrávat sionistům!** Čtenářům stačilo pouze si přečíst VIII. odstavec článku, jímž noviny přetisk *Protokolů* doprovodily, a našli by v něm **přesně opak toho**, co Nikolajevskij před soudem prohlásil. Píše se tam totiž, že právě nyní má Židovstvo k uskutečnění svých světovládných cílů po ruce „**mocnou zbraň v podobě sionismu, který shromáždí všechny Židy světa ve svazek ještě mocnější, než býval řád jezuitů**“.

Sionistům přátelský postoj listu *Znamja* je tedy také jen dalším výmyslem svědka Nikolajevského.

Stačí povšimnout si zde časových souvislostí. Od 8. do 15. srpna 1903 byl Herzl u Plevého v Petrohradě a už 26. srpna t. r. začaly noviny *Znamja* přetiskovat *Protokoly sionských mudrců* a v ten samý den v citovaném článku **prohlašují sionismus jasně za obzvlášť nebezpečný spolek!** Jak se to má tedy rýmovat s Nikolajevského tvrzením, že „subvencované“ noviny *Znamja* proti sionismu nepsaly?

Kdyby soudce tuto výpověď historika a údajného znalce otázky *Protokolů* podrobil jenom letmé kritice, musel by ho z místa nechat postavit před trestní soud pro klamnou výpověď!

Jenže svědkové Židovstva mohli před tímto soudem povídat cokoli a byli akceptováni jako apoštolové pravdy!

2. Dr. Sliosberg

Mezi ně patří také židovský advokát dr. Sliosberg, z jehož výpovědi citujeme:

Prezident: „Rádi bychom od vás věděli, co je vám známo o vzniku sionistických protokolů.“

Svědka: „Osobně mohu říci, že o *Protokolech* jsem se dozvěděl v posledních letech minulého století; už nemohu přesně určit, zda to bylo r. 1899 nebo 1900. – – – Asi v roce 1900 jsem o nich slyšel poprvé, a sice z popudu tehdejšího ruského ministra financí Witteho, který mne prostřednictvím jednoho vysokého úředníka ministerstva pověřil **sepsáním posudku o tomto manuskriptu**; dokument tehdy ještě nebyl vytištěn. – – – Svůj posudek jsem odevzdal, jak mi bylo uloženo. Jeho opis už nemám, protože zůstal v mé petrohradské kanceláři. Roku 1920 jsem z Ruska uprchl. Ještě si ale vzpomínám, jak jsem si o tomto spisku udělal dojem, že jde o směšný falzifikát. – – – Na jeho obsah si už příliš nepamatuji, ale byl později otištěn v novinách *Znamja*, které vydával jistý Kruševan. Ten byl znám jako aktivní činitel při pogromech.“

Prezident: „Ano, to je ten dokument, který byl tehdy otištěn v novinách *Znamja*.“

Svědék: „Tištěný jsem viděl tento text až ve vydání z roku 1905/1906 od Kruševana a pak od Niluse. Ve svém posudku jsem uvedl, že jsem přesvědčen o tom, že dokument byl vyroben za účelem nejen ocejchování Židů, ale také k boji proti demokratické straně i demokratickému smýšlení v Rusku, a ovšem speciálně k napadání hraběte Witteho a jeho politiky na ministerstvu financí.“ (Jedn. spis str. 301-304.)

Sliosberg tedy tvrdí, že „v novinách *Znamja* otištěný text *Protokolů*“ viděl teprve „v Kruševanově vydání z roku 1905/1906“.

K tomu nelze dodat opravdu nic jiného, nežli že Kruševan přetiskl text *Protokolů* ve svých novinách roku 1903 a že žádné Kruševanovo vydání *Protokolů sionských mudrců* z let 1905/1906 **neexistuje**.

Sliosberg tedy řekl soudu pod přísahou jasnou nepravdu, protože neexistující vydání nemohl samozřejmě vidět.

Nikolajevskij – jak už bylo uvedeno – prohlásil, že Kruševan vydal *Protokoly* dokonce již r. 1894 nebo 1895. Ať už tak nebo tak, oba tito svědci nepravdivě vypovídali, protože Kruševan uveřejnil *Protokoly* pouze r. 1903 v novinách *Znamja*, tudíž žádné vydání *Protokolů* pod Kruševanovým jménem ať již z let 1894/1895 nebo 1905/1906 **neexistuje**! Navíc si oba svědkové v časových údajích navzájem znamenitě protiřečí; **společně mají pouze to, že oba klamou soud.**

3. Vladimír Burcev

Podle jednacního spisu (str. 100) prohlásil Burcev, že vždy považoval *Protokoly sionských mudrců* za padělek. Z této pozice také vystoupil během Bejlisova procesu, v němž *Protokoly* přišly ke slovu. Jednalo se o proces ve věci rituální vraždy v Kyjevě v letech 1911-1913, v němž byl obžalován chasidský Žid Mendel Bejlis z vraždy dvanáctiletého chlapce Andreje Juščinského. K nepřímému boji proti údajnému výmyslu o existenci rituální vraždy považoval Burcev *Protokoly sionských mudrců* za vhodný prostředek k důkazu, že Židé jsou antisemity hanobeni i v jiné oblasti, než je rituální vražda. Ruský soud však tehdy na Burcevův manévř nenalehl. Pro ilustraci si zde uvedeme podstatné z Burcevovy výpovědi v Bernu:

Expert Loosli: „Pane svědku, co je podle vašeho názoru příčinou, že *Protokoly* nebyly použity při Bejlisově procesu?“

Svědék: „Vím, že car byl proti tomu, aby jich v onom procesu bylo použito.“

Expert Loosli: „Je pravda, když se říká, že car takto jednal proto, že nechtěl obhajovat dobrou věc špatnými prostředky?“

Svědék: „Ano, tak jsem to slyšel a prosím o dovolení uvést k tomu bližší okolnosti. Své vědomosti mám od lidí, kteří patřili k nepřátelské straně. Jde o informace generála Globačeva, podle nichž carův postoj vycházel z toho, co bylo řečeno. Generál Globačev byl v roce 1916 zaměstnancem policie a zabýval se speciálně mým případem, tj. hlídal mne a nechával sledovat. – – – Před nedávnou dobou jsem generála Globačeva potkal náhodou v Paříži. Říkal mi, že v letech 1896-1900 byly

Protokoly zfalšovány v zahraničí. Kde se tak stalo, přesně na kterém místě, nevěděl. Padělek sám byl vyhotoven k ovlivnění cara.“ (Jedn. spis str. 105.)

V New Yorku žijící generál **Globačev** se o citovaném Burcevově tvrzení dozvěděl z ruského emigrantského tisku, stejně jako o dalších jeho tvrzeních, která nebyla obsahem tohoto soudního spisu, a nechal v ruských pařížských novinách *Vozroždě-nije* otisknout dne 22. ledna 1935 následující opravu:

„Podle zpráv některých ruských exilových tiskovin o Burcevovi vyplývá, že se ve funkci svědka zabýval před švýcarským soudem v Bernu otázkou vzniku *Protokolů sionských mudrců*. Pro potvrzení některých svých vývodů se Burcev odvolával na mne.

Aniž bych se zde nějak dotýkal vlastní otázky vzniku *Protokolů*, obracím se v zájmu pravdy na vás, pane redaktore, abyste ve vašich ctěných novinách zveřejnil toto moje prohlášení:

1. Nikdy jsem s Burcevem nemluvil o sionistických protokolech, a všechno, co mi v této věci před soudem vložil do úst, je pouze výplodem jeho fantazie.

2. Rovněž tak jsem o otázce vzniku *Protokolů* nemluvil s žádným agentem, jak bylo tvrzeno, že uvádím ve svých pamětech, v nichž mimochodem není o tzv. sionistických protokolech ani slovo.

3. Když tedy pan Burcev tvrdí, že má zápis mého rozhovoru o této otázce s nějakým agentem a že tento zápis byl pořízen doslovně, pak jde pouze o výmysl tohoto agenta.

4. Četnický velitel Pyramidov, o němž Burcev tvrdí, že byl mým úředním kolegou, jím nebyl, a prohlašuji, že ani nemohl být, protože přišel o život zřícením divácké tribuny při spouštění obrněné lodi roku 1903, tedy v době, kdy jsem ještě vůbec nebyl u zvláštní jednotky četnictva.

Generálmajor Globačev

býv. velitel oddělení pro veřejnou bezpečnost a pořádek v Petrohradě.“

Tím se ovšem Burcevova svědecká výpověď sama ocejovala za jasně nepravdivou.

Zajímavá jsou však i další sdělení svědka Burceva. Když tvrdil, že padělek byl vypracován pro ovlivnění cara, zeptal se ho prezident soudu na bližší okolnosti. Burcev odpovídal:

„Tvrdí se, že car sympatisoval s antisemity. Proto se pomýšlelo na zfalšování dokumentu. Poté, co jej car obdržel, měl na něm vlastní rukou poznamenat, že všechno, co se v ruské revoluci r. 1905 stalo, proběhlo podle proroctví těchto *Protokolů*. Když se to dozvěděla dvorní strana, byl vznesen protest. Jedním z předních protestujících byl generál Lopuchin. S carovým souhlasem bylo provedeno zkoumání, z něhož vyšlo najevo, že se jedná o padělek. Račkovskij nepopřel, že tomu tak je, ale tvrdil, že to bylo nutné a že lze takové věci použít. A právě tehdy měl car prohlásit, že se za čestnou věc nemá bojovat špinavými prostředky. Z toho tedy odvozují, proč v Bejlisově procesu nebylo použito *Protokolů sionských mudrců*.“

Toto ničím nepodložené tvrzení si můžeme doplnit jednou Burcevovou statí, již znalec Loosli od něho dostal už v létě r. 1934, ale kterou kupodivu nepoužil v říjnovém hlavním přelíčení roku 1934, nýbrž předložil ji až později v hlavním líčení 7. května 1935. Stať, již Loosli přičítá mimořádný význam a kterou neslýchaným způsobem nazývá „důkazní listinou“, nyní citujeme podle jednacího spisu:

„S historií *Protokolů sionských mudrců* byl generál Globačev obeznámen nejen ze svého úředního postavení, ale také díky svým těsným vztahům ke generálu Martynovovi, šéfovi Ochranky v Moskvě, který byl po nějakou dobu oficiálně pověřen pátráním v této věci.

Generál Globačev zaznamenává tedy jenom to, co se o *Protokolech* dozvěděl v době, kdy začalo oficiální zkoumání tohoto dokumentu. Následují zjištění gen. Globačeva tak, jak byla zaznamenána jeho agentem, panem X:

Protokoly sionských mudrců byly sepsány v letech 1896-1900 v Paříži jedním agentem ruské policie, který se chtěl tímto počinem vyznamenat. Hotový spis předal svým nadřízeným v Paříži a také náčelníku Pyramidovovi, jenž byl v Petrohradě. Pyramidov byl šéfem Ochranky v Petrohradě v devadesátých letech a přišel o život r. 1901 při katastrofě obrněné lodi. Pyramidov předal *Protokoly sionských mudrců* baronu Grothussovi. Ten v současné době pobývá v Německu, kde hraje určitou roli v hitlerovském hnutí; oba jeho synové v Paříži patří k Action française. Všechny pokusy, které Grothuss v letech 1901-1902 podnikl, aby v okolí cara Nikolaje II. i u něho samotného vzbudil zájem o *Protokoly*, nebyly korunovány úspěchem. Nepomohla ani součinnost Manaševiče-Manujlova, který sám na pravost *Protokolů* nevěřil, ale přidal se z osobních důvodů.

Aféra kolem *Protokolů* mezitím pomalu upadla v zapomnění. Ale bylo jí souzeno, aby se znovu vynořila během revoluce. Byl to generál Trepov, který *Protokoly* obdržel od generála Džungovského a věc znovu oživil. Seznámení se s *Protokoly sionských mudrců* udělalo na cara Nikolaje II. velmi silný dojem a staly se pak jistým způsobem jeho politickým kompendiem. Pozoruhodné jsou následující vlastnoruční poznámky Nikolaje II. v exempláři *Protokolů*: „Jaká hloubka myšlenek. – Jaká předvídavost. – Jak dokonalé provádění vlastního programu. – Nemůže být žádných pochyb o jejich pravosti. – Všude je vládnoucí a bořící ruka Židovstva!“

V důsledku svého zájmu o *Protokoly* pak odměnil car zahraniční agenturu zvláštní pozorností a mnoha agentům udělil řády a peněžní odměny.

V roce 1906 začala nová éra *Protokolů sionských mudrců*. Vůdci Svazu ruského národa jako Šmakov, Markov II. a pod. požádali ministerstvo o souhlas k rozsáhlému využití *Protokolů* v boji proti militantnímu Židovstvu.

Pod Lopuchinovým nátlakem pověřil Stolypin dva důstojníky četnictva, Martynova a Vasiljeva, tajným pátráním po genezi *Protokolů*.

Pátrání probíhalo i v zahraničí. Jeden uznávaný představitel tajné policie, Ratajev, stroze zastával stanovisko, že *Protokoly* byly zfalšovány, přičemž se netajil svým antisemitismem a názorem, že revolucionářské hnutí je téměř výhradně židovského původu. Ve stejném smyslu se také vyjádřil i jiný předsta-

vitel zahraniční Ochranky, Harting. Rovněž Račkovskij předložil svůj posudek o pravosti *Protokolů sionských mudrců*. Netrval na jejich pravosti, ale soudil, že je jich možno bohatě využít v boji proti Židovstvu a revolucionářům.

Oficiální rešerše vlády tedy dostatečně prokázaly padělání *Protokolů* a zjistily jejich autora. Stolypin všechno ohlásil caru Nikolaji II., který tím byl hluboce otřesen. Na žádost pravice dovolit přece jen použití *Protokolů* proti Židům napsal car: „*Protokoly* jsou staženy z pořadu. Čistou věc nelze obhajovat špinavými prostředky!“

Tolik generál Globačev, prohlašuje Loosli.

Tento citovaný, Burcevem a Looslim zpočátku tajený článek, odpovídá v hlavních rysech Burceově svědecké výpovědi. Ale jeho výpověď byla, jak jsme si již ukázali, **samotným generálem Globačevem prohlášena za nepravdivou** s odůvodněním, že on sám nikdy s žádným agentem o *Protokolech* nemluvil a že také ve své knize nemá o *Protokolech* jediné slovo.

Trestní oznámení proti Burcevi pro křivou výpověď bylo ovšem 10. května 1935 zamítnuto.

Protože však citovaná Burcevova stat' obsahově prakticky zcela souhlasí s jeho svědeckou výpovědí, mělo by se jí státní nadvládnictví ex officio znovu zabývat.

Poté, co se bývalý člen Státní dumy N. E. Markov – pro rozlišení od svého příbuzného jmenovce zvaný Markov II. – dozvěděl o Burceově výpovědi, zaslal obhájci obžalovaných dr. Ruefovi 15. července 1935 následující dopis:

„**Prohlašuji místopřísežně, že vůdcové Svazu ruského národa nikdy – ani roku 1906 nebo kdykoli jindy – nežádali ministerstvo o povolení používat *Protokoly* k boji proti militantnímu Židovstvu.**

Knihy Butmiho a Niluse nebyly za časů carského režimu nikdy zakázány a k jejich šíření **nebylo proto naprosto zapotřebí souhlasu ministerstva**; bylo je možno volně koupit v každém nežidovském knihkupectví. Co se mne osobně týče, nastoupil jsem úřad hlavního rady Svazu roku 1907 a tou dobou jsem také *Protokoly* četl poprvé. Zemřelý A. S. Šmakov byl advokát a spisovatel, ale nikdy nebyl členem Státní dumy a také nikdy nepatřil k vůdcům našeho Svazu.

Vůdčí osobnosti *Svazu ruského národa* si tehdy *Protokolů* nevšímalý a neznaly jejich důležitost. Posléze jsme toho litovali, ale bylo už příliš pozdě.

Druhá část Burceovy stati je právě tak vyhaná jako první. **Pravice nikdy nežádala cara Nikolaje II. o dovolení použít *Protokolů* proti Židům.** Taková žádost by byla mimochodem zcela nesmyslná, protože šíření tohoto spisu v Rusku nikdo z ruské strany nepřekážel. Žádnému příslušníku pravice by také nepřišla na mysl tak pošetilá myšlenka, obrátit se navíc s takovou žádostí přímo na cara. V Rusku tehdy byla tzv. Hlavní správa pro tisk, na níž jsme se obraceli se žádostí o uveřejnění čehokoli.

Je mi zcela jasné, že také Burcevem líčené písemné vlastnoruční poznámky cara Nikolaje II. jsou pouze jeho **lživým výmyslem!**

Všechno, co se stalo v organizacích pravice včetně Svazu ruského národa během let 1905-1917, proběhlo za mé účasti a s mým vědomím. Je podivné, že s tím Burcev přichází až dnes, kdy většina členů pravicových organizací nebo samotných vůdců Svazu ruského národa byla židovskou sovětskou mocí vyvražděna nebo umořena bídou a hladem.

Proto se cítím oprávněn a povinen vystoupit s tímto čestným prohlášením. Prosím, abyste o něm uvědomil soud.

N. E. Markov

bývalý předseda Svazu ruského národa
a vůdce pravicové frakce ve Státní dumě.“

Není žádná povolanejší osobnost k posouzení pravdivosti Burcevova pojednání, Looslim tak lehkomyšlně použitým v procesu. Je známo, že bolševici vyloupili carskou pokladnici, knihovnu a zmocnili se také všech ostatních carových věcí. Kdyby vůbec existoval exemplář *Protokolů* s vlastnoručními carovými poznámkami, pak by jej sovětská vláda nepochybně Looslimu „šlechetně“ zaslala a on by jí za to mohl vyjádřit svůj „hluboce procítěný dík“. Může ostatně být, že i toho se ještě dočkáme, protože **pravé** dokumenty nepatří zrovna k běžnému argumentačnímu materiálu židovských bolševiků.

Jde ovšem o něco jiného. Kdyby to, co Burcev vyprávěl, byla pravda, – zvláště tvrzení o vlastnoručních carových poznámkách, o carském přezkoumání a doznání Račkovského –, proč potom Burcev a jeho druzi Miljukov a Svjatikov tento materiál neuveřejnili již v roce 1921, kdy otevřeli polemiku o *Protokolech*, a proč čekali s oznámením údajné existence těchto událostí až na bernský proces?

Vysvětlení je jednoduché:

Viditelně se čekalo, až se objeví vhodný marxistický soudní expert, který uvěří jejich hrůzostrašným pohádkám a bude schopen prezentovat soudu Burcevovu stat' s údajnými poznámkami nejmenovaného agenta X za „důkazní listinu“.

VI. Výpovědi svědků hraběte du Chayly, Burceva, Miljukova a Nikolajevského o vlivu *Protokolů* na vyvolávání pogromů

Předložením svědeckých výpovědí – s nimiž se dále seznámíme – chtěla židovská žaloba prokázat, že pronásledování Židů v Rusku bylo následkem rozšiřování *Protokolů sionských mudrců*.

Tím měl být podán důkaz mimořádné nebezpečnosti dokumentu také pro samotné Švýcarsko.

1. Hrabě du Chayla

Prezident: „Je svědkovi známo, jaký účinek měly tyto *Protokoly* na armády Denikina, Wrangela a Petljury?“ (Poznámka: prezident zde mluví o Nilusově vydání.)

Svědék: „Ano, tyto *Protokoly* byly podnětem k vzednutí velké vlny pogromů.“¹³

Prezident: „Je vám známo z doby, kdy jste žil v Rusku, něco o protižidovských pogromech?“

Svědék: „Poznal jsem je v průběhu a koncem občanské války. Musím však podotknout, že byly spíše následkem činnosti Ukrajinců a Petljury, než dobrovolnických armád. U Petljury byly pogromy organizovány; u Denikina šlo spíše jen o náhodné, sporadické jevy, proti kterým generál sám vystupoval.“

Prezident: „Souvisí podle vašeho názoru zhroucení těchto bílých armád s rozšiřováním *Protokolů*?“

Svědék: „Ne zcela, ale částečně ano. Každopádně sloužily *Protokoly* jako účinné antisemitské argumenty.“

Právník Brunschvig: „Neřekl jste, pane svědku, před tím ‚argumenty‘ místo ‚agitační prostředek‘, jak stojí v překladu?“

Svědék: „Jako agitační prostředek.“ – – –

Právník Ruef: „Je vám známo, že už dávno před publikováním těchto (Nilusových) *Protokolů* docházelo k pronásledování Židů?“

Svědék: „Ano, vím, že v letech 1904 a 1905 k takovým pogromům docházelo.“ (Jedn. spis str. 44-50.)

2. Vladimír Burcev

Expert Loosli: „Je vám známo, jaký účinek měly *Protokoly sionských mudrců* na pogromy v Rusku, jmenovitě v roce 1905?“

Svědék: „Ano, *Protokoly* na ně nebyly bez vlivu.“

Expert Loosli: „Lze z nich odvozovat také demoralizaci bílých armád Petljury, Wrangela a Denikina?“

Svědék: „Nevím, do jaké míry lze tuto demoralizaci přičíst působení *Protokolů*. V každém případě byly neštěstím Ruska.“ (Jedn. spis str. 107.)

Abychom se vyhnuli možnému nedorozumění, předesíláme, že oba mluvili jen o Nilusově vydání *Protokolů* (první koncem r. 1905, poslední vydání r. 1917), a tedy **nikoli o vydání z roku 1903 v novinách *Znamja*!**

Podle *Židovského lexikonu*, heslo Pogromy, proběhlo v Rusku v letech 1821 až do konce r. 1905, tedy v době, kdy **Nilusovo vydání vůbec ještě neexistovalo**, nej-

¹³ Du Chayla mluví o pogromech v době po začátku revoluce r. 1917. Měl jsem příležitost předložit svou práci před jejím odevzdáním do tisku ruskému historikovi a politiku R. Markovovi, kterému tímto děkuji za cenné poznámky. Ohledně pogromů zastává Markov stanovisko, že poslední velké pogromy byly r. 1907. Co se naproti tomu tehdy stalo v letech 1917-1919 v Rusku během občanské války, nebylo naprosto žádným pronásledováním Židů, ale šlo o boje revolučních stran a frakcí, zápasících o moc. Je přinejmenším pochybené, když zde Židé mluví o pogromech. Ostatně je známo, že v letech občanské války byly oběti Nežidů zcela **nesrovnatelně větší**, než oběti Židů.

více protižidovských násilných akcí. Po určitých nevýznamných excesech v letech 1906, 1917 a 1918 začala poslední vlna pogromů v lednu 1919.

Že ani pro tuto vlnu pogromů nebyly *Protokoly* žádnou skutečnou příčinou, vychází jasně najevo za prvé z citovaného *Židovského lexikonu*, heslo *Protokoly sionských mudrců*, v němž není ani slovem zmínka o nějaké souvislosti *Protokolů* s pogromy. Naopak se tam píše: „Kniha dosáhla mnoha různých vydání, zůstala však **nejen v Rusku, ale také v zahraničí nepovšimnuta**. Teprve po ukončení světové války a zhroucení Ruska i ústředních mocností dosáhla mimořádné proslulosti.“

A za druhé Segel ve svém velice zevrubném díle *Die Protokolle der Weisen von Zion* na str. 202 píše:

„**Marně hledáme v Rusku vydávaných novinách v ruštině, hebrejštině a v jiddiš zmínku o Protokolech a jejich autorovi.** Rovněž v *Židovské encyklopedii*, která byla v ruském jazyce dokončena krátce před koncem války, ne-najdeme zmínku o Nilusovi a jeho díle, ačkoli je tam jinak zaznamenán i ten sebenepatrnější antisemitský pamflet. Důvod pro to je jednoduchý: Kniha byla roku 1905 zřejmě vytištěna jen ve zcela nepatrném nákladu, především ale byla v zásadě vytištěna pro jediného čtenáře (cara); pravděpodobně nebyla mezi veřejností vůbec rozšiřována. – – – Je také jisté, že veškerý ruský tisk, s výjimkou několika málo židovských listů jedovatě antisemitský, nepřinesl žádnou zmínku o Nilusově práci.“

A kromě toho byl první větší náklad Nilusova vydání z roku 1917 ještě před distribucí zabaven a zničen Kerenského vládou. Vlastnictví této knihy bylo trestáno smrtí. (Fleischhauer, str. 12.)

Také svědek Sliosberg podle jednacího spisu (str. 316) konstatoval, že *Protokoly* neměly v Rusku sebemenší vliv, a že o nich ani v antisemitském časopisu *Novoje Vremja* nikdy nebyla zmínka.

3. Pavel Miljukov

Prezident: „Je vám známo, zda *Protokoly* sehrály nějakou roli v armádách Denikina, Wrangela a Petljury?“

Svědék: „*Protokoly* začaly sehrávat velkou roli mezi emigranty; v Denikinově armádě snad ani ne tak mezi vojáky, ale určitě mezi důstojnictvem. Byla provedena zkoumání o příčinách pogromů v té době a vliv idejí *Protokolů* se tam zcela jasně prokázal.“ – – –

Expert Loosli: „Je vám dále známo, že vlivem *Protokolů* byly demoralizovány armády Wrangela, Denikina a Petljury, a že právě díky tomu se bolševici mohli snáze chopit moci?“

Svědék: „Ano, to souhlasí, armády byly opravdu demoralizované.“

Expert Loosli: „Je panu svědkovi známo, že jenom na Ukrajině při pogromech, které byly vyvolány působením *Protokolů*, přišlo o život více než 10 000 Židů?“

Svědék: „Nemohu přesně říci, jakou roli při tom *Protokoly* sehrály, ale jistý vliv v tom směru nepochybně měly, protože důstojníci je četli; prostí vojáci jen sotva.“ (Jedn. spis str. 338-341.)

Lze jenom konstatovat, že Miljukovovo tvrzení „bylo provedeno zkoumání o příčinách pogromů a vliv idejí *Protokolů* na ně byl zcela jasně prokázán“ není absolutně ničím doloženo! **Miljukov si je tedy vymyslel!** O takovém působení *Protokolů sionských mudrců* nenacházíme, jak jsme již uvedli, sebemenší zmínky ani v samotném *Židovském lexikonu*, ani v žádném jiném židovském či nežidovském prameni.

Že demoralizace bílých armád byla v přímé souvislosti s *Protokoly*, nemůže žádný myslící člověk zodpovědně tvrdit, protože nic takového nelze ani v náznaku dokázat.

Miljukovovy údaje jsou tudíž pouhé nedokazatelné domněnky, diktované snahou podsunout *Protokolům sionských mudrců* takový účinek, jaký ve skutečnosti nikdy neměly. Celá Miljukovova výpověď je proto matoucí a nepravdivá.

4. Boris Nikolajevskij

Obhájce Brunschvig: „Pane svědku, jste historik a máte také obzvláštní vědomosti o ruské historii. Věříte nebo můžete důkazy podložit, že právě v době, kdy byly v Rusku rozšiřovány *Protokoly sionských mudrců*, začala nová vlna antisemitských vystoupení, která vedla nakonec až k pogromům?“

Svědék: „Ano, to je všeobecně známo. Právě *Protokoly* byly oním prostředkem, jímž bylo antisemitské hnutí podněcováno až k pogromům.“ (Jedn. spis str. 128.)

Rovněž tato výpověď nebyla sebemeně podložena důkazy.

Svědék pouze řekl, že je všeobecně známo, že každé vydání *Protokolů* vedlo k antisemitské vlně včetně pogromů. Odkud tuto vědomost má, to zamlčel. Ostatně na to nebyl soudem taktně dotázán.

Souhrn faktů:

Svěddecké výpovědi o vlivu *Protokolů sionských mudrců* na vyvolávání pogromů jsou **matoucí a zcela zřejmě rozporné**, což bude dále prokázáno.

- * **Du Chayla** tvrdil, že vyvolaly vlnu pogromů a že byly účinným agitačním prostředkem.
- * **Burcev** tvrdil, že byly v každém případě neštěstím Ruska.
- * **Slisberg** tvrdil, že neměly v Rusku vůbec žádný vliv.
- * **Miljukov** tvrdil, že demoralizovaly bílé armády.
- * **Nikolajevskij** tvrdil, že po každém jejich vydání následovala antisemitská vlna, vrcholící pogromy.

Nikdo ze svědků neuvedl pro svá tvrzení žádný důkaz pravdivosti.

Ve svém znaleckém posudku Loosli napsal na str. 147:

„**Všechny zprávy současníků se shodují v tom**, že se protižidovské pogromy na Ukrajině roku 1919, na Krymu i v jiných částech Ruska odvíjely na základě rozšiřování Židům nepřátelských *Protokolů sionských mudrců*.“

Jestliže tedy podle Loosliho i podle svědků sehrály *Protokoly* tak nesmírnou roli, musela by se o tom najít přinejmenším zmínka v židovském nebo prožidovském písemnictví. Doposud se nic takového nepodařilo nalézt!

Jako důkaz si uvedeme – v časovém sledu podle jejich vydání – řadu tiskovin (lexikony, knihy a brožury), které byly všechny vydány **až po** uveřejnění *Protokolů* roku 1903 v novinách *Znamja*. Podotýkáme, že zde citujeme výhradně Židy nebo jejich spojence!

- 1) *Die letzten Judenmassakers in Rußland*, J. W. Wasilieff, Wien 1906. Autor pojednává o pogromech z října r. 1905. **O *Protokolech* neříká nic.**
- 2) *Die Judenmetzeleien in Rußland*, Dr. W. Münz, Breslau 1906. Autor díla, rabín z Gliwice, zde ***Protokoly* nezmiňuje ani slovem.**
- 3) *Die Judenpogrome in Rußland*, Köln, Jüdischer Verlag 1910, vydané z pověření sionistického podpůrného fondu v Londýně zvláštní komisí, sestavenou k vyšetřování pogromů. Toto zevrubné a vyčerpávající židovské literární dílo o 940 stranách pojednává mimořádně důkladně o příčinách vzniku i všech možných podrobnostech pogromů, mluví o Račkovském, o Lopuchinově dopisu, o Kruševanovi a jeho antisemitských novinách *Bessarabec* a *Znamja*. **Nicméně o *Protokolech*, které měly být podle svědků i podle Loosliho nejdůležitějším agitačním prostředkem, zde nestojí jediné slovo, ačkoli již tenkrát byly vydány Kruševanem, Nilusem a Butmim.**
- 4) *Pogrom*, Leisner-Ellerbek, Charlottenburg, Ocean-Verlag, rok vydání zde není uveden, každopádně ale po roce 1910. **Žádná zmínka o *Protokolech*.**
- 5) *Jevrejskaja Encyklopedija*, St. Petěrburg 1906-1913, největší židovsko-ruský lexikon, v žádném z příslušných hesel o antisemitismu, pogromech, Kruševanovi či revolucích **nezmiňuje ani slovem *Protokoly*.**
- 6) *Der Zar und seine Juden*, Kurt Aram, Berlin 1914. Tento spis o 192 stranách je psán jednostranně prožidovsky. Čteme tam o Račkovském, o Lopuchinově pomlouvačném dopisu a o pogromech na Židy, ale **ne o *Protokolech*.**
- 7) *Ein jüdisch-polnisch-russisches Jubiläum*, Abraham Grünberg, Prag 1916. Židovský autor podrobně probírá protižidovská vystoupení od známého pogromu v Siedlcích 1906, ale **nikde neuvádí v souvislosti s nimi *Protokoly*.**
- 8) *Die polnischen Judenpogrome im November und Dezember 1918*, Stockholm 1918, Judaea-Verlag. Autorem díla je sionistický odborový předák L. Chasanovič. Cituje zde výzvy a provolání Židů i jejich protivníků, novinové články a zprávy o protestních manifestacích ve všech zemích světa a zmiňuje dokonce i Kruševanův tisk. *Židovský lexikon* píše pod heslem, věnovaném Chasanovičovi, uznale o píli, s jakou shromáždil veškerý dostupný materiál o pogromech na Ukrajině. **Nevysvětluje však už, jak je možné, že nevěděl nic o *Protokolech*, o tomto údajně hlavním agitačním prostředku k vyvolávání pogromů.**
- 9) *Der Lemberger Judenpogrom vom November 1918 bis Januar 1919*, J. Bendow, Wien 1919. **O *Protokolech* rovněž ani zmínka.**

- 10) *Lehrbuch der jüdischen Geschichte und Literatur*, Leipzig 1919. Autory jsou rabín dr. Doctor a prof. dr. Biach. Na 226 stranách textu jsou **podrobně probírány** pogromy v Rusku, ale **o Protokolech opět ani slovo**.
- 11) *Wer ist der Urheber der Pogrome in Rußland?*, Bühnen- und Buchverlag russischer Autoren, J. Ladyschnikow. Dílo napsal Žid J. Lavrinovič a vyšlo rusky v Berlíně asi r. 1920. **Tato důležitá kniha, jež poprvé vyšla 1908 v Moskvě, neví nic o Protokolech**.
- 12) *Der Pogrom in Jaffa*, článek z jafských novin *Kuntres*, ze zvláštního „pogromového“ čísla, vydáno ve Vídni 1921. **O Protokolech ani slovo**.
- 13) *Juden und Ukrainer, Briefe eines jüdischen Sozialdemokraten*, vydalo židovské nakl. Hamojn na Ukrajině, vytiskl Verlag Vorwärts, Wien 1921. Autor Salomon Goldelman, ukrajinský viceministr práce, v díle projednává události na Ukrajině v letech 1918-1921, antisemitismus i pogromy, a obzvláště činnost Petljury a Denikina, ale o *Protokolech* neříká nic. **A právě tohle zevrubné a dokumenty bohatě doložené pojednání by mělo být dokladem pro du Chaylovo a Loosliho tvrzení, že speciálně ukrajinské pogromy se odvíjely na základě působení Protokolů**. Tento židovsko-ukrajinský viceministr by se při projednávání tématu jistě nezapomněl zmínit o *Protokolech*, kdyby skutečně byly onou údajnou příčinou pogromů na Ukrajině.
- 14) *Martyrium, ein jüdisches Jahrbuch*, Jakob Krauss, Wien 1922. Kniha pojednává o polských pogromech roku 1919 a jejich průběh a příčiny jsou podrobně rozebírány. **Nicméně o Protokolech, které podle du Chayly a Loosliho měly být příčinou právě těchto pogromů, opět ani slůvko**.
- 15) *Die neueste Geschichte des jüdischen Volkes*, Berlin 1923. Autor, židovský historik S. M. Dubnow probírá ve třetím svazku díla velmi zevrubně pogromy v Rusku a jejich příčiny, avšak **o Protokolech nepíše tento uznávaný badatel také ani slovem**.
- 16) *Rossija i Jevreji*, Verlag Ossowna, Berlin 1924. Tento židovský sborník přináší na str. 133 pojednání Žida J. O. Lewina v tomto znění: „Podnětem k pogromům byla masová účast Židů na bolševismu jako více či méně zodpovědných agentů sovětské vlády.“ **Slova jistě pravdivá, ale opět neslyšíme ani slovo o strašlivých Protokolech**.
- 17) *Die schlimmen Juden*, Bern 1927. Autor, kterým je náš známý znalec Loosli, se v díle podrobně zabývá smyslem a účelem *Protokolů*, ale nezmiňuje se v této souvislosti o pogromech v Rusku, a **teprve dodatečně** se odvolává na „všechna dobová svědectví“, podle nichž měly být pogromy z roku 1919 vyvolány právě *Protokoly*.
- 18) *Jüdisches Lexikon*, Berlin 1927-1930, nepřináší pod žádným z příslušných hesel (Rusko, Revoluce, Antisemitismus, Pogromy, Protokoly) také **ani slovo o nějaké souvislosti Protokolů s pogromy**.
- 19) *Das Wesen des Antisemitismus*, Pan-Europa-Verlag, Wien 1929. Vysokostupňový zednář a se Židovkou ženatý „Panevropa-hrabě“ Coudenhove-Kalergi si ce ve svém díle posuzuje antisemitismus čistě židovskými hledisky a pojednává činnost, metody a vliv Židů na dějiny a hospodářství, **považuje však Protokoly**

za tak bezvýznamné, že je vůbec nezmiňuje, nemluvě už o tom, že by naznačil jejich schopnost vyvolávat pogromy.

Ze židovské strany byl proces v Bernu znamenitě připraven až do nejmenších podrobností. Ale jak tomu často bývá při slavnostních představeních, ani zde neklaplo všechno přesně podle představ. Právě tvrzení o strašlivé schopnosti *Protokolů* vyvolávat pogromy bylo jednou z největších chyb režie.

Vysloveně tragikomicky ovšem vyhlíží situace ve chvíli, kdy si poslechneme, co sionističtí vůdcové prohlásili jako svědci v říjnovém hlavním líčení. Na otázku, kdy se seznámil poprvé s *Protokoly*, odpověděl dr. Weizmann, že teprve v roce 1918 (str. 12), ale vlastně je **nikdy celé nečetl. (!)**

Na tutéž otázku dr. Bodenheimer (str. 406) řekl, že sice o *Protokolech* slyšel, ale před tímto procesem je **vůbec neznal**. Přečetl prý je teprve tehdy, když byl pozván k soudu jako svědek.

A konečně dr. Meyer (str. 326) vypověděl: „O těchto *Protokolech* jsem často slychával, ale **poprvé** jsem je **četl cestou k soudu**.“

Tak tedy kniha, kterou sionističtí vůdcové podle své vlastní přísěžné výpovědi až do roku 1934 vůbec nečetli, měla přinést takové utrpení židovskému národu?!

Pan Loosli by měl příště svůj znalecký posudek předložit nikoli soudu, ale libovolnému shromáždění idiotů. Tam by mohl klidně vyprávět, že existuje jistá neblahá kniha, která se rozšířila do všech zemích světa, je příčinou pogromů a zavraždění tisíců Židů, ale nikdy se nedostala k doslechu židovským vůdcům!

Pro úplnost si ještě doložíme, že ona proslulá schopnost *Protokolů* vyvolávat pogromy je židovskou bajkou. Tato kniha jistě patří k antisemitské výzbroji, ale nikdy neměla ten účinek, jaký je jí nepravdivě připisován.

Samotný její obsah totiž není vhodný jako antisemitský propagandistický materiál pro široké masy; na to je její četba příliš těžká.

Dokonce i sám Miljukov podle jednacního spisu (str. 336) uvedl: „*Protokoly* nebyly psány pro široké masy, nýbrž pro horní vrstvy.“

Autorem hrůzostrašné balady o schopnosti *Protokolů* vyvolávat pogromy je du Chayla. Všechno se zřejmě odvíjí od jeho novinového článku z roku 1921, a teprve po něm dali *Protokoly* do souvislosti s pogromy dva židovští spisovatelé, totiž Delewsky a Segel.

Delewsky r. 1923 z pověření dr. Sliosbergem založené Ligy pro boj proti ruskému antisemitismu vydal knihu *Die Protokolle der Weisen von Zion*, Berlín Epocha-Verlag, v níž se na str. 122 nachází tato věta: „Neštěstí, které *Protokoly* ohledně pogromů způsobily, je nezměrné.“

A Segel ve své stejnojmenné knize *Die Protokolle der Weisen von Zion*, Berlín 1924 na str. 32 s jasným odvoláním na du Chayla řekl, že *Protokoly* byly rozšiřovány v Denikinově armádě, a dále na str. 225, že teprve až vydání z roku 1917 a 1918 „stála proudy krve“.

Delewsy ani Segel ovšem pro své tvrzení **nepodávají žádný doklad!** Jejich, od du Chayly převzaté tvrzení, je v přímém rozporu s celým dobovým písemnictvím, které se zabývalo příčinami pogromů.

Každopádně je podle Segela jisté, že *Protokoly* až do r. 1917 navzdory různým vydáním **zůstaly v Rusku nepovšimnuty**. A nepočítáme-li jejich uveřejnění v lokálním listu *Znamja* r. 1903, nepíše o nich žádný židovský ani antisemitský list.

Protože však Židům byly *Protokoly* přirozeně už dávno známy, pak jejich mlčení o nich znamená, že jen **čekali na vhodnou příležitost k zahájení ničující kampaně proti nim**.

Když se únorovou revolucí roku 1917 prosadil v Rusku přímý židovský vliv, šéf první Prozatímní vlády, zednář hrabě Lvov, nechal především zmizet z archivu policejního departmentu akta, týkající se basilejského sionistického kongresu a *Protokolů sionských mudrců*. Všechny písenosti byly předány židovskému politikovi, senátoru Vinaverovi. Právě tehdy v lednu 1917 vydal Nilus své dílo počtvrté. Celý vagón knih, v němž měly být odeslány, byl přímo na nádraží spálen. Když se krátce na to stal ministerským předsedou zednář Kerenskij, začaly v Petrohradě a v Moskvě zuřivé domovní prohlídky, při nichž byly zabavovány výtisky této knihy. (E. Jouin II, str. 2.) Po něm přišli k veslu bolševici a nechali klášter sv. Sergeje, kde Nilus tiskl svou knihu, prohledat tak důkladně, že byly násilně otevřeny dokonce i stovky let staré hroby mnichů! (E. Jouin IV, str. 147.) Současně bolševici vyhlásili na držení *Protokolů* **drakonické tresty**. (Beek 1933, str. 12.)

Jak by se při tak důkladné práci ruských Židů mohly *Protokoly* dostat mezi masy a podněcovat je k pogromům, je ovšem zcela nevysvětlitelné!

Teprve roku 1921 informuje famózní du Chayla o jejich využívání v Denikinově armádě a působení na výbuch pogromů v roce 1919. Jeho zpráva je – stejně jako vůbec všechny jeho údaje – nedůvěryhodná a není potvrzena žádnými soudobými zprávami, jak jsme si už ostatně ukázali.

K tomu ještě konečně přistupuje okolnost, že ani tisk – a zvláště čistě židovský – právě v letech 1920 a 1921, který v té době vedl boj proti pravosti *Protokolů*, **nikde nepíše o jejich vlivu na vyvolávání pogromů!** Také v bohatém přehledu tisku, uvedeném v II. kapitole „Radziwiłłová a du Chayla“ a speciálně v článcích Miljukova, Burceva a Svjatikova není o působnosti *Protokolů* na pogromy nic. Ani upovídáně vynalézavá paní Kolbová-Radziwiłłová nic takového r. 1921 neříkala!

Takže jenom dobrodružnému hraběti du Chaylovi děkují oba tendenční spisovatelé Segel a Delewsy za své vědomosti a jenom na něm jsou postavena jalová tvrzení Loosliho a židovských svědků v bernském procesu.

Pan C. A. Loosli má slovo: Měl by se ospravedlnit a vysvětlit, jak mohl v soudním znaleckém posudku tvrdit, že **všechny** soudobé zprávy se **shodují** v tom, že především pogromy z roku 1919 se odvíjely na základě působení *Protokolů sionských mudrců*. Měl by vysvětlit, jak se stalo, že ve své knize *Die schlimmen Juden* – v níž náruživě bojuje proti *Protokolům* – neříká sám ani slovo o jejich schopnosti vyvolávat pogromy, když o ní přece měly – aspoň podle jeho vlastního tvrzení – informovat všechny soudobé prameny! A konečně má slovo k tomu, aby vysvětlil, jak

je možné, že židovští historici jako Dubnow, Chasanovič, viceministr Goldelman, Jakob Krauss a J. O. Lewin, kteří psali speciálně o ukrajinských a polských pogromech v letech 1918-1919, o tomto údajném působení *Protokolů* však **neříkají vůbec nic!**

VII. Výpovědi svědků Miljukova, Svjatikova, Nikolajevského a Weizmanna o podílu Židovstva na ruské revoluci a bolševismu

1. Pavel Miljukov

Prezident: „Podíleli se na revoluci r. 1917 také Židé nebo zednáři?“

Svědék: „Zednáři podle zákona už více než sto let neexistovali; **Židé se na revoluci podíleli jenom jako všichni ostatní občané.** Připouštím, že podíl Židů byl procentuálně snad o něco vyšší vzhledem k jejich pronásledování režimem a jejich v průměru vyššímu vzdělání. To bylo všechno.“ – – –

Prezident: „Je vám známo o tom, jak se stavěla bolševická vláda k vlivu Židů?“

Svědék: „Bolševici bývají obviňováni z toho, že jejich původ je židovský. To není správné. – – – **Židé tvořili jedno procento v bolševické vládě. Revoluci neudělali Židé.**“ (Jedn. spis str. 330 a 333.)

Podle vídeňských novin *Die Wahrheit* z 2. listopadu 1934 Miljukov prohlásil:

„V žádném případě Židé neorganizovali ruskou revoluci. Představovali **asi jedno procento** veškerého obyvatelstva Ruska a **tomu odpovídajícím způsobem se také podíleli na politickém životě.**“

V berlínském listu *Jüdische Rundschau* z 2. listopadu 1934 Miljukov uvedl:

„**Podíl Židů na bolševické revoluci odpovídal pouze jejich poměrnému počtu v obyvatelstvu.**“

K Miljukovovu tvrzení, že Židé tvořili přibližně jedno procento z celkového počtu obyvatel Ruska, stačí dodat tolik:

Podle samotného *Židovského lexikonu*, heslo Rusko, bylo v Rusku před světovou válkou na základě sčítání lidu k roku 1897 přibližně 5 milionů Židů, to znamená, že představovali **4,5 %** celkového počtu obyvatelstva. Navíc do tohoto počtu jsou zahrnuti **jenom nepokřtění Židé!**

Podle téhož lexikonu, heslo Statistika, bylo při sčítání lidu k roku 1926 – tedy po odtržení některých pobaltských a dalších okrajových států od Ruska s početným židovským obyvatelstvem – stále ještě v Rusku 2,6 milionu Židů, tj. **1,8 %** celkového počtu obyvatelstva. Rovněž zde byli započítáváni **jenom nepokřtění Židé!**

Svědкова výpověď je už jenom z těchto faktů jasně falešná, protože před zhroucením Ruska – tedy v čase, o němž mluví – bylo procentuální zastoupení Židů v ruském obyvatelstvu mnohem vyšší, než uvedl (4,5 % místo jím udávaného 1 %).

K tvrzení, že se Židé podíleli v míře odpovídající jejich procentuálnímu zastoupení na politickém životě země, příp. na revoluci, dále že se Židé účastnili na revoluci r. 1917 pouze jako všichni další občané, že představovali v bolševické vládě jediné procento a konečně že revoluce nebyla udělána Židy, stačí uvést následující:

Rozdíl mezi výpovědí svědka a skutečností směřuje pouze k tomu, aby byl podíl Židů na politice, revoluci a bolševismu vyličen jako co možná nejmenší a zanedbatelný.

Navíc jeho tvrzení jasně protiřečí všem skutečnostem a informacím, a dokonce i údajům samotného židovského písemnictví.

„Židé jsou hnací silou revoluce,“ napsal Žid Moritz Rappaport v knize *Sozialismus, Revolution und Judenfrage*, Leipzig 1919 (podle Fleischhauerova *Znaleckého posudku*, str. 109).

„Revolucionáři, menševici, socialisté, nezávislí i starosocialisté – můžeme je nazývat jak chceme, ale všichni jsou to Židé, a **ve všech revolučních skupeních je najdeme v činnosti na vedoucích postech**,“ říká rabín Magnes v jednom newyorském projevu z roku 1919 (podle Léona de Poncins, *Judentum und Weltumsturz*, II, str. 24, uvedno u Fleischhauera, str. 111).

„V mnohem větší míře než třeba Poláci, Lotyši, Finové nebo kterákoli jiná národnost v obrovské říši Romanovců **byli právě Židé nositeli revoluce roku 1917**,“ píše Žid A. S. Rappaport ve své knize *Pioneers of the Russian Revolution*, London 1921. (Podle Fleischhauera, str. 228.)

V pojednání Žida G. A. Landaua *Die revolutionären Ideen innerhalb des Judentums*, obsaženém ve sborníku *Rossija i Jevreji*, který vydal Verein russischer Juden im Ausland, Verlag Ossowna, Berlin 1924, čteme jasně na str. 109-111:

„Řady socialistů byly přeplněny Židy. – – – Když zemí otřáslo strašné povstání a celá státní hierarchie byla zničena, dostaly se k moci jediné organizované síly, které byly nakloněny bořitelským idejím, a sice revoluční a socialistické ideologie a strany. Podíl Židů v nich byl nesmírně velký; takto se dostali Židé k moci a obsadili rozhodující místa ve státě – nikoli v poměru k jejich významu v Rusku, ale v poměru k jejich podílu v socialistických organizacích.“

V témže sborníku píše židovský spisovatel J. Bikkermann na str. 94:

„Všude, na každém kroku nacházíme nyní Židy na všech stupních státní správy. Rusy vidíme jen v městském vedení Moskvy a Petrohradu a ve špičkách Rudé armády. – – – Nyní už konečně poznává Rus v Židovi svého soudce i kata. – – – Není proto divu, že Rus při porovnání současnosti s minulostí poznává, že současná moc je židovská a proto tak d'ábelská.“

Tyto výroky jsou dostatečně jasné! Proč potom ani jediná židovská náboženská obec na celém světě nepožadovala od státních soudů zákaz těchto spisů s tím, že obsahují falešná obviňování, která jsou schopna vyvolávat nenávist vůči údajně státu věrným a s revolucí nesympatizujícím Židům?

V roce 1920 uveřejnil svaz Jedinstvo Rossiji v New Yorku následující dokument, který přetiskl E. Jouin ve svém díle *La Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique*, I, Paris 1921, str. 109 a dále. V předmluvě k dokumentu se uvádí:

„Socialistická byrokracie je téměř úplně v rukou Židů a Židovek, zatímco počet Rusů v byrokracii je prakticky směšný. V podstatě je nemožné, aby dosah skutečností, které dále předkládáme, mohly pochopit a ocenit státy a národy, které jen navenek nesou označení ‚křesťanské‘, a věří, že si samy určují svoje životní podmínky. Tím by se dostaly do rozporu s nadnárodním internacionalismem, v němž židovský národ představuje vládnoucí moc.“

K doložení svých vývodů předkládá Jedinstvo Rossiji detailní statistiku s údaji o jménech a národnosti všech vysokých bolševických funkcionářů. Podává nám tam (v nutném zkrácení) následující obraz:

	členů	Židů	Rusů	ostatní
rada lidových komisařů.....	22	17	3	2
vojenský komisariát.....	43	34	0	9
komisariát vnitra.....	64	45	2	17
zahraniční výbor.....	17	13	1	3
komisariát financí.....	30	26	2	2
komisariát spravedlnosti.....	19	18	0	1
komisariát (výbor) pro zdravotnictví.....	5	4	0	1
komisariát školství (a osvěty).....	53	44	2	7
komise pro sociální zabezpečení.....	6	6	0	0
komise prací.....	8	7	0	1
komise pro obnovu města Jaroslavl.....	2	2	0	0
Svaz společnosti Červeného kříže.....	8	8	0	0
místní komisaři.....	23	21	1	1
novináři.....	42	41	1	0
komise pro vyšetřování carských činovníků.....	7	5	2	0
komise pro vyšetřování smrti Nikolaje II.	10	7	2	1
nejvyšší rada pro obecnou ekonomiku.....	55	44	4	7
byro prvního moskevského dělnického a vojenského sovětu.....	23	19	0	4
ÚV IV. všeruského kongresu dělnických, rudoar- mějských, rolnických a kozáckých sovětů.....	34	33	1	0
ÚV V. všeruského kongresu.....	62	43	6	13
ÚV dělnické sociálně demokratické strany.....	12	9	3	0
Celkem	545	446	30	69

Mezi 545 bolševickými funkcionáři je tedy 446 Židů!

V pojednání, jež zaslal bývalý člen Státní dumy Markov organizaci Welt-Dienst do Erfurtu, uvádí, že tuto statistiku porovnal se sověty vydaným seznamem a že oba dokumenty nesporně souhlasí.

Novější tabulku uvádí roku 1934 vydaná práce ruského Němce H. Fehsta *Bolschewismus und Judentum*, uvedená ve Fleischhauerově *Znaleckém posudku* na str. 230 a dále. Dává takovýto obrázek:

Národnostní skladba členů ústředních orgánů SSSR

Podíl Židů na celkovém počtu obyvatelstva Sovětského svazu představuje pouze 1,8 %. Nositelkou politické moci v Sovětském svazu je komunistická strana a počet jejích členů tvoří pouze zhruba jedno procento celkového počtu obyvatel státu. Budeme se tedy nejdříve věnovat stranickým orgánům.

Stranický aparát¹⁴

a) Politbyro ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu (dále jen VKS/b)

Celkem devět členů (desátým byl zavražděný Kirov), z nich:

- 4 Rusové** (44,5 %) Molotov, Kalinin, Vorošilov, Andrejev
- 3 Židé** (33,3 %) L. Kaganovič, Kujbyšev, S. Kosior
- 2 Gruzíni** (22,2 %) Džugašvili (Stalin), Ordžonikidze

b) Sekretariát ústředního výboru VKS/b

Celkem má tři členy (čtvrtým byl Kirov), z nich:

- 1 Gruzín** (33,3 %) Džugašvili (Stalin), generální sekretář
- 1 Žid** (33,3 %) L. Kaganovič
- 1 nejasná národnost** (33,3 %) Ždanov

c) Orgbyro ústředního výboru VKS/b

Celkem devět členů (Kirov byl desátým), z toho:

- 2 Rusové** (22,2 %) Ježov, Kosarev
- 4 Židé** (44,5 %) L. Kaganovič, Stěckij, Kujbyšev, Šverník
- 1 Gruzín** (11,1 %) Džugašvili (Stalin)
- 2 nejasná národnost** (22,2 %) Ždanov, Gamarnik

d) Výbor stranické kontroly ÚV VKS/b (dříve CKK)

Předsedou výboru a ústř. kanceláře je Žid L. Kaganovič. Celkem 61 člen:

- 22 Rusů** (36,1 %)
- 35 Židů** (57,3 %)
- 4 ostatní neruské národnosti** (6,6 %)

V čele výboru stojí byro se sedmi členy, z nich:

- 3 Rusové** (42,8 %)
- 3 Židé** (42,8 %)
- 1 Lotyš** (14,4 %)

e) Plénium ústředního výboru VKS/b

Celkem 71 člen a 68 kandidátů. Z členů je:

- 32 Rusů** (45,1 %)
- 27 Židů** (38,0 %)

¹⁴ Seznamy Stranický aparát a Státní aparát převzaty z Fleischhauerova *Posudku*.

12 ostatních neruských, příp. neurčitých národností (16,9 %)

f) Kontrolní a revizní komise ÚV VKS/b

Celkem 22 členové, z toho:

7 Rusů (31,8 %)

11 Židů (50,0 %)

4 ostatní neruské národnosti (18,2 %)

Státní aparát

a) Rada lidových komisařů (Sovnarkom)

Celkem 21 lidový komisař, z toho:

8 Rusů (38,1 %) Molotov (předseda), Čubar (náměstek předsedy), Vorošilov (obrana a námořnictvo), Bubnov (lidové vzdělávání), Lobojev (dřevoprůmysl), Andrejev (doprava), Pachomov (vodní doprava), Antipov (pošta a telegraf)

8 Židů (38,1 %) Kujbyšev (náměstek předsedy), Litvinov-Vallach (zahraničí), Rozengolc (zahr. obchod), Černov (zemědělství), Kalmanovič (správa sovchozů), Ljubimov (lehký průmysl), Kaminskij (zdravotnictví), Jagoda (vnitro, dříve Čeka resp. GPU)

4 ostatní neruské národnosti (19,0 %) Mežlauk (Lotyš, nám. předsedy a ved. plánovacího úřadu), Rudzutak (Lotyš, nám. předsedy), Ordžonikidze (Gruzín, těžký prům.), Mikojan (Armén)

1 neurčité národnosti (4,8 %)

Kromě toho je:

Předsedou Celoruské odborové rady Švernik, Žid. Předsedou Státní banky a členem Státní rady pro práci a obranu (STO) je Merjasin, Žid. Předsedou obilního výboru při Sovnarkomu a členem STO Klejner, Žid.

b) Komise svazové kontroly při Sovnarkomu

(dříve RKI – dělnická inspekce)

Předsedou komise je Žid Kujbyšev,

Sekretářem komise je Žid Manfred.

Komise má 70 členů, z toho:

30 Rusů (42,8 %)

35 Židů (50,0 %)

5 ostatních neruské národnosti (7,2 %)

V čele komise stojí byro s 11 členy, z toho:

3 Rusové (27,2 %)

7 Židů (63,6 %)

1 neurčité národnosti (9,2 %)

c) Zástupci SSSR v zahraničí

Z 18 zplnomocněných sovětských vyslanců v zahraničí je 10 Židů a 2 Položidé (66,6 % Židů a Položidů).

Německo: Surič (Žid) – Anglie: Majskij (Žid) – Francie: Rozenberg (obchodní atašé, Žid) – Itálie: Poťomkin (Rus) – Rakousko a Maďarsko: Petrovskij (Žid) – Řecko: Kobeckij (Žid) – Polsko: Davťan (Armén) – Litva: Karskij (Žid) – Lotyš-

sko: Brodovskij-Bratman (Žid) – Finsko: Štejn (Žid) – Japonsko: Jureněv (Žid) – Švédsko: Kolontaiová (Položidovka) – Estonsko: Ustinov (Rus) – Norsko: Beksadjan (Armén) – USA: Trojanovskij (Položid) – Írán: Pastuchov (Armén) – Afghánistán: Mělnikov (Rus) – Mandžusko: generální konsul Slavickij, (Žid).

Obchodní zástupci SSSR v zahraničí jsou bez výjimky Židé. Někteří z nejdůležitějších jsou: Německo: Vejcer; Velká Británie: Ozerskij; Francie: Ostrovskij; Itálie: Levenson.

Pro upřesnění obrázku si ještě musíme připočítat **nejdůležitější ze zástupců lidových komisařů, tedy Židy**, kteří jako účastníci jednání nejdůležitějších orgánů ve skutečnosti rovněž **patří k vládnoucímu centru**. Jsou to:

Zahraničí: Stomoňakov (Žid?), těžký průmysl: M. Kaganovič, lehký průmysl: Fuksman, zemědělství: Cillo a Levin, vnitro: Agranov, lidové vzdělávání: Epštejn, dřevoprůmysl: Grjunštejn, zahr. obchod: Frumkin a Dvolajskij, doprava: Polonskij.

Komunistická internacionála byla odedávna citadelou světového Židovstva. V současné době je vedení této mezinárodní zločinecké organizace v rukou Židů Manuilského a Pjatnického. **Internacionální ateistické hnutí** je rovněž řízeno Židem, Gubelmanem-Jaroslavským.

Kdybychom sečetli členy politbyra, sekretariátu a orgbyra Ústředního výboru VKS/b, Radu komisařů (včetně předsedy Státní banky) a obou výborů stranické kontroly, to znamená členy **skutečného mocenského jádra v SSSR**, došli bychom k číslu padesáti osob. Kdo tito lidé jsou, to jsme si již ukázali.

Poměr se tedy poněkud „zlepšil“ v prospěch Nežidů, **přesto je stále 35-66 % úředních postů obsazeno Židy**. Ostatní přípuštění nežidovští funkcionáři jsou pečlivě vybírání přátelé a zaprodanci Židů.

Nakonec ještě odkazujeme na *Diplomatickou ročenku* z roku 1934, vydanou Lidovým komisariátem pro zahraniční záležitosti v Moskvě, která je nezvratným dokladem o **totálním prostoupení sovětské diplomacie Židy**:

Diplomaté lidového komisariátu zahraničí SSSR (1934)

<i>Lidový komisař zahraničí</i>	Maxim Litvínov
tajemník	Vasilij Burštejn
<i>Politický archiv</i>	
ředitel	Ignatij Jakubovič
<i>Kontaktní služby</i>	
vedoucí	Fjodor Grikman
<i>První odbor pro Západ</i>	
ředitel	Lazar Berezov
zástupci ředitele	Lev Fajkus Andrej Fechner Semjon Mirnyj Jevgenij Konic
referent (pro Polsko)	
<i>Druhý odbor pro Západ</i>	
ředitel	David Štern
zástupce ředitele	Linde

referent (pro Československo a Pobaltí)
(pro Nizozemí)
(pro Rakousko a Maďarsko)

pomocná referentka

Třetí odbor pro Západ

ředitel

zástupce ředitele

referent (pro Ameriku)

(pro Velkou Británii)

První odbor pro Východ

ředitel

referent

Druhý odbor pro Východ

ředitel

referenti

Právní odbor

ředitel

zástupci ředitele

radové

referentka

Ekonomický odbor

ředitel

zástupce ředitele

Konsulární odbor

ředitel

referenti

Odbor tisku a informací

ředitel

zástupci ředitele

referenti

Kádrový odbor

vedoucí

náměstek

Zastupitelští zmocněnci v Německu

Michail Šapiro

Vladimir Levin

Mark Rosovskij

Sofija Kanterová

Jevgenij Rubanin

Chajim Vajnberg

Isidor Stoljar

Karl Lelans

Vladimir Cukerman

Jevgenij Calperin

Benedikt Kozlovskij (?)

Smirnov-Bregorski

Jefrem Arzen

Andrej Sabinin (?)

Mark Plotkin

Eduard Geršelman

Vladimir Blumenfeld

Viktor Braun

Konstantin Gerber

Anna Rafalovskaja

Boris Rozenbljum

Rafail Fligeltaub

Anatolij Zaslavskij

Alexandr Polak

Veniamin Serebrjanyj

Věra Krivickaja

Ivan Piven

Jevgenija Šmulevičová

Konstantin Umanskij (?)

Jakov Podolskou

Boris Mirinov

Gertruda Tobensonová

Semjon Bělskij

Iosif Tumanov (?)

Vladimir Krupskij

velvyslanec	Jakov Suric
tajemník	Alexandr Giršfeld
vicekonzul	Lev Kaplan
atašé	Boris Gordon
obchodní zástupce	Lev Fridrichson
náměstek	Abram Fajnštejn
náměstek vojenského atašé	Lev Šnitman
a jiní...	
<i>Zastupitelští zmocněnci ve Francii</i>	
velvyslanec	Pot'omkin (Rus)
radové	Marcel Rozenberg
	Jevgenij Giršfeld
	Šolom Dvolajtskij
obchodní zástupce	
<i>Zastupitelští zmocněnci ve Velké Británii</i>	
velvyslanec	B. Majskij
rada	Lev Gelfand
<i>Zastupitelští zmocněnci v Itálii</i>	
velvyslanec	B. Štejn
rada	Lev Gelfand
tajemník	Pavel Fridgut
konsul	Chajim Dněprov
obchodní zástupce	Michail Levenson
náměstek	Boris Šapiro
a jiní...	
<i>Zastupitelští zmocněnci v Polsku</i>	
velvyslanec	Kakov Davťan (Armén)
rada	Boris Podolskou
a jiní...	
<i>Zastupitelští zmocněnci v Turecku</i>	
velvyslanec	Lev Karachan
rada	Goracij Zalkind
a jiní...	
<i>Zastupitelští zmocněnci (neoficiální) ve Švýcarsku</i>	dr. Bagozkij
tajemník	Pelix

(Tedy s výjimkou 1 Rusa, 1 Arména a 4 dalších osob blíže nezjistitelné národnosti **všichni Židé!**)

Na základě uvedených nezpochybnitelných statistik z roku 1920, 1934 a *Diplomatické ročenky* z roku 1934 musíme konstatovat, že **Miljukovovo tvrzení o jed-noprocenní účasti Židů v bolševické vládě je zřejmá lež!**

Před soudem by mu mělo zvláště přitížit, že je aktivním ruským historikem a bý-valým ministrem a politikem, a že svoji výpověď učinil před zahraničním soudem, který není obeznámen s ruskými poměry.

Tedy ta část Miljukovovy výpovědi, v níž tvrdí, že revoluce nebyla dělána Židy, je **zcela vyvrácena** výše citovanými výroky M. Rappaporta, rabína Magnese, A. S. Rappaporta, Landaua a J. Bikkermanna, k nimž za mnoho dalších přidáváme:

„Na vrcholu hnutí vidíme dopředu se deroucí, osvobozené, geniální východní Židy.“ (Židovské *Neue Rundschau*, listopad 1921, Fleischhauer, str. 107-108.)

„Světová revoluce, tak jak ji všichni zažíváme, je výhradně dílem našich rukou. – – – Tato revoluce upevní panství židovské rasy nad všemi ostatními.“ (*Le Peuple juif* z 8. 2. 1919, podle Fleischhauera, str. 110.)

„Tím si (Židé) zasloužili hrdý název průkopníků ruské revoluce.“ (A. S. Rappaport, *Pioneers of the Russian Revolution*, London 1921, citováno podle Fleischhauera, str. 229.)

Židovský lexikon pod heslem Revoluce jasně říká, že mezi ruskými revolucionáři roku 1917 **„stálo mnoho Židů v předních řadách“**, že **„také v sovětských provinciích hráli v místních sovětech velkou roli vůdcové židovských stran“**, a konečně že se **„na bolševické revoluci v listopadu 1917 podíleli Židé na vedoucích místech“**. (Fleischhauer, str. 111.)

Tím je prokázáno, že i v tomto ohledu byla Miljukovova výpověď zavádějící a nepravdivá.

2. Sergej Svjatikov

Obžalovaný Fischer (na svědka Svjatikova): „Bylo by možné, že Židé udělali bolševickou revoluci v Rusku proto, že carský režim byl proti nim?“

Svědék: „Židé jistě měli také svůj podíl na revoluci, ale spíše morální než skutečný. – – – Po pogromech r. 1881-1883 – – – se více začali účastnit na revoluci. Jejich účast vzrostla na 15-17 % a počátkem devadesátých let až na 35-37 %. Ale i přesto byl židovský element státně myslícím a státotvorným činitelem, a už vůbec ne nějakým prvkem fanatickým. Židé nejsou žádným anarchistickým, nýbrž státně organizovaným prvkem.“ (Jedn. spis str. 85 a 86.)

Svědčková odpověď na položenou otázku, zda Židé udělali sovětskou revoluci, je i přesto, že se svědek snaží rozlišovat mezi vlivem morálním a skutečným, vyhýbá a neupřímná, vedená úsilím odvést pozornost od skutečností. Pro ocenění její hodnoty zde analogicky platí totéž, co bylo uvedeno k Miljukovovým tvrzením.

Jestliže zde ovšem Svjatikov právě v souvislosti s bolševickou revolucí označuje Židy za „státně myslící, státotvorný a státně organizovaný prvek“, pak svým cynismem překonává všechno, co zde až dosud bylo. Obchází přitom tu nejdůležitější skutečnost, že totiž „státní organizovanost“ Židů, tedy židovských bolševiků, sloužila **výhradně k rozbití a naprostému zničení ruského státu zcela v duchu programu Protokolů**.

Známý ruský revolucionář a zednář A. Amfiteatrov každopádně posuzuje židovský organizační talent jinak. Ve spisu *Příčiny antisemitismu v Rusku*, Berlín 1906 (Fleischhauer str. 223), píše v druhém dílu s příznačným názvem *Židovstvo jako duch revoluce* následující:

„Ano, Židé udělali revoluci, dělají revoluci a budou ji dělat tak dlouho, dokud revoluce nepřebuduje svět k socialismu, dokud nepadnou všechny despocie a buržoazní konstituce.“ (Str. 39.)

„Je už příliš pozdě budovat nové státy, když socialisté miliony rukou pracují na rozbití států starých, a jmenovitě jsou to židovské ruce na prvním místě a v prvních řadách.“ (Str. 48.)

„Neúnavně hlodající ničitel veškeré státnosti, Židovstvo, je koncentrátem osvobozující ideje celého lidstva.“ (Str. 51.)

Amfiteatrov zde řekl v podstatě jen to, co všichni nepožidovštění lidé cítí a vidí. Svjatikov měl ale tu drzost Židy – a zvláště ruské Židy – nazvat „státotvorným elementem“!

Jeho prohlášení bylo tak stranické a viditelně nepravdivé, že by ho každý objektivní soudce musel nechat ihned vyvést ze soudní síně.

3. Boris Nikolajevskij

Expert Baumgarten: „Mohli byste zde říci něco o tom, jaký je poměr bolševismu k sionismu, nebo zda jde v případě bolševismu o židovské hnutí?“

Svědék: „Ze stalinských kruhů a z kruhů černosotněnců slýcháme často tvrzení, že všichni bolševici jsou Židé a všichni Židé bolševici. To je samozřejmě vylhané. Musím zde ovšem potvrdit, že Židovstvo mělo několik vlastních revolucionářských stran. Nejsilnější z nich byl Bund. Tato organizace ostře bojovala proti bolševikům, jmenovitě v důležitých letech 1917-1919. – – – Později to bylo jinak; roku 1920 nebo 1921 se v Bundu začalo projevovat rozštěpení. Jedna část se přidala k bolševikům, ostatní k menševikům. V tomto období se také v ruské socialistické straně silně projevovaly sklony k bolševismu.

Naproti tomu v žádném ze židovských kruhů nepovstaly nějaké sympatie k bolševikům. Často můžeme číst, že všichni bolševici jsou Židé. To je ovšem nesprávné. – – – **V současné době jsou ve vedení bolševické strany dva nebo tři Židé; všichni ostatní jsou Nežidé.**“ (Jedn. spis str. 119-120.)

Tvrzení, že Židé neměli žádné zvláštní sympatie pro bolševismus a že nyní jsou v bolševickém vedení pouze dva nebo tři Židé, **je v naprostém rozporu se vším, co zde bylo dosud uvedeno.**

Proto i sdělení o chybějících sympatiích Židů k bolševismu je **rovněž nepravdivé.** Je například v přímém rozporu se samotným *Židovským lexikonem*, heslo Revoluce, kde čteme:

„Na bolševické revoluci ze 7. listopadu (25. října) 1917 se právě Židé podíleli na předním místě, například Trockij jako vedoucí komisariátu války, Zinovjev, Kameněv a další jako členové ústředního výboru. Po vítězství bolševiků byl Jakov Sverdlov předsedou Všeruské centrální exekutivy, komisařem pro zahraničí Lev Davidovič Trockij, komisařem pro justici levý revolucionář J. Steinberg, předsedou petrohradského sovětu byl Zinovjev, moskevského Kameněv. Po ustavení Čeky se dostal do jejího čela Moses Urickij. Rovněž v Kominterně hráli Židé vedoucí roli – jejím předsedou byl Zinovjev, vedle

něho jako vůdčí osobnost Radek a Felix Cohn. Významnou úlohu hráli také Židé Adolf Joffe a Kopf jako vyslanec sovětského Ruska.“

Noviny *V Moskvu* v Rostově na Donu uveřejnily 23. září 1919 memorandum, vypracované americkou tajnou službou a předané pak zástupcům spojeneckých vlád. Text memoranda je přetištěn v Nečvolodovově knize *Car Nikolaj II. a Židé* na str. 96, a zveřejnil jej i Jouin v díle *La Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique*, I. str. 249. Zde je ve zkráceném podání:

I. V únoru 1916 se objevily první náznaky toho, že se v Rusku připravuje revoluce. Bylo zjištěno, že se na tomto rozkladném díle podílejí následující osoby a bankovní domy:

1. Jacob Schiff	Žid
2. Kuhn, Loeb & Co.	žid. bank. dům
ředitelé: Jacob Schiff	Žid
Felix Warburg	Žid
Otto Kahn	Žid
Gerome H. Hanauer	Žid
Mortimer Schiff	Žid
3. Guggenheim	Žid
4. Max Breitung	Žid

Není proto žádných pochyb, že rok po vydání této informace vypuknuvší ruská revoluce byla vyvolána v život židovským přičiněním a vlivem. A skutečně mohl v dubnu 1918 Jacob Schiff otevřeně prohlásit, že se revoluce podařila díky jeho finanční podpoře.

II. Na jaře r. 1917 získal Jacob Schiff Žida Trockého jako podílníka na rozdmýchávání sociální revoluce. Newyorské židobolševické noviny *Forward* přispěly také vysokou částkou.

Ve stejné době získal Žid Max Warburg pro tento podnik židovskou firmu Trockij a spol., která stála v těsném spojení s Vestfálsko-rýnským syndikátem, dalším židovským podnikem, dále s Olafem Aschbergem ze stockholmské banky Nya Bank a se Židem Životovským, s jehož dcerou se Trockij oženil. Tímto způsobem bylo, ve stručnosti řečeno, dovršeno spojení mezi finančnickými a proletářsko-revolučními Židy.

III. V říjnu 1917 vypukla revoluce a sovětské organizace se zmocnily vedení ruského lidu. Na scénu vstoupili lidé, kteří s výjimkou Lenina byli všichni Židé:

nynější jméno	původní, resp. dřívější jméno	národnost
Lenin	Uljanov	Rus ¹⁵

¹⁵ Leninovi prarodiče po přeslici pocházeli ze Skandinávie. Jugan Gottlib Grosšopf a Anna Beata Estedtová-Grosšopfová. Leninova babička z otcovy strany, Anna Smirnovová, provdaná Uljanovová, byla Kalmyčka, jeho děd z matčiny strany byl Žid Izrail Blank. Označovat proto Leninovu komplikovanou národnost za „ruskou“ je nepřesné. Autor ovšem ve své době neměl k dispozici údaje ze sovětského stranického archivu o Leninově původu; pozn. překl.

Trockij	Bronštejn	Žid
Stěkllov	Nachamkes	Žid
Martov	Zederbaum	Žid
Zinovjev	Apfelbaum	Žid
Kameněv	Rosenfeld	Žid
Suchanov	Immer	Žid
Zagorskij ¹⁶	Krochmal	Žid
Bogdanov	Zilberštejn	Žid
Urickij	Radomyslskij	Žid
Larin	Lurje	Žid
Kamkov	Kac	Žid
Ganěckij	Fjurstenberg	Žid
Dan	Gurvič	Žid
Meškovskij	Goldenberg	Žid
Parvus	Gelfand	Žid
Rjazanov	Goldendach	Žid
Martynov	Pikner	Žid
Černomorskij	Černomordik	Žid
Solncev	Blejhman	Žid
Pjatnickij	Taršis	Žid
Aramovi	Rein	Žid
Zvědin	Boinštejn	Žid
Maklakovskij	Rozenbljum ¹⁷	Žid
Lapinskij	Levinson	Žid
Bobrov	Natanson	Žid
Akselrodová ¹⁸	Ortodoxová	Židovka
Garin	Garfield	Žid
Glazunov	Šulce	Žid
Joffe	Ioffe	Žid

IV. Ve stejnou dobu byly styky Žida Paula Warburga s bolševickými osobnostmi už tak známé, že nebyl znovu zvolen do Federal Reserve Board.

V. K intimním přátelům Jacoba Schiffa patřil také rabín Judas Magnes. (Poznámka: Podle *Židovského lexikonu* se jmenoval Juda Leon Magnes, roku 1905 byl sekretářem Sdružení amerických sionistů a roku 1915 jako zástupce amerických Židů procestoval Němci obsazené části ruského území, údajně ze studijních a charitativních důvodů. Dne 24. října 1918 se Magnes prohlásil za bolševika, který plně zastává učení a ideály bolševismu.)

¹⁶ Byli K. K. Zagorskij a K. J. Zagorskij; není jasné, o kterého z nich zde jde; pozn. překl.

¹⁷ V tehdejší politice byli dva uživatelé tohoto jména; jistě je jen tolik, že Rozenbljum bylo původní jméno Firsova; pozn. překl.

¹⁸ Jde zde o záměnu rubriky: L. I. Akselrodová je původní jméno, Orthodox je naopak pseudonym. V ruštině se u příjmení cizího původu nepřechyluje, proto pouze v českém překladu jako Orthodoxová; pozn. překl.

VIII. Jestliže si shrneme fakta, že židovský bankovní dům Kuhn, Loeb & Co. byl ve spojení s Vestfálsko-rýnským syndikátem (německo-židovskou firmou), s bratry Lazardovými (židovský bankovní dům v Paříži) a s bankovním domem Ginzburg (židovský bank. dům v Petrohradě, Tokiu a Paříži), když dále uvážíme, že tyto zmíněné židovské firmy byly v nejtěsnějším spojení s židovským bankovním domem Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu, stejně jako s židovsko-bolševickou Nya Bank ve Stockholmu, vychází z toho zcela jasně najevo, že bolševické hnutí je projevem ještě většího všežidovského hnutí a že židovské banky jsou interesovány na jeho organizacích.

Tak tedy vypadají „chybějící sympatie“ Židů pro ruskou bolševickou revoluci! Nezbyvá než opakovat, že Nikolajevského svědecká výpověď byla zavádějící a lživá.

Ohledně tvrzení o dvou nebo třech židovských vůdcích mezi bolševickým vedením se můžeme odvolat na Fehstův již zmíněný spis *Bolschewismus und Judentum* z roku 1934 a na *Znalecký posudek* U. Fleischhauera (str. 230 a dále), kde najdeme Židy na vedoucích místech.

Prohlášení Nikolajevského o „dvou až třech Židech“ už prostě nelze označit pouhým výrazem nesprávné!

K té části jeho výpovědi, že je nepravdou, jako by všichni ruští Židé byli bolševiky, lze pouze poznamenat tolik, že doslovně vzato je správná, neboť jistě ne všech 100 % ruských Židů bylo bolševiky. Nicméně po všem již výše řečeném jde o pouhou sofistiku, která nemá s fakty nic společného. **Tvrzení, že např. Bund byl nepochybným nepřítelem bolševiků, je pro tento problematiku neznalý soud přinejmenším zavádějící.** Podle *Židovského lexikonu*, heslo Bund, jde o židovskou stranu, založenou roku 1897 ve Vilně. Píše se tam: „Organizace je stoupencem myšlenky národně-kulturní autonomie.“ Podle téhož lexikonu, heslo Autonomie, je zde tento výklad: „Národní autonomie je autonomie národa, jeho právo na sebeurčení ve státě.“ Protože sovětská republika všechny národnosti jako takové zavrhl, musela se strana dostat do sporů s novým systémem a byla v Rusku rozpuštěna. Bund ovšem nebyl nepřítelem bolševismu jako takového, tedy jeho hospodářsko-politického postoje, nýbrž byl s ním v rozporu hlavně v otázce národního sebeurčení.

Celá výpověď Nikolajevského, který soudu zamlčel i tyto okolnosti, byla velmi hrubým odchýlením od pravdy a skutečnosti.

4. Dr. Chaim Weizmann

Svědék: „Sionismus je v Rusku zakázán. – – – Dnes je v Rusku pronásledován jako kontrarevoluční.“

Expert Loosli: „Mezi ruskými revolucionáři se nacházeli, jak jste nám již řekl, také lidé různých revolucionářských táborů. Rovněž mezi těmi, kteří si říkali bolševici, byl jistý počet Židů. Je vám, pane svědku, známo, zda mezi nimi figurovali více či méně prominentní sionisté?“

Svědék: „Ani jediný. Bylo by to v protikladu se sionismem.“ (Jednací spis str. 34 a 36.)

Výpověď dr. Weizmanna v tom smyslu, že z vedoucích sionistů nebyl žádný bolševikem, resp. že mezi bolševickými Židy nebyli žádní prominentní sionisté, sleduje pouze cíl zmýlit problematice vzdálený soud. Zde platí totéž, co bylo výše řečeno k výpovědi Nikolajevského o Bundu. Bolševická vláda je anacionální a je zásadně proti každé národně orientované straně. Podle *Židovského lexikonu*, heslo Sionismus, byla sionistická organizace v bolševickém Rusku zakázána. Je pochopitelné, že z těchto důvodů se sionističtí vůdci nepodíleli **přímo** na sovětské vládě. Jestliže se Weizmann svou výpovědí o tom, že se mezi bolševickými Židy nenacházejí žádní prominentní sionisté, snaží dokázat, že sionističtí Židé nemají zalíbení v bolševismu, **pak se dopouští zamlčení důležitých skutečností!**

K tomu si musíme trochu blíže objasnit případ rabína Magnese. Podle *Židovského lexikonu* byl „vůdčím liberálním rabínem Ameriky a roku 1905 sekretářem Sdružení amerických sionistů. Od té doby se aktivně účastnil sionistického hnutí“. Nicméně podle citované zprávy americké tajné služby (oddíl V) prohlásil r. 1918 sám, že je bolševik. Už jenom tím **je jasně zavádějící** Weizmannovo prohlášení, že mezi bolševiky nebyl „ani jediný prominentní sionista“.

Souhrnem budiž řečeno, že se zde citovaní svědci viditelně snažili představit revoluci a bolševismus jako hnutí, na nichž se Židé vzhledem k chybějícím sympatiím nepodíleli buď vůbec, nebo nanejvýš tak z jednoho procenta. Pokud se tedy svědci – i tváří v tvář jasným skutečnostem, že Židé mají rozhodující postavení na všech vedoucích místech bolševické mašinerie – snaží jednohlasně něco takového tvrdit, pak pouze proto, že **chtějí soud uvést v omyl ohledně skutečného stavu věci.**

Toto pomýlení soudu se podařilo tím snáze, že před ním **jako svědci vystupovali výhradně nepřátelé carského Ruska a přítelčkové Židovstva.** Obžalovanou stranou navržený svědci, kteří byli schopni vypovídat před soudem o ničivém působení židovského bolševismu a o revolucionářské činnosti mezinárodního Židovstva, postavené na programu *Protokolů sionských mudrců*, **nebyli před soud křesťanského Švýcarska připuštěni.** Proto zde budiž aspoň dodatečně uvedeno svědectví místa, které je pro křesťanský svět rozhodující, a dále svědectví lidí, kteří patří ke kruhům, jež zničily největší křesťanský stát.

Bylo to přibližně v době po světové válce, kdy Židovstvo již definitivně získalo zjevnou moc ve všech státech a také samotný Vatikán dával najevo prožidovský postoj. Ten pak dostal výraz v založení organizace Společnost přátel Izraele (*Amici d'Israele*) roku 1926 s oficiální církevní podporou, která se těšila zvláštnímu zájmu papeže.

Nicméně vatikánská místa velice brzy zjistila, že Židovstvo zneužívá svého vlivu na nejvyšší církevní kruhy a celkem neskrývaně rozšiřuje svou rozvratnou činnost ve všech zemích. A tak se stalo, že Společnost přátel Izraele byla 25. března 1928 na základě papežského dekretu po sotva dvouletém působení rozpuštěna.

Vatikán se tedy mohl znovu přesvědčit o trpké zkušenosti s Židovstvem, které se nezastaví před žádnou hanebností, jestliže v ní spatřuje nějakou výhodu pro své cíle. Už v devadesátých letech minulého století dokázal francouzsko-židovský novinář Leo Taxil, vlastním jménem Gabriel Jogand-Pagès, svým údajným odhalením zednářstva klamat po dlouhou dobu nejvyšší církevní kruhy, než se konečně zjistilo,

že Taxil byl ve skutečnosti pověřencem zednářů, který měl za úkol veřejně blamovat církev.

Podobně tomu bylo i s Přáteli Izraele. Jisté Holand'ance Van Leerové se podařilo předstíraným horlivým katolicismem získat přístup do vatikánských kruhů, které dokonce částečně přesvědčila o nezbytnosti přivést Židovstvo ke katolictví. Jakmile se však za tím účelem založená společnost ukázala být pouze nástrojem židovské tajné politiky, zjistilo se také, že **paní Van Leerová je pokřtěná Židovka, která stála ve službách Židovstva stejně tak, jako pokřtěný židovský podvodník Leo Taxil.**

Pod dojmem tohoto odhalení pak vyšel v oficiálním papežském¹⁹ časopisu *Civiltà Cattolica* dne 19. května 1928 článek s titulkem „Židovské nebezpečí a Přátelé Izraele“. Mimo jiné se v něm píše:

„Židovské nebezpečí ohrožuje celý svět svým zhoubným pronikáním a nerestným působením hlavně na křesťanské národy, a v první řadě na římské katolíky, kde to má Židovstvo usnadněné jejich zaslepením starým liberalismem, přičemž jsou katolíci a především katolické řády Židy všemožně pomlouváni a pronásledováni. Nebezpečí je den ze dne větší. ... I když ani my, jako ostatně většina lidí, nejsme zastánci obviňování Židovstva ze všeho špatného, čím je moderní společnost a především Evropa postižena, přesto jsme se snažili – například v otázce bolševismu – ukázat, jakou vinu a jak převažující vliv na ruskou revoluci má svedený židovský národ, jak tomu bylo již dříve v případě Francouzské revoluce a nejnověji revoluce maďarské se všemi jejími hrůznostmi a divokými násilnostmi, na revoluci, která měla za následek zhroucení velké moskevské říše a nástup bolševické tyranie, hrozící veškerému světu. Celá tato strašná věc je notoricky známa a potvrzena nejlepšími znalci soudobých událostí. A přece si dal židovský časopis *Univers Israélite* ještě 8. srpna 1925 práci, aby se na základě jalových důkazů snažil prokázat, že ruští Židé neuvedli v život bolševismus, ale menševictví. Byla to naprosto zbytečná námaha nejen pro slabost argumentů, ale především proto, že je dokonale prokázané, že menševici byli krokem – a to rozhodujícím krokem – k bolševismu, krokem k sociální demokracii, a ta zase ke komunismu a tak dále až k posledním bohaprázdnotám a barbarství bolševické anarchie. **Židovská propaganda je z největší části v úzkém spojení se zednářstvem a bolševismem.** Je naprosto nepochopitelné, jak může být tato propaganda ještě chráněna vládami, které vyhlásují oficiálně boj zednářství a každé podobné liberální, socialistické a komunistické propagandě. Přinejmenším už jedno století je trpěna nebo dokonce protežována, tedy mnohem více, než dovoluje svoboda a rovnost, přiznaná Židům, a slouží k židovské nadvládě v mnoha částech veřejného života, zvláště v hospodářství a průmyslu, nemluvě už o vysokých financích, kde jsou Židé pravými diktátory, kteří dávají vládám zákony i v politických záležitostech bez ohledu na přátele nebo nepřátele, jak jsme viděli ve válce. Tyto podivné jevy nemohou být vysvětleny jinak než množstvím Židů, kteří v těchto

¹⁹ Přesněji má být „jezuitským“; pozn. překl.

zemích žijí. Zde je pravý důvod tajného židovského vměšování, a je důsledkem Židům nepřislušející moci, která vůbec není v poměru k jejich počtu a je v rozporu s rozumem a všeobecným dobrem...

Židé zaujímají rozhodující místa ve velkopřemyslu, vysokých financích, v diplomacii a především v tajných společnostech, jichž pomocí pracují pro svou světovou hegemonii.

Nejpolitovanější ovšem je, že se národy nejen s tímto stavem věci spokojují, ale že ho dokonce se zalíbením přijímají a podporují, jak můžeme vidět v případě židovského vměšování do tzv. Společnosti národů.“

Zde tedy máme doklad, že už roku 1928 bylo jasně řečeno z míst, která sotva kdo může obviňovat z nesnášenlivosti vůči Židům nebo dokonce z nenávislného antisemitismu, že totiž jejich vliv na revoluci a bolševismus byl rozhodující, že Židovstvo je v těsném spojení se zednářstvem a bolševismem a také že obsadilo rozhodující místa ve velkopřemyslu, vysokých financích, v diplomacii, tajných společnostech a pracuje na dosažení své světové hegemonie.

VIII. Výpověď svědka Svjatikova o úředním cenzurování Nilusova vydání *Protokolů* z roku 1905

Jak už bylo výše uvedeno, zaslala sovětská vláda znalci Looslimu do Bernu jistý počet akt, která mu měla umožnit prokázat *Protokoly sionských mudrců* jako padělek. Podle Loosliho tvrzení sovětská vláda uložila jako zápůjční podmínku, neveřejňovat nic z jemu svěřených listin.

Přesto byl obsah těchto listin předmětem širokého veřejného projednávání. Tak například to byl prof. Sergej Svjatikov, kterému soud umožnil nahlížet do ruských akt, a ten pak o jejich obsahu mluvil. Znalec Loosli, který se údajně zavázal k nezveřejňování obsahu ruských listin, na otázku soudce, zda je žádoucí bližší výklad o těchto aktech, odpověděl (podle jedn. spisu str. 446) dokonce toto: „Svědék nám může podat stručný referát o věcném obsahu těchto dokumentů.“

Nyní k slyšení svědka Svjatikova.

Prezident: „Dnes dopoledne jste studoval tyto listiny. Co k jejich obsahu můžete uvést?“

Svědék: „Všechny dokumenty jsou z oficiálních ruských archivů, které se nyní nacházejí v rukou ruských bolševiků. Zde před námi leží fotokopie zaručeně pravých dokumentů, protože originály jsem osobně viděl r. 1917 v archivu tzv. policejního departmentu v Rusku, i když jen zcela povrchně. – – – Některé z nich jsou mi známy dobře, protože jsem je měl v ruce, například jedno hlášení Račkovského.

Dokumenty pod čísly 4, 9 a 10 jsou reprodukce tzv. *Protokolů sionských mudrců*. – – – Velmi zajímavá je reprodukce novin *Znamja*, tedy svazek dokumentů č. 11. Právě zde jsem objevil, že Kruševan sám řekl: ‚Tento dokument se nám hodí!‘ Řekl také dále: ‚I když nevylučuji, že jde o apokryf, je přesto cenný, – – – uvidíte ješ-

tě, jaké tendence mají tihle Židé!’ Tedy v prvním vydání *Protokolů*, tj. v tištěném časopiseckém článku, nacházíme potvrzení toho, že pan Kruševan sám je prvním publicistou tohoto dokumentu.“ (Jedn. spis str. 444-447.)

Článek novin *Znamja* zní v překladu, předloženém soudu, takto:

Program dobytí světa Židy

(Předmluva)

Byl nám zaslán rukopis, který je překladem zasedacích protokolů *Světového svazu zednářů a sionských mudrců*. Tak zní titul, který dal překladatel tomuto rukopisu. Jak, kdy a jakým způsobem byly protokoly tohoto zasedání, pořádaného ve Francii, opsány, a kdo jmenovitě je opsal, to nevíme. **Jsme ale abso-lutně přesvědčeni o jejich pravosti** a nepochybujeme o tom, že všechno, co tento plán dobytí světa Židy více či méně prozrazuje, je pravdivé; celkový tón těchto protokolů je příliš charakteristický; typický je také jejich chladný, v nic nevěřící, „logikou cynismu“ naplněný rozum Židů, jsou proniknuty hlubokým skepticismem a opovržením vůči všem ostatním národům a ukazují všechny příznaky mania grandiosa (velikášství) vyvoleného národa, než aby se dalo o jejich pravosti pochybovat.

I kdyby se **připustilo**, že tyto Protokoly jsou apokryf, ani tak by neztratily nic na své zajímavosti a nesmírném významu. Protokoly jsou – navzdory ne zcela šťastnému a místy mlhavému překladu – dílem, sepsaným viditelně mimořádně chytrým člověkem, který znal dobře nejen židovskou otázku, ale byl také vynikajícím pozorovatelem, jenž dokázal přesně vystopovat v současných hnutích a dobyvačné politice Židů podklady programu, jímž se řídí ve svém úsilí po dobytí světa a nastolení „supervlády“, kterou tak neústupně sledují.

Proto, ať už jsou níže otištěné Protokoly pravé nebo apokryfní, seznámení s nimi je užitečné již jen z toho důvodu, že čtenáři blíže osvětlí židovskou otázku a ukáže, jakým strašným nebezpečím by byl pro křesťanský svět triumf Židovstva a uskutečnění plutokratické „supervlády“, a to obzvláště nyní, kdy Židé mají k provedení svých cílů po ruce tak mocnou zbraň, jakou je sionismus, jehož smyslem je spojit všechny Židy světa v jednotný svazek, který by byl ještě semknutější a nebezpečnější než jezuité.

(Pak následuje v novinách *Znamja* vlastní text *Protokolů*.)

Slovo závěrem:

Zde končí text *Protokolů ze zasedání zednářských a sionských mudrců*. Druhou část *Protokolů* jsme otiskli v podstatném zkrácení. Vzdor tomuto krácení a špatnému překladu nepochybujeme o tom, že i tak si čtenář z nich udělá dostatečně precizní představu o programu dobytí světa Židy a **sám se tak pře-svědčí, že tento program byl skutečně jimi vypracován** a že představuje tužby celého Židovstva. Mluví pro to nejen vnější symptomy, jako například pro židovský způsob vyjadřování typické obraty a početné judaismy, ale také obecný skepticismus díla a z něho znějící opovržení vůči křesťanským národům, které je vlastní pouze Židům.

I kdyby se nějaký křesťan sebevíce namáhal, nikdy by se mu nemohlo podařit tyto židovské pocity a tužby napodobit. Nejsou to ovšem jenom tyto úvahy, **ale i další momenty, které nás vedou k přesvědčení, že rukopis je pravý a že zde máme skutečně pravé protokoly ze zasedání zednářských Židů,** že tento program dobytí světa není horečnatým snem chorého mozku, nýbrž Židy precisně promyšlený plán, který – jak sami vidíme – je už částečně uskutečněn. (Zvýraznění části textu od autora.)

Při posuzování obsahu výše citovaného textu se svědek Svjatikov dopustil vědomého matení soudu tvrzením, že Kruševan sám řekl, že „dokument je možná apokryfický“ a tedy zfalšovaný.

Proto odkazujeme na výše uvedený text, z nějž znovu doslovně citujeme:

„Jsme absolutně přesvědčeni o jejich pravosti. – – – Celkový tón těchto protokolů je příliš charakteristický – – –, než aby se dalo o jejich pravosti pochybovat.“

Pak následuje to nejpodstatnější: „**I kdyby se připustilo,** že *Protokoly* jsou apokryf, ani tak by v tom případě neztratily vůbec nic na své zajímavosti a nesmírném významu.“

Svjatikov tedy první část citace, tj. bezvýhradné přesvědčení o pravosti, jednoduše vypustil a hypotetickou úvahu – která dělá význam *Protokolů* ještě patrnějším – překroutil v tvrzení ve prospěch teze o zfalšování tohoto dokumentu.

S tak nechutným překrucováním směli zde tedy svědci vystupovat, aniž by jim to bylo soudcem vytčeno.

Svědék Svjatikov:

„Poslední dokument, který mne zde zvláště zajímá, je svazek listin č. 3, obsahující historii těchto *Protokolů sionských mudrců*. Jde o to zjistit, kým, kdy, jakými prostředky a za jakým účelem došlo ke zfalšování. V té věci jsme pátrali. Mnoho ruských historiků se snažilo odhalit, v kterém roce byl padělek vyroben. Bint, úředník Račkovského, mi řekl, že se to stalo před velkou světovou výstavou v Paříži nebo krátce po ní, tedy v roce 1899 nebo 1901. Víme, že Nilus ve všech svých vydáních psal, že rukopis obdržel roku 1901 od jistého pana S. a později ve svém 4. vydání uvedl, že rukopis dostal z Paříže od pana Suchotina.

Dále pak uvádí jednu dámu jako zprostředkovatelku; nejprve ji nazývá pouze Kateřina a později uvádí i příjmení Komarovská. – – – Nilus zaslal *Protokoly* cenzurnímu úřadu. Dobře ale věděl, že takový spis cenzurou jen tak neprojde. Proto požádal svoji ženu – tehdy ještě snoubenku –, dvorní dámu carevny Marie a cara Alexandra, slečnu Ozerovovou, aby jej doporučila u šéfa Hlavní administrace pro tiskové záležitosti, pana Belgarda. Z těchto listin vidíme, že slečna Ozerovová ihned napsala panu Belgardovi a ten psal stejně tak předsedovi moskevské cenzurní komise panu Nazarevskému:²⁰ „Jak vidíte, ta-

²⁰ Nazarevskij byl r. 1918 bolševiky zatčen a zastřelen.

to dvorní dáma nás prosí, abychom nechali rukopis projít. Prosím vás proto, abyste ve věci udělal všechno možné!’“

Svjatikov chce pouze na základě předložených listin prokázat, že komise pro cenzurní věci byla proti publikování rukopisu, ale protože se jednalo o padělek za účelem vyvolání nepřátelských nálad proti Židům, zapůsobilo se hned na dvě úřední místa. Pak pokračuje:

„Jako první zde máme jméno pana Efrona, který přibližně v roce 1886 vydal v Rusku známou *Brockhausovu encyklopedii*. A dále říká autor překladu *Protokolů*: „Jsou takoví agenti mezi sionskými mudrci, kteří svým kouzlem k sobě vábili ubohé křesťany a užívali jich pro cíle židovského národa a židovské světovlády. Jmenovitě k takovým lidem patřila proslulá tanečnice Oze-revová, o níž nevíme, zda byla Židovka; další taková se jmenovala Sachareto-vá a třetí Sarah Bernhardová.’

Tyto tři Židovky tedy měly, jak bylo tvrzeno, očarovávat křesťany. Pouze tyto dvě citované věty byly z rukopisu vyškrtuty a zbytek odeslán zpět Nilusovi. – – –

Nejzajímavější je, že v zápisu cenzurní komise je tento dokument označen titulem *Zasedání sionských mudrců v letech 1902-1904*. Tak to stojí na originálu ruského překladu *Protokolů*. Ale v žádném z Nilusových nebo Butmiho vydáních tento časový údaj nenacházíme. Je nemožné, aby se během třiden-ního trvání basilejského kongresu uspořádalo 24 speciálních, tajných zasedání. Domnívám se, že Nilus si před projitím spisu cenzurou řekl: „Takto to nejde, na proběhnutí všech těchto zasedání se musí stanovit doba dvou let,“ a proto tedy napsal: 1902-1904. Když pak ale obdržel zpět rukopis s cenzurním schválením, co udělal? Vzal pero, ještě jednou škrtl, a tento časový údaj už nikdy dále nezmiňoval. Proto jsem přesvědčen, že se Nilus na tomto padělání či pozměňování více či méně podílel. Za prvé udal ruské cenzuře, že se před-mětná zasedání měla pořádat v letech 1902-1904, a za druhé sám tento údaj z cenzurou už schváleného rukopisu vyškrtl. V prvním Kruševanově vydání *Protokolů* není nic o těchto časových údajích a v jeho vlastních písemných dí-lech rovněž ne. Vždy říkal, že rukopis dostal r. 1901 z Paříže od generála Račkovského. Roku 1901 na věci pracoval také Golovinskij a ihned po ukon-čení zaslal panu Nilusovi jeden exemplář *Protokolů*, právě ten proslulý exem-plář s modrou skvrnou.“ (Jedn. spis str. 450-454.)

Všechno výše řečené zní až lákavě pravděpodobně, a přece se to událo na-prosto jinak!

Co se týče Svjatikovova tvrzení – že Nilus dostal rukopis od ženy jménem **Kateřina**, později nazývané paní **Komarovskou**, která mu měla zprostředkovat dodání manuskriptu – stačí poznamenat, že **nic takového se v Nilusových vydáních nenachází!**

Rovněž ve vyprávění du Chayly v časopisu *Poslednije Novosti* z 12. a 13. května 1921 se mluví pouze o jisté paní K., kterou měl Nilus r. 1909 představit du Chaylovi jako svou přítelkyni a doručitelku manuskriptu.

Teprve Svjatikov sám 26. srpna 1921 v časopisu *Jevrejskaja Tribuna* poprvé uvádí jméno Komarovská.

S výhradou málo pravděpodobné možnosti, že bychom se přehlédli, prohlašujeme, že se v Nilusových knihách jméno Komarovská nikde nevyskytuje a že tedy Svjatikov **řekl před soudem jasnou nepravdu**.

Věta o židovských agentkách, které svým kouzlem svádějí křesťany, stojí už ve vydání *Protokolů* v novinách *Znamja* a zní takto:

„Protože se návrat dračí hlavy²¹ může uskutečnit jen na troskách státní moci všech evropských zemí, jen po rozbití této moci zbídačením a rozvratem jejich hospodářství, působí Sion pomocí morální degenerace a rozkladu, k čemuž užívá služeb prostopášných Židovek a Španělek, které v rukou Sionu slouží jako návnada.“

Zcela analogicky zní tato věta u Butmiho (*Les Protocols de 1901 de Butmi*, str. 128) a u Niluse (Segel, str. 195), pouze s tou změnou textu, že oba píší: „... pomocí Židovek, které se vydávají za Francouzky, Italy nebo Španělky.“

Nejdůležitější je zde ovšem fakt, že **tato věta není v textu *Protokolů sionských mudrců*, ale pouze v doslovu vydavatele**, který je u Niluse nadepsán Nezbytná vysvětlení, u Butmiho a ve *Znamji* titulkem Poznámka překladatele. Právě to Svjatikov zamlčel. Takové vysvětlivky nebo poznámky může přece uvést každý vydavatel podle svého vlastního pojetí a názoru; nedokazuje tedy nic, když Nilus uvádí v poznámce na rozdíl od Butmiho a novin *Znamja* konkrétní jména tří Židovek.

Dále pak měl Nilus před cenzurním řízením údajně opatřit svůj rukopis titulkem *Zasedání sionských mudrců v letech 1902-1904*. To je ovšem zcela nevěrohodné, stejně jako Svjatikovovo vyprávění o důvodech, které Niluse přiměly k tomu, aby po udělení cenzurního souhlasu vyškrtnl z rukopisu zmíněný časový údaj. Nilus sám píše zcela jasně, že rukopis obdržel od Suchotina už 1901, tedy v témže roce, kdy jej Suchotin doručil svému dalšímu příteli Butmimu, takže je prakticky nemožné, aby Nilus tak nešikovně podváděl. K tomu ještě přistupuje ta okolnost, že noviny *Znamja* uveřejnily *Protokoly* už r. 1903 a Nilusovi to bylo známo. N. Markov, který byl přítelem Butmiho, mi sdělil, že Butmi nechal Suchotinem zaslaný mu francouzský text přeložit jedním známým do ruštiny a pak jej předal Kruševanovi k otištění v jeho listu *Znamja*. Nilus tím byl – jak sám Butmi vyprávěl – rozmrzen jednak proto, že takto přišly *Protokoly* na veřejnost ještě před vydáním jeho vlastní knihy, a jednak proto, že Butmim zajištěný překlad nebyl příliš přesný a vykazoval různé posuny v řazení jednotlivých částí. Právě jeho podráždění bylo příčinou toho, že Nilus o uveřejnění *Protokolů* novinami *Znamja* nikdy nepsal.

Ostatně všechna vyprávění před bernským soudem spočívají na překrucování skutečností nebo na pouhé fantasii.

Svjatikovovo vysvětlování důvodů, které měly vést Niluse k uvedení data 1902-1904, že totiž sám uznal, že by zapsání 24 zasedání na tří denním kongresu prostě

²¹ Míňena hlava Symbolického hada, jehož cestu poprvé graficky zobrazil Ljutostanskij. Přetisk ve Fleischhauerově *Znaleckém posudku*, str. 366; pozn. překl.

nebylo možné, je ovšem jeho vlastní čirá fantazie. Už jen proto, že z takového důvodu by přece Nilus nemusel zvolit časové rozpětí tří let!

Obzvláště pokáráníhodné je dovolávání se basilejského sionistického kongresu Svjatikovem, protože Nilus v době svého prvního vydání o tomto kongresu ještě nevěděl a až ve 4. vydání z roku 1917 píše, že se „teprve nyní“ dozvěděl, že rukopis byl předložen na zasedáních tohoto kongresu (Segel, str. 205). Až do tohoto Nilusova zjištění v roce 1917 ani on sám, ani Kruševan či Butmi o spojitosti rukopisu s basilejským kongresem nic nevěděli. Jak tedy mohl Nilus z důvodu uvedeného Svjatikovem svůj rukopis korigovat r. 1905, je zcela nevysvětlitelné.

Svjatikovovo tvrzení představuje jeden z nejhorších pokusů o podstrčení viny v celém tomto procesu, který ovšem soud i oba židovští znalci přešli mlčením.

Ve všech ostatních bodech neměla Svjatikovova sdělení soudu s otázkou pravosti obsahu *Protokolů sionských mudrců* nic společného.

IX. Výpověď svědka Sliosberga o dokumentu *Tajnosti Židovstva* z r. 1895

Aby umožnila expertu Looslimu vypracování znaleckého posudku proti pravosti *Protokolů*, dala mu žalující židovská strana spolu s poskytnutím svědků rovněž k dispozici veškerý myslitelný materiál k tomuto tématu, především z novin a knih. Mezi tímto materiálem se nachází kniha Žida Delewského *Die Protokolle der Weisen von Zion* z roku 1923, sepsaná z pověření ruského Žida dr. Sliosberga. V jedné samostatné kapitole, kterou pro tuto knihu napsal sám Sliosberg, se zabývá dokumentem z roku 1895, zvaným *Tajnosti Židovstva*. V dodatku ke svému pojednání Sliosberg uvádí celý dokument o dvaceti tiskových stranách v plném znění.

K tomuto dokumentu vybíráme z jednacího spisu bernského soudu následující:

Expert Loosli: „Pokud se nemýlím, zmiňoval jste se o jednom pamětním spisu, který je protokolem podobným zde projednávaným *Protokolům sionských mudrců*.“

Svědka dr. Sliosberg: „Když jsem už žil v emigraci, byla z mého popudu zřízena Liga pro boj proti ruskému antisemitismu. – – – Rozhodli jsme se vydat knihu, která by odhalila celé tyhle *Protokoly*. Měli jsme mezi sebou některé spisovatele, jako např. Delewského, jehož jsem pověřil napsáním knihy o *Protokolech sionských mudrců*. Naše Liga pak tuto knihu vydala; mám ji zde. Tehdy jsem se dozvěděl, že v Paříži pobývá jistý pan Prosorovskij, bývalý sekretář či šéf kanceláře u ministra Stolypina. Pan Prosorovskij mi sdělil, že má v Cařihradě uložen dokument, který je v přímém vztahu s *Protokoly sionských mudrců*. Nabídl se, že mi tento dokument opatří. Po několika týdnech mi pak opravdu zaslal jeho vlastnoruční opis. – – – Roku 1908 nebo hned v dalším roce ho Stolypin pověřil prozkoumáním obsahu registratury, v níž byly různé důvěrné materiály četnictva a tajné policie. – – – Kromě jiného zde pan Prosorovskij viděl dokument zvaný *Tajnosti Židovstva*. Do-

kument, datovaný únorem 1895, se mu tehdy zdál velice zajímavým, a proto o něm Stolypinovi referoval a současně pořídil jeho opis, protože měl souvislost s tzv. sionistickými protokoly. Ministrova resoluce zněla v tom smyslu, že dokument nemůže být předložen carovi, protože je příliš pesimistický a navíc nepořádně napsaný.“

Prezident: „Je nezbytné, aby dokument byl také zařazen do soudních spisů.“

Expert Baumgarten: „Čtení tohoto dokumentu není nutné, protože máme k dispozici jeho otisk. Máte, pane svědku, nějakou představu, kdo je autorem tohoto dokumentu?“

Svědék: „Jsem přesvědčen, že pochází od agentů tajné policie v Paříži, kde už tehdy působil Račkovskij. Dokument je v podstatě konglomerátem různých pověstí z doby rozkvětu antisemitské literatury na počátku Dreyfusova procesu v Paříži, je tedy jakýmsi souhrnem věcí, které v Paříži byly tehdy v kursu. Je zřejmé, že dokument pochází z Francie, a Francie v tomto případě znamená Račkovskij. Když se tento dokument porovná s *Protokoly*, vyplyne zcela jasně, že máme před sebou jejich předlohu, jejich vzor.“ – – –

Expert Baumgarten: „Pane svědku, svého času jste vypracoval expertizu o tomto dokumentu. Porovnával jste později, zda tyto první *Protokoly* souhlasí s Nilusovým vydáním?“

Svědék: „Dnes už bych si netroufal říci přesně, že souhlasí; nemám již ten dokument před očima. Ale pokud si správně vzpomínám, nebyl sepsán ve formě jednotlivých protokolů, ale šlo spíše o souvislou řadu vyznání nějaké skupiny Židů, kteří mezi sebou mluví zcela otevřeně. Tento dokument byl dáván do jisté souvislosti se zednářstvem, které v Rusku nehrálo žádnou roli.“ (Jedn. spis str. 307-310.)

Protože Sliosberg je sám autorem pojednání o dokumentu *Tajnosti Židovstva*, musí u něho překvapovat, když na otázku experta odpovídá vyhýbavě, že totiž nemůže přesně říci, zda dokument *Tajnosti Židovstva* obsahově souhlasí s *Protokoly* a pouze uvádí, že se v tomto případě jedná o jakousi řadu vyznání určité skupiny Židů, že v tom všem hrál nějakou roli Dreyfusův proces a že dokument je v jisté souvislosti se zednářstvem.

Jestliže tedy autor pojednání – které mimo to sám předložil soudu a měl by si při výslechu přinejmenším pamatovat jeho obsah – takto vypovídá, **musí si být vědom nesprávnosti svých odpovědí**, protože za prvé zmiňovaný dokument **nemá s *Protokoly* ani to nejmenší co dělat**, za druhé se v něm nejedná o zpověď nějaké skupiny Židů, projednávající svůj plán, jako je tomu například v románu *Biarritz*, za třetí v dokumentu vůbec **nic nenaznačuje Dreyfusův proces**, a konečně za čtvrté **v něm není jenom „jistá“ souvislost se zednářstvem**, protože dokument projednává **výhradně** vznik, organizaci a cíle zednářstva jako nástroje Židovstva, zatímco v *Protokolech sionských mudrců* hraje pojednání o zednářstvu pouze podřadnou roli v poměru k ostatnímu materiálu, který je v nich obsažen a jenž *Tajnosti Židovstva* vůbec nezmiňuje.

Sliosbergovo tvrzení je proto jeho vlastní lichá interpretace.

Svědék dále přednesl soudu své přesvědčení o tom, že dokument pochází od Račkovského agentů, tedy od tajné ruské policie v Paříži. K tomuto názoru ovšem

viditelně dospěl teprve během bernského procesu, v němž se všichni židovští svědci shodli na podezírání a obviňování zemřelého, tudíž proti pomluvám už bezbranného generála Račkovského. **Vždyť ještě ve vlastním pojednání o Tajnostech Židovstva zastává Sliosberg stanovisko, že byly vypracovány na policejním departementu v Petrohradě a nezmiňuje v této souvislosti tajnou zahraniční policii a jejího ředitele Račkovského ani nepřímo.** Jak si tedy v Bernu mohl dovolit ve své výpovědi uvést: „Byl jsem přesvědčen, že (dokument T. Ž.) pochází od agentů tajné policie v Paříži, kde už tehdy působil Račkovskij.“

Obsah dokumentu navíc nedává sebemenší podklad k Sliosbergově domněnce o autorství policejních úředníků už jen proto, že by takový úředník sotva mohl disponovat tak obsáhlými vědomostmi o křesťanských a židovských náboženských dějinách, a už vůbec ne o oficiálně neexistujícím zednářství v Rusku. Jeho **hypotetickým** autorem by spíše mohl být nějaký pravoslavný učenec, jenž by se hluboce zabýval tajnostmi zednářstva a který by chtěl – podobně jako Nilus ve svém *Antikristu* – varovat před revolucionářskými pletichami. Spis obsahuje významnou větu: „Světový názor ruských mužiků spočívá na dvou mravních pilířích: na carovi a na Bohu.“ Ale oba tyto pilíře podvrátil židovský bolševismus. Stejně jako Nilus, také autor tohoto dokumentu, ať jím byl kdokoli, neměl žádný úspěch. Jeho spis zůstal rovněž zcela nepovšimnut.

Sliosberg také prohlásil, že mu o objevení dokumentu řekl v Paříži žijící bývalý sekretář (či šéf) kanceláře ministra Stolypina, pan Prosorovskij, a že mu předal jeho vlastnoruční opis. **Ve svém pojednání o tomto dokumentu Sliosberg kupodivu Prosorovského nejmenuje** a na str. 128 mluví pouze o **nějakém** úředníkovi, který byl Stolypinem pověřen prozkoumat archivní akta. K této části Sliosbergovy výpovědi zaujímá stanovisko generál Spiridovič ve výše zmiňovaném dopisu organizaci Welt-Dienst:

„Znal jsem se s Prosorovským v Petrohradě velmi dobře. Roku 1919 byl v Kyjevě mým osobním sekretářem. Rusko jsme opustili ve stejné době a poté v Paříži bydlel nějakou dobu u mne. **Nikdy ovšem nebyl Stolypinovým sekretářem**, nýbrž tajemníkem policejního departmentu. A to je něco podstatně jiného! Tento údaj mě překvapuje, ostatně jako celé Sliosbergovo vyprávění. Jak může ministr pověřit prohledáním registratury s tajnými spisy policejního tajemníka, který je podřízen svému policejnímu šéfovi? Pro každého, kdo jen trochu zná byrokratickou organizaci starého Ruska, je to tak nepochopitelné a nepředstavitelné, že pro věc nemám jiné vysvětlení, než to, že Sliosberg buď Prosorovskému špatně rozuměl, nebo je celá věc podivným nedorozuměním. Aby pak dokonce Prosorovskij ministru vnějška podával hlášení o nalezeném dokumentu, je při jeho tehdejší postavení zcela vyloučené. Takový mimořádný postup by mi Prosorovskij, který byl mým velmi dobrým přítelem, jistě nezamlčel.“

Rovněž ve světle těchto údajů vyhlíží Sliosbergova výpověď naprosto nedůvěryhodně. Stejně jako v případě Račkovského se zde Sliosberg odvolává na mezitím již zemřelého Prosorovského, který ovšem proti jeho interpretaci nemůže protestovat.

Pozoruhodné zde také je, že v Paříži žijící Prosorovskij měl obstarat zmíněný dokument z Cařihradu. Ani o tom Prosorovskij svému příteli Spiridovičovi neřekl nic, a stejně tak se ovšem o tom nezmiňuje sám Sliosberg ve svém pojednání v Delewského knize. **Je tedy velmi pravděpodobné, že si při své výpovědi vzpomněl Sliosberg na údajné odhalení předlohy *Protokolů* v Cařihradě, totiž Jolyho *Dialogy*, a vědomě či nevědomě pomíchal oba případy.**

Sliosbergovo tvrzení o nějaké spojitosti dokumentu *Tajnosti Židovstva* z roku 1895 s *Protokoly sionských mudrců* je tedy naprosto a zcela nepodložené a falešné.

Také jeho ostatní vyprávění jsou nevěrohodná, protože stejným právem by bylo možno za vzor *Protokolů* označit všechny spisy, píšící proti zednářství a židovské snaze o světovládu.

X. Generál Alexander Spiridovič a poslanec Státní dumy Nikolaj Markov o svědeckých výpovědích

Mezi svědky, navrženými obžalovanou stranou – a soudcem ovšem zamítnutými – byli také ruští emigranti žijící v Paříži, generál Alexandr Spiridovič a historik Nikolaj Markov, bývalý poslanec Státní dumy. Oba by mohli před soudem vystoupit jako vynikající znalci ruských politických poměrů i židovské otázky. Oba se obdobně dobře znali s mnoha osobami, které v bernském procesu přímo či nepřímo sehrály nějakou roli. Když se dozvěděli o obsahu svědeckých výpovědí, vypracovali k nim písemná pojednání, která zaslali znalci žalované strany Fleischhauerovi a vyjádřili v nich ochotu osobně vystoupit při dalším hlavním líčení jako svědci. Jejich stanovisko, vyjádřené v těchto pojednáních, přinášíme ve zkráceném přetisku.

1. Prohlášení generála Alexandra Spiridoviče

A) K výpovědi svědka Svjatikova

Račkovskij, jenž služebně působil v Paříži v letech 1880-1902, byl velmi řádný úředník, který se nikdy nedopustil podvodu nebo padělání. Svjatikov označuje za padělky Račkovským uveřejňované proklamace proti ruským teroristům v zahraničí. Takové označení je zde zcela nemístné! V případě Račkovského proklamací se jednalo o sice nehezké, ale v policejní praxi běžné opatření, určené k zanesení rozkolu mezi zločinné teroristy, kteří se po zavraždění cara Alexandra II. zdržovali ve Francii, Švýcarsku i v Anglii a tam připravovali vraždu cara Alexandra III. a dalších vysokých státních osobností, takže zde šlo o opatření nanejvýš nutné.

Svjatikov charakterisuje Binta jako důvěrníka Račkovského. Něco takového nelze tvrdit ani jen s těmi nejzákladnějšími znalostmi ruské tajné policie. Bint byl Francouz, pouze malý tzv. agent fileur, a mohl vykonávat jen dohlížecí a pozorovací službu – něco na způsob soukromého detektiva. Jako tako-

vý **nemohl být** důvěrníkem vysoce postaveného ruského policejního úředníka Račkovského. Bint sám byl teprve r. 1913 povolán za šéfa dohlížecí agentury, ale ani v této funkci **nemohl jako soukromá osoba prodat r. 1926 Svjatikovovi žádné policejní informace**. Věci, o kterých by Bint mohl vědět, neměly s *Protokoly* nic do činění. Jsem naprosto přesvědčen, že Svjatikov ve svém líčení rozhovoru s Bintem říkal věci, **které od něho nemohl slyšet!**

Bint měl podle Svjatikova říci, že jedním ze spoluautorů *Protokolů* byl **Golovinskij**. Prostudoval jsem celý Račkovského archiv a prohlašuji, že Golovinskij nikdy nebyl v Račkovského službách. **Nikdy tedy nebyl Račkovského spolupracovníkem**. Záležitost s údajným vyplacením určité částky Golovinskému Bintem z pověření Račkovského je absolutně nepředstavitelná. Pověřit nějakého špicla zaplacením svého spolupracovníka, takže by ten věděl, kolik se spolupracovníkům platí, to je v každé **policejní praxi naprosto nemožné**. I kdyby se Golovinskij nějakým způsobem vyskytoval v Račkovského okolí, ani tak by v žádném případě nemohl hrát roli, jakou mu přidelil Svjatikov.

Informace o tom, že Račkovskij r. 1886 pověřil Milevského a Bintu vloupáním do tiskárny ruských teroristů v Ženevě za účelem získání důvěrných materiálů, je věcně správná. Račkovského počín je ovšem legitimizován tehdejšími okolnostmi – šlo přece o tiskárnu carových vrahů! Nicméně i tak nemá tato záležitost žádný vztah k *Protokolům sionských mudrců*.

Rovněž ta část Svjatikovovy výpovědi, že „všechny Račkovského padělky v průběhu osmnácti let, tedy 1884-1902, byly udělány stejným způsobem“ (viz jedn. spis str. 84) je bez sebemenšího důkazu. **Jde o vyslovenou pomluvu.**

Nikdy jsem rovněž nečetl ani neslyšel, že by Račkovskij předal revolucionářům „množství peněz“. Jde o pouhou legendu, o Svjatikovem vymyšlenou insinuaci, pro níž neuvedl jediný důkaz a ani uvést nemohl!

Svjatikovova věta „byl to Račkovskij, který zavraždění ministra vnitra Plevého, když ne přímo organizoval, tak přinejmenším podporoval a pomáhal při něm“ je strašně křivým nařčením. Veškeré letopisy ruské revoluce o tom nic nevědí. **Je neuvěřitelné, že člověk, který o sobě tvrdí, že je „historik“, se vůbec odvažuje předložit soudu takový nechutný výmysl!**

Račkovskij nikdy nežil v Moskvě a také nikdy nebyl „favoritem cara Nikolaje II.“ a už vůbec ne „skutečným pánem Ruska“.

Svjatikovovo líčení Bintovy cesty do Frankfurtu n. M. za účelem nákupu antisemitských knih a podobně nemá vůbec žádný vztah k Račkovskému. Tato epizoda se odehrála roku 1911 nebo nejpozději 1912 – tedy v době Bejlisova procesu –, zatímco Račkovskij byl propuštěn z úřadu už roku 1907.

Svědka Svjatikov řekl ohledně *Protokolů*: „Padělek byl vyroben ruskými úředníky!“

Na podporu tohoto pomlouvačného tvrzení nemá sebemenší důkaz.

B) K výpovědi svědka Burceva

Burcev sám je bývalý terorista. Roku 1882 byl zatčen za účast na petrohradských studentských nepokojích. 1886 byl vypovězen na čtyři roky na Si-

biř jako revolucionář, odkud r. 1888 uprchl a zdržoval se pak v Ženevě, Curychu, Paříži a Londýně. Roku 1897 pak založil časopis *Narodovolec* (*La Volonté du Peuple*), v němž mj. podněcoval k zavraždění cara. Byl za to v Anglii zatčen a odsouzen k 18 měsícům nucených prací. Roku 1903 byl rovněž zatčen ve Švýcarsku a vypovězen ze země.

Byly domněnky, že Burcevovo zatčení v Londýně způsobil generál Račkovskij. Burcev sám byl o tom přesvědčen a Račkovského hluboce nenáviděl. **Je nepředstavitelné, jak může být takový člověk vůbec akceptován jako nestranný svědek proti němu!**

Burcev nazývá Golovinského agentem-provokátérem Račkovského. Proč však potom Burcev, který zveřejnil jména všech jemu známých špiclů a agentů-provokátérů, neuvedl také Golovinského jméno? Proč také ve čtyřech objemných svazcích Menčikovovy knihy *Ochranka a revoluce* není nikde uvedeno jeho jméno?

Z velmi jednoduchého důvodu, jelikož Golovinskij nikdy agentem Račkovského nebyl!

Tato legenda byla teprve až dodatečně vymyšlena du Chaylou, Svjatikovem a Burcevem k pošpinění památky generála Račkovského. Osobně jsem znal oba bývalé ředitele policejního departmentu Lopuchina a Belejevského, a před revolucí i po ní jsem s nimi mnohokrát mluvil. Nikdy jsem ale od nich neslyšel, že by se Račkovskij nějak zúčastnil výroby nebo rozšiřování *Protokolů*. Burcev sám přiznává, že oba tito ředitelé prohlásili, že měli k dispozici úplný archiv tohoto departmentu, ale nikdy se nezminili o *Protokolech*.

Všechno, co Burcev řekl o generálu Globačevovi, je hned jím samým vyvráceno. V ruském časopisu *Vozrožděnije* z 22. ledna 1935, č. 3520, bylo otištěno jeho dementi.

Aby pošpinil Račkovského, sáhl Burcev také po pumové aféře v Paříži roku 1890, do níž byl zapleten Gekkelmann-Landeisen. Ten patřil v té době k Račkovského spolupracovníkům a současně byl dobrým přítelem Burceva a jeho revolucionářů. Landeisen odhalil celý komplot bombové aféry, která měla za cíl zavraždění cara Alexandra III. Ovšem Landeisen aféru neorganizoval – jak prohlásil před soudem Burcev – nýbrž ji, jak řečeno, odhalil. **To ovšem Burcev velice dobře věděl a proto soudu lhal!** Mohu ostatně celou věc soudu dokázat, protože o ní vlastním příslušné dokumenty.

Co Burcev vypověděl před soudem ohledně *Protokolů*, neodpovídá navíc tomu, co sám napsal v článku pro pařížský časopis *Obščeye Dělo* z 14. dubna roku 1921.

Ohledně zednářstva v Rusku odkazují na knihu radikálního demokrata židovského původu Melgunova *Auf dem Wege zur Palastrevolution*, vydanou před pěti lety, kde popisuje v VIII. kapitole práci zednářů v Rusku v době války. Podle něho zde existovala zednářská centrála, která připravovala revoluci a patřili k ní Astrov, Těrečenko, Kunavalov, Kerenskij a Efrenov, který se stal po revoluci ruským vyslancem ve Švýcarsku.

2. Prohlášení poslance Státní dumy N. Markova

A) K výpovědi svědka hraběte du Chayly

Du Chayla patřil k Wrangelově armádě a byl v dubnu 1920 postaven spolu s mnoha dalšími zrádci před válečný soud pro zradu a podněcování ke vzpouře proti bílé vládě. Zatímco jeho spoluspiklenci byli odsouzeni dílem k smrti a dílem k jiným trestům, v jeho případě generál Wrangel od potrestání upustil, protože du Chayla se během zatýkání pokusil o sebevraždu a těžce se poranil. Na jaře 1921 se odebral do Francie. Předtím se nějaký čas zdržoval v Bulharsku, kde spolu se sovětským agentem Karlikovem pracoval proti ruským emigrantům. Ve Francii se stal spolupracovníkem židovského tisku a zabýval se odhalováním antisemitských hnutí, i když sám byl v Rusku svého času **zuřivým antisemitou** a obdivovatelem *Protokolů sionských mudrců*.

Prohlášení du Chayly (jedn. spis str. 42) o svém přesvědčení, že *Protokoly* sehrály v Rusku neblahou roli, protože měly zabránit přijetí ústavy a nakonec i vyvolat katastrofu, která postihla carskou rodinu i celý ruský národ, je pustým výmyslem. Vždyť ústava byla vyhlášena už roku 1905 a v Nečvolodově knize *Car Nikolaj II. a Židé* je na str. 305 přetištěn Svjatikovův článek z *Jevrejskoj Tribuny* z 26. srpna 1921, v němž říká: „Celá masa intelektuálů nevěděla o *Protokolech* až do r. 1918 vůbec nic.“

Jako poslanec Státní dumy z let 1907-1917 já, Markov, slavnostně prohlašuji, že během těchto deseti let nikdo ze strany vlády v dumě ani jednou nemluvil o Nilusově knize a rovněž ze strany opozice nebyla podniknuta žádná demarše. V té době byl Miljukov rovněž poslancem Státní dumy, ale ani on se tam nikdy jediným slovem nezmínil o zhoubném vlivu tohoto spisu.

Výpovědi hraběte du Chayly ohledně Miljukova neodpovídají skutečností. Noviny *Poslednije Novosti* nebyly r. 1920 založeny Miljukovem, ale Židem Goldsteinem a financovány byly dalšími Židy Salchupinem a Životovským, tchánem Trockého. Miljukov se stal redaktorem tohoto listu teprve roku 1923. A když ho du Chayla před soudem nazývá dokonce monarchistou, pak na takový nesmysl lze lehce namítnout, že zmíněný list je výslovně židovský, že se jeho redakce hemží Židy, že se nachází přímo v budově synagogy a hlavně že zaměření listu je ostře protimonarchistické a protinárodní.

B) K výpovědi svědka Miljukova

1. listopadu 1916 uveřejnil pan Miljukov článek, v kterém obvinil carevnu Alexandru a její okolí z velezrady ve prospěch Německa. Zveřejnění článku vyvolalo obrovský rozruch. Carova vážnost a autorita katastrofálně poklesla a samotní velitelé armád spatřovali v carově odstoupení záchranu Ruska. Miljukov sám se chlubil, že toto zveřejnění bylo prvním krokem k revoluci. Hned po ní vytvořila Prozatímní vláda komisi k vyšetření zločinů carského režimu. Ta však zjistila, že carevna a její okolí jsou zcela bez viny.

Miljukovův pamflet byl v každém případě jednou z příčin neštěstí Ruska mnohem spíše než *Protokoly*, jak tvrdil on i další svědci.

Miljukov lže, když prohlašuje, že Židé nedělali ruskou revoluci a že jejich početní zastoupení v sovětském vedení je bezvýznamné.

Ve své knize *Dějiny ruské revoluce* sám např. píše na str. 46, že 1. března 1917 se prvního zasedání revoluční vlády účastnilo pět poslanců výkonného výboru dělníků, mezi nimiž byli Židé Stěklov (Nachamkes) a Suchanov (Gimmer), tj. 40 % Židů. Na str. 72-73 uvádí, že hned první měsíc stál v čele výboru revolučních dělníků a rolníků Žid Stěklov. Dále na str. 70 Miljukov sám konstatuje, že nikoli kníže Lvov, ale Žid Stěklov skutečně ovládal státní správu. Když 3. července 1917 došlo k nepokojům (jak píše na str. 240), účastnili se schůze dělnické sekce všichni vůdcové, totiž Zinovjev, Kameněv, Trockij a Rjazanov, všichni Židé.

„Historik“ Miljukov uvedl tedy při procesu pravý opak toho, co sám dříve napsal.

V Burcevově brožuře *Das Jubiläum der Verräter und Mörder 1917-1927* nacházíme dva seznamy ruských revolucionářů, kteří během války odjeli ze Švýcarska přes Německo do Ruska. První seznam uvádí mezi 29 osobami 18 Židů, tj. 60 %, druhý seznam mezi 159 osobami 112 Židů, tj. dokonce 70 %.

V čele všech revolučních akcí stáli Židé a oni také byli vůdci všech revolucionářských stran, zatímco kapitalističtí Židé současně podporovali tyto akce a strany, které zničily Rusko. Jedním takovým charakteristickým příkladem je americko-židovský finančník Jacob Schiff.²² Pro věc revoluce v Rusku vydal nejméně 10 milionů dolarů. Jakmile revoluce v Rusku zvítězila, zaslal revolučnímu ministru zahraničí **Pavlu Miljukovovi blahopřejnou depeši**. (Podle *New York Times* z 10. dubna 1917.)

„Židé jsou v sovětském vedení zastoupeni jen nepatrně,“ prohlásil Miljukov před soudem.

V brožuře *Who rules Russia?*, vydané organizací Jedinstvo Rossiji v New Yorku r. 1920, byl zveřejněn seznam lidových komisařů Ruska k roku 1919. Tento seznam byl porovnán s obdobným, vydaným samotnými sověty, a je naprosto přesný. Vidíme z něho, že rada lidových komisařů sestávala z 22 členů, z nichž byli 3 Rusové, 1 Armén, 1 Gruzín a **17 Židů**. Prvním předsedou sovětské státní správy byl Žid Jakov (Jankel) Sverdlov, známý také svou aktivitou při zavraždění cara Nikolaje II. a jeho rodiny. Sverdlov stál v čele sovětského státu až do roku 1919, kdy byl zabit. O vnitru rozhodoval Žid Urickij; i on byl zlikvidován – a tak by se dalo pokračovat ještě dlouho.

Mimořádně velký podíl Židů na nové vládě musel být obyvatelstvu nápadný a hrozil vypuknutím antisemitských projevů. To byl důvod, proč židovský kahal začal pomalu stahovat souvěrce z nejexponovanějších míst a nahrazovat je šábesgóji,²³ jejichž spolehlivost byla mnohonásobně vyzkoušena a pojištěna, **přičemž si Židé bez výjimky podrželi místa jejich zástupců nebo tajemníků se skutečnou rozhodovací mocí.**

²² Viz k tomu kapitola VII.

²³ Šábesgój je původně židovské označení těch křesťanů, kteří za ně o šábesu vykonávali práce, Židům náboženskými předpisy zakázané.

Nicméně i tak je v současné době dobrá polovina lidových komisařů židovská a téměř všichni vyslanci a konsulové sovětského Ruska jsou Židé. Podle studie H. Fehsta *Bolschewismus und Judentum*, Berlín 1934, str. 139, jsou Židé ve vedení stranického a státního aparátu zastoupeni 5-15x silněji než tzv. stranická masa a 10-20x, v některých případech dokonce více než 30x silněji, než odpovídá jejich poměru k celkovému počtu obyvatelstva.

Když tedy Miljukov před soudem prohlásil účast Židů na sovětském vedení za nepatrnou, klamal soud vědomě a bezostyšně.

Jestliže tvrdil, že četba *Protokolů* důstojníky bílých vojsk Petljury, Denikina a Wrangela měla demoralizující účinky, pak Miljukov nejenže drze lhal, ale navíc řekl naprostý nesmysl. S výjimkou du Chayly všichni ruští svědci, včetně Weizmanna i Sliosberga dosvědčili, že *Protokoly* byly v Rusku prakticky neznámé. Teprve po revoluci, když ruský lid mohl vidět Židy v úloze svých divokých tyranů a kdy si židovští katané počínali jako zběsilí, **teprve od té doby** by bylo možno nadhodit otázku, zda četba *Protokolů* přispívá k obecnému rozhořčení na Židy.

Nikoli tedy *Protokoly sionských mudrců*, ale neslýchané hrůznosti, páchané Židy, rozpoutaly antisemitismus mezi ruským lidem!

Miljukov sám se r. 1918 nacházel u bílé armády generála Denikina jako jeho politický přítel a poradce. Když Denikin instaloval svou vládu, jmenoval do ní také Miljukovem navržené stranické kolegy jako ministry. Sídlem vlády byl Rostov, kde tehdy Paramonov – rovněž stranický kolega Miljukovův – vydal *Protokoly*. K tomu musel mít, jako pro každou jinou tiskovinu bez výjimky, souhlas příslušného oddělení Denikinovy vlády. Když tedy nyní Miljukov dodatečně tvrdí, že *Protokoly* demoralizovaly bílé armády, obviňuje tím svoji vlastní stranu, ale zdá se, že mu to nevadí. Ve svých už citovaných *Dějích ruské revoluce* ostatně Miljukov nepíše **ani slovo** o údajně mimořádném vlivu *Protokolů*, které mají být nyní podle něho hotovým hrobařem bílých armád. Nepíše tam také nic o tom, že by tehdy on sám osobně nebo prostřednictvím svých stranických přátel v Denikinově vládě vystoupil u Denikina – svého stranického kolegy – k záchraně armády před zhoubným účinkem této knihy.

Absurdní tvrzení o jejím demoralizujícím vlivu na bílé jednotky bylo vymyšleno du Chaylou a Miljukovem pak v Bernu opakováno.

Co se týká band socialisty Petljury, nepatřily k bílým, ale stejně jako bolševické hordy k rudým, a navíc jejich příslušníky nebyli Rusové, nýbrž především Poláci a Ukrajinci, kteří sotva houfně četli ruské knihy.

C) K výpovědi svědka dr. Sliosberga

Tento Žid sloužil současně dvěma pánům – judaismu i carskému ministru vnitra. Během revoluce zneužil svého postavení na ministerstvu a **zmocnil se v jeho archivech velkého množství dokumentů, kterých nyní užívá ve prospěch Izraele**. Potvrzuje nám ovšem, že *Protokolům* nebyla v Rusku věnována žádná pozornost.

Expert Loosli pomocí nepatřičně a sugestivně kladených otázek podezříval Kruševana ze zavraždění jakéhosi Žida a Sliosberg to potvrdil slovy: „To bych řekl!“ Nikdy a nikde jsme neslyšeli, že by Kruševan byl vrahem, ale je naopak prokázáno, že na něho Žid spáchal atentát a vážně jej zranil.

Sliosberg dále opovážlivě lže tvrzením, že *Alliance Israélite Universelle* nesleduje žádné politické cíle.

Vědomá nepravda jeho výroku je vyvrácena samotnou činností této židovské organizace; ostatně jsme zde už četli provolání A. Crémieux k jejímu založení. Na jednáních mírové konference r. 1919 se zástupci této židovské organizace účastnili a požadovali práva pro menšiny (rozumí se jen židovské) v Polsku, Rumunsku, Finsku a pod. Jestli tohle není žádná politická činnost, pak by měl Sliosberg vysvětlit, co vlastně vůbec rozumí slovem „politické“.

D) K výpovědi svědka Svjatikova

Svjatikov je revoluční socialista. Na jednom veřejném židovském shromáždění v Paříži dne 20. listopadu 1934 se chlubil, že vlastnoručně zabil čtyři Rusy, kteří mu v Rostově hrozili výpraskem za jeho prožidovské postoje.

Tento svědek prohlásil, že *Protokoly* sice četl, ale že jim nepřikládal žádný význam ani on, ani nikdo z jeho známých a přátel. Důležité je další jeho svědectví, že o *Protokoly* se v Rusku nezajímal ani tisk, ani vláda nebo duchovenstvo.

Svědka Svjatikov tedy sám vyslovil nejlepší dementi lži du Chayly, Miljukova a Nikolajevského, kteří prohlašovali, že Nilusova kniha vyprovokovala v Rusku pogromy.

Nejdůležitější z jeho výpovědi jsou ovšem poznatky z vyšetřování Henriho Binta v Paříži r. 1917. Ten mu měl údajně prozradit, že *Protokoly* byly vytvořeny jeho bývalým šéfem Račkovským s Bintovou pomocí. Je podivné, že výslech Binta vyšetřujícím soudcem Svjatikovem (to je jeho vlastní výraz podle jedn. spisu, str. 95) nebyl protokolárně zachycen a podepsán vyslýchaným. Bint se (alespoň podle Svjatikovova tvrzení) neštítel zradit svého bývalého šéfa a předal Svjatikovovi dokumenty s jasným záměrem dobře se zapsat u nové vlády. Pokud tomu tak opravdu bylo, jakou důvěryhodnost ovšem může mít svědectví člověka, který po čtyřiceti letech služby pro ruskou policii prodává tajné dokumenty nebo dokonce jejich falzifikáty úhlavním nepřátelům Ruska? (Podle jedn. spisu str. 94-96 měl za tuto zradu Bint dostat značné peníze!)

Svjatikov prohlásil: „Jeden známý nakladatel mi věnoval díky pro vlastní obranu.“ Tím má asi na mysli díky, kterou podle výše citované zmínky zabil ony čtyři Rusy. Oním „známým nakladatelem“ byl pan Paramonov v Rostově, který dal zbraň tomuto Rusovi a teprve po revoluci nahlédl, jakému omylu propadl díky své náklonnosti k Židům. Snažil se pak svou chybu napravit vydáním *Protokolů* v roce 1918.

Jestliže se za posledních třicet let carského režimu stalo asi tisíc Židů obětí pogromů – a ponechme teď stranou jejich příčiny –, pak za pouhých patnáct let od Židy připravené a provedené revoluce byly nejméně již tři miliony Rusů

zabity tím nejhroznějším způsobem a hladem umučeno k smrti dalších třicet milionů.

Na **jednoho** Žida zabitého při pogromech – přeje-li si někdo takovou statistiku – tedy připadá **3 000** přímo zabitých a **30 000** jinak o život připravených Rusů!

Čest a občanská povinnost, řekl Svjatikov, ho zavazují vystoupit jako obránce Židů.

Jistě by bylo více na místě, kdyby vystoupil na obranu svého vlastního ruského národa, který umírá pod židobolševickým jařmem.

E) K výpovědi svědka Nikolajevského

Svědék rovněž popírá, že by Židé hráli v sovětském vedení významnou roli; tvrdí, že v sovětské vládě jsou jen dva nebo tři Židé.

Používá k tomu Židy oblíbený trik s falešnými jmény (Trockij, Kameněv, Zinovjev, Litvinov, Stěklov, Rjazanov, Jaroslavskij, Larin, Sokolnikov a mnoho dalších jsou všechno krycí jména).

V Burcevově brožuře najdeme mezi *Zrádci a vrahy* na 70 % Židů, kteří odjeli s Leninem v zaplombovaném vagónu přes Německo do Ruska. Stejný procentuální poměr byl také v prvních dobách revoluce mezi bolševickými komisaři. Jak jsme si již uvedli, později byli někteří z taktických důvodů staženi do pozadí a nahrazeni šábesgóji. Přesto i tak představuje dnes podíl Židů v sovětské vládě zhruba 50 %.

F) K výpovědi svědka Burceva

Burcev nám rovněž potvrdil, že *Protokoly* neudělaly v Rusku žádný dojem. O zfalšování tohoto dokumentu ho informovali dva bývalí policejní ředitelé Lopuchin a Belejevskij. Tedy legenda o zfalšování pochází z policejního ředitelství. Tím se nehodláme zabývat; více nás zde zajímá, zda odtamtud vyšel samotný padělek.

Burcev tvrdí, že car zakázal užití *Protokolů sionských mudrců* v Bejlisově procesu ve věci rituální vraždy. **To je zcela nevěrohodné!** Zabýval jsem se důkladně tímto procesem a sám jsem jako poslanec Státní dumy vznesl na vládu interpelaci kvůli nečinnosti úřadů v případě vraždy. **Znal jsem osobně soudce i právníky, kteří se tohoto procesu zúčastnili, ale nikdy jsem je neslyšel zmínit se jediným slovem o údajném carově zákazu.** Nilusova kniha nikde rituální vraždu nezmiňuje a samotné téma není v žádné souvislosti s jeho knihou ani s *Protokoly* obecně.

Ostatně generál Globačev již dříve jasně dementoval Burcevovo tvrzení, že s ním měl mluvit o *Protokolech*. **Stejně tak v generálových pamětech nenajdeme žádné slovo o tomto dokumentu.**

XI. Výpovědi svědků dr. Weizmanna, dr. Ebnera, dr. Ehrenpreise, dr. Farbsteina a dr. Bodenheimera o I. sionistickém kongresu

Donedávna panoval mezi obhájci pravosti *Protokolů sionských mudrců* všeobecný názor, že byly přijaty na tajné schůzi I. sionistického kongresu v Basileji r. 1897. Řečený názor se poprvé objevil v Nilusově 4. vydání r. 1917 a od té doby byl přijímán více méně jako dogma.

Teprve znalec Ulrich Fleischhauer proti němu vystoupil a na základě bohatého materiálu prokázal, že můžeme mít s největší pravděpodobností za to, že roku 1897 v Basileji byl vedle oficiálního sionistického kongresu pod Herzlovým vedením pořádán **souběžně** také tajný kongres zednářského řádu B'nai B'rith, který stál a dodnes stojí se sionisty v úzkém personálním spojení.

Protože Fleischhauer mohl dokončit a předložit soudu svůj znalecký posudek teprve v lednu 1935, nebylo jeho zjištění v průběhu říjnového hlavního líčení roku 1934 ještě známo, i když si již tehdy jistě mnoho lidí lámalo hlavu otázkou, zda se během oficiálního sionistického kongresu nepořádalo také nějaké tajné zasedání, na němž mohly být *Protokoly* projednány a schváleny.

V záležitosti byli jako svědci slyšení především významní sionisté dr. Chaim Weizmann, dr. Mayer Ebner, dr. Marcus Ehrenpreis, dr. David Farbstein a dr. Max Bodenheimer.

Přestože jejich výpovědi ztratily Fleischhauerovým zjištěním o pořádání dvojitého kongresu v Basileji na významu, musí zde být pro náš účel připomenuty, protože výborně ilustrují způsob, jakým chtěli sionisté dokázat, že I. sionistický kongres roku 1897 byl veřejný a že souběžně s ním neprobíhalo žádné tajné zasedání.

1. Dr. Chaim Weizmann

Svědék: „Pokud je mi známo, probíhala všechna jednání veřejně a za přítomnosti celého světového tisku.“

Prezident: „Nebyla do jednání zařazena nějaká tajná zasedání?“

Svědék: „Pokud vím, tak ne. Byla pouze zasedání jednotlivých komisí.“

Prezident: „Ta byla také veřejná?“

Svědék: „Taková jednání jsou obvykle veřejná; sám nevím o jejich nějakém tajném zasedání.“ (Jedn. spis str. 7.)

Advokát Ruef: „Mám na svědka následující otázku: Pokud jsem mu dobře rozuměl, tak prohlásil, že na kongresu r. 1897 byly ustaveny komise. Ptám se tedy svědka: Jaká byla úloha těchto komisí? A dále: Byla zasedání těchto komisí, na rozdíl od vlastního kongresu, tajná? A pokud ano, proč?“

Svědék: – – – „Takové věci jsou v každém parlamentním sboru běžnou zvyklostí. Zasedání takových komisí nejsou veřejná v tom smyslu, jak je tomu při valných schůzích kongresu, ale přesto nejsou tajná ve smyslu ukrývání nějakých tajemných a temných cílů. Jednalo se tehdy o malé komise, které zasedaly v menších vedlejších místnostech, do nichž měl v zásadě každý přístup.“ (Jedn. spis str. 26.)

2. Dr. Mayer Ebner

Prezident: „Během celého trvání kongresu byla všechna jednání veřejná. Nevíte o nějakém tajném zasedání?“

Svědék: „Ne, proběhlo pouze osm nebo devět veřejných zasedání, nicméně žádné tajné.“

Prezident: „Nebyly ustaveny nějaké komise?“

Svědék: „Ano, byly, ale jako ve všech parlamentních institucích mohl každý jejich jednání navštěvovat. Byli jim přítomni novináři a pokud si ještě vzpomínám, pohybovala se tam také běžná obsluha. – – – Byl jsem zvolen jako referent do akční komise. Považuji za vyloučené, že by proběhla nějaká tajná zasedání, aniž bych tam měl přístup.“ – – –

Prezident: „Byl vedle oficiálního protokolu z jednání veden také nějaký tajný protokol?“

Svědék: „Ne, nic takového nebylo. Kdyby ano, musel bych o tom vědět. Jako svědek zde mohu vyloučit existenci nějakého druhého, neoficiálního protokolu.“ (Jedn. spis str. 317-320.)

3. Dr. Marcus Ehrenpreis²⁴

Svědék: „Mimo to, co stojí v tomto originálním stenografickém protokolu, nebylo zapsáno žádné jiné slovo a také se nevedlo žádné jiné zasedání. Zasedání bylo veřejné – – – jednání bylo veřejné.“

Prezident: „Byly ustaveny také komise?“

Svědék: „Jistě, ale ty nedělaly nic jiného, než že řešily personální a organizační otázky i finanční záležitosti. Každá z těchto komisí měla své referenty, ale protokoly těchto komisí už nemají žádnou cenu v tom smyslu, že by referovaly o práci kongresu.“ (Jedn. spis str. 345.)

4. Dr. David Farbstein

Prezident: „Byly snad vedle tohoto protokolu vedeny také nějaké jiné protokoly z kongresu?“

Svědék: „O tom nemůže být ani řeč...“

Prezident: „Nebo snad protokoly z jednotlivých zasedání?“

Svědék: „Ne! – – – Podle mého vědomí nebyly žádné jiné protokoly vedeny.“ (Jedn. spis str. 369.)

5. Dr. Max Bodenheimer

Prezident: „Mohli byste nám sdělit, zda existuje ještě nějaký jiný protokol z kongresu než tento oficiální?“

Svědék: „O něčem takovém mi není nic známo.“ – – –

Prezident: „Byla snad vedle oficiálních jednání vedena ještě také nějaká tajná?“

²⁴ V příslušné literatuře je jeho jméno uváděno také v podobě Markus; pozn. překl.

Svědék: „Nechtěl bych zrovna použít slova tajná jednání, ale konalo se **důvěrné zasedání** před zahájením kongresu, které se věnovalo jeho organizování a některým vnitřním otázkám hnutí. Tohoto zasedání se podle mého odhadu zúčastnilo asi 40-50 delegátů. Zasedání se konalo v jednom sále basilejského purkrabství.“

Prezident: „Existuje z tohoto jednání také protokol?“

Svědék: „To mi není známo.“ (Jedn. spis str. 303-304.)

Dr. Weizmann prohlásil, že všechna jednání probíhala veřejně. Teprve na přímou otázku soudce přisvědčil, že se konala i zasedání jednotlivých komisí, která však také byla veřejná.

Dále řekl na otázku dr. Ruefa, že jednání komisí nebyla tajná, byla vedena veřejně a měl na ně každý přístup.

Naproti tomu dr. Bodenheimer prohlásil, že kongresu předcházelo i důvěrné zasedání.

Existovaly tedy celkem tři různé způsoby zasedání:

za prvé: veřejná jednání s oficiálním jednacím protokolem;

za druhé: neveřejná jednání, jejichž protokoly nejsou k dispozici;

za třetí: důvěrné zasedání, o jehož případném protokolu nikdo neví.

Předmětem zmíněných neveřejných jednání byly podle výpovědi dr. Ehrenpreise personální, organizační a finanční záležitosti.

Předmětem důvěrného zasedání ale podle dr. Bodenheimera nebyly jen organizační záležitosti, nýbrž také otázky sionistického hnutí. To je velmi zajímavé! Bodenheimer se chtěl vyhnout nepříjemnému výrazu, když řekl: „Nechtěl bych zrovna použít slova tajná jednání, ale konalo se důvěrné zasedání...“

Ačkoli tím máme podle jeho výpovědi zjištěno konání důvěrného, tj. tajného zasedání, o kterém nebyl veden žádný protokol a v němž byly probírány otázky sionistického hnutí, tvrdili všichni ostatní svědci rozhodně, že veškerá jednání probíhala výhradně za přístupu veřejnosti.

Ohledně správného ocenění upřímnosti těchto svědků včetně dr. Bodenheimera vezmeme v úvahu následující:

1) Herzl ve svých *Denících I*, str. 595, s odkazem na organizační komisi, píše následovně: „**Kongres byl jeden veřejný a druhý důvěrný.**“

„Důvěrný kongres“ se každopádně pořádal, jinak by si Herzl zapsal do deníku změnu závěrů organizační komise a nikoli celého kongresu! O té ovšem u něho nenacházíme ani slovo. Otázkou pouze zůstává, zda onou důvěrnou částí kongresu jím byla míněna důvěrná zasedání sionistů nebo jednání řádu B'nai B'rith. To druhé je pravděpodobnější, protože Herzl (který jinak v *Denících* zaznamenává někdy až dětinské drobnosti a zážitky) důvěrné jednání kongresu nikde nezmiňuje a ani o oficiálním jednání kongresu neříká prakticky nic; s výjimkou několika zcela všeobecných poznámek. (*Deníky II*, str. 102-104.) Rovněž tak ve své drobné brožuře *Der Baseler Kongreß*, Wien 1897, pojednává Herzl nejdůležitější otázku svého života a jím založené hnutí pouze obecnými frázemi.

2) Při svém prvním zveřejnění byly *Protokoly sionských mudrců* pokládány vydavatelem za **zednářský dokument**. Noviny *Znamja* to říkají slovy „protokoly světo-

vého svazu zednářských a sionských mudrců“ a „protokoly ze zasedání zednářských a sionských mudrců“, Butmi uvádí, že „dokument pochází ze zednářské lóže“ (Segel, str. 28) a Nilus ještě ve vydání z roku 1911 píše, že „protokoly byly zcizeny jednomu z vůdců zednářstva“ (Segel, str. 189).

- 3) Ve 4.-6. čísle časopisu *Auf Vorposten*, duben až červen 1919, se v jednom článku o historii tohoto dokumentu říká, že „... **průběžně s I. sionistickým kongresem v Basileji roku 1897 se konal kongres řádu B'nai B'rith a židovských vysokostupňových zednářských lóží**“ (Fleischhauer, str. 73). – „Jeden opis tohoto protokolu se pak podplacením dostal do rukou Rusům,“ končí časopis *Auf Vorposten*.

Z tohoto mimořádného sdělení ovšem nebyly tehdy vyvozeny správné závěry, ba právě naopak – celé příslušné písemnictví mluví pouze o protokolech sionistického kongresu.

- 4) Podle článku dr. Julia Gesztesiho v Jouinově díle *La Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique, II*, Paris 1921, str. 122, se „konala v Basileji roku 1897 kongres jmenovaného řádu“ (Fleischhauer, str. 75).
- 5) Podle jednacího protokolu III. sionistického kongresu v Basileji r. 1899 byli mezi delegáty kongresu i bratři řádu B'nai B'rith, stejně jako i prezidenti některých lóží, kteří obdrželi pozvání k „důvěrnému jednání“ (Fleischhauer, str. 79).
- 6) Jak sdělil zednář dr. Maretzki ve své knize *Geschichte des Ordens Bnai Briß in Deutschland*, str. 141, uspořádali na VI. sionistickém kongresu v Basileji 1903 přítomní bratři řádu „zvláštní zasedání“ (Fleischhauer, str. 79).
- 7) Podle dopisu, který Fleischhauerovi zaslal polský zástupce státního návladního Noskowicz dne 30. listopadu 1934, vyprávěl mu zástupce rabína Fleischmann již kolem r. 1900, že „**všechny sionistické kongresy byly vždy vedeny tak říkajíc dvojmo**, přičemž kongres ‚třiceti vyvolených‘ je pokaždé přísně tajný“ (Fleischhauer, str. 77).

Ke všem těmto informacím, které pod body 1, 5 a 6 jsou zcela **nezpochybnitelné**, stojí v přímém rozporu Segelovy vývody (str. 17 a dále) o neexistenci spojitosti Židů se zednáři. (Viz Fleischhauer, str. 75.) Segel se vypjal k vrcholnému výkonu větou: „Největší, nejhlupejší a nejnestydatější lži je tvrzení o spojení sionistů se zednáři.“

Podle pouhého povrchního znění slov je totiž Segelovo prohlášení správné jen tehdy, jestliže se chápe pojem zednářství pouze v nejužším slova smyslu. V širším – a správnějším smyslu – náležejí k zednářství také lóže B'nai B'rith a právě s touto zednářskou organizací je sionismus v nejtěsnějším spojení, protože obojí je **čistě židovským podnikem**.

Řád B'nai B'rith je dokonce zednářskou organizací speciálně pro sionisty, takže bratr řádu A. Goldschmidt mohl ve své knize *Der deutsche Distrikt des Ordens Bnai Briß* z roku 1923 na str. 68 napsat, že „**téměř všichni významní vůdci německého sionismu jsou členy řádu**“.

Jejich těsné propojení se občas projevuje i v nepodstatných formalitách. Tak například velká organizační komise sionistů konala své přípravné práce pro sionistický kongres v Karlových Varech roku 1921 v prostorách lóže B'nai B'rith v Praze. Kongresy sionistů jsou (stejně jako zasedání zednářů nebo řádu B'B') zahajovány třemi údery kladívka podle starého zednářského rituálu. Ve své zprávě o sionistickém kongresu v Lucernu v srpnu 1935 psala *Jüdische Presszentrale Zürich*: „Tradičními údery kladívka pak prohlásil prezident Nahum Sokolov XIX. kongres za zahájený.“

Společný národní cíl vede k tomu, že se souběžně se sionistickými kongresy pořádají také porady řádu B'nai B'rith – ovšemže tajně.

Vinou jisté neopatrnosti se o tom mluvilo i v židovském tisku a tak je – jak už bylo řečeno – jisté, že se přinejmenším během III. a VI. sionistického kongresu konalo také tajné shromáždění řádu B'nai B'rith.

Vzhledem k výše zjištěným skutečnostem se nabízí oprávněný předpoklad, že **také během I. sionistického kongresu v Basileji roku 1897 se takové setkání uskutečnilo.**

Předpoklad má své oprávnění navíc v tom, že *Protokoly sionských mudrců* v novinách *Znamja*, stejně jako v Nilusově a Butmiho dílech byly uveřejněny s klausulí „**Podepsáno reprezentanty Sionu 33. stupně**“, k čemuž speciálně Butmi poznamenal: „Nezaměňovat s představiteli sionismu!“ Tato klausule a Butmiho poznámka k ní jsou o to důležitější, že citovaní první vydavatelé *Protokolů* tehdy jistě ještě neměli tušení, že basilejský kongres byl veden paralelně, ba dokonce nevěděli ani to, že dokument byl přijat právě v Basileji roku 1897.

Všechno výše řečené musí být svědkům (a speciálně těm, kteří tehdy byli v Basileji na kongresu přítomni) dobře známo. Nicméně všichni před věci neznalým soudem vypovídali na ten způsob, že na sionistickém kongresu nebo souběžně s ním nebyla uspořádána žádná tajná zasedání.

Co nestojí v **oficiálním** zasedacím protokolu sionistů, to prostě neexistuje!

Z tohoto hlediska jsou tedy výpovědi svědků zavádějící.

XII. Výpovědi svědků dr. Ebnera, dr. Ehrenpreise a dr. Bodenheimera o Achadu Ha-Am

Ašer Ginsberg neboli Uscher Günsburg, který užíval také literární jméno Achad Ha-Am, byl jednou z nejvýznamnějších osobností sionistického hnutí, který ovšem chtěl hnutí postavit na jiných základech než Herzl, s nímž o tuto otázku po celý život bojoval.

O bádání v historii vzniku *Protokolů sionských mudrců* zasloužilá Američanka L. Fryová se pokusila v jednom článku (6. dubna 1921) časopisu *La Vieille France* podat důkaz, že *Protokoly* nemohl sepsat nikdo jiný než Achad Ha-Am. K tomuto názoru se přiklání také Ulrich Fleischhauer. Ve svém *Znaleckém posudku* mimo

jiné uvádí, že Achad Ha-Am založil r. 1889 v Oděse tajný řád Bene Moše, organizačně podobný řádům zednářským, v němž pak byl pravděpodobně pod jeho vedením vypracován text *Protokolů*. Jeho postoj k sionistické otázce na jedné straně a postavení hlavy zednářské organizace na straně druhé pak už dovolují pochopit, proč se účastnil dvojitého basilejského kongresu.

Jeho osobní přítomnost na něm je mimo veškerou pochybnost, jeho účast na tajných zasedáních řádu B'nai B'rith nemohla být dosud spolehlivě prokázána.

Všichni svědci před soudem v této věci shodně tvrdili, že Achad Ha-Am nebyl skutečným, řádným členem kongresu, nýbrž jen pozorovatelem. Nyní se podíváme na záznam jejich výpovědí.

1. Dr. Mayer Ebner

Svědék: „Účastníci kongresu se skládali z delegátů a hostů; také hosté se přirozeně účastnili kongresu stejně jako jeho rovnoprávní členové.“ (Jedn. spis str. 316.)

Prezident: „Je pravdou, že všichni Židé nebyli stejného náhledu a že například dr. Herzl a Achad Ha-Am hájili zcela protichůdná stanoviska a po celý život se o ně přeli?“

Svědék: „Na takovou věc si už nevzpomínám, ale i kdyby ano, byla by bez významu.“ (Jedn. spis str. 318.) – – –

Obhájce Ruef: „Chtěl bych se svědka zeptat, zda se difference mezi dr. Herzlem a Achadem Ha-Am projeví na kongresu samotném nebo v jeho komisích?“

Svědék: „O takových roznicích mi není nic známo.“ (Jedn. spis str. 327.)

2. Dr. Marcus Ehrenpreis

Prezident: „Víte něco o tom, že by na kongresu došlo mezi dr. Herzlem a Achadem Ha-Am k vážným rozporům a k výměně názorů?“

Svědék: „Jsem schopen podat o tom autentickou zprávu. – – – Achad Ha-Am byl principiálním odpůrcem dr. Herzla a na kongres nechtěl vůbec přijít, protože s jeho vedením nesdílel stejné názory. Při jednáních neseděl dole v sále kasina, ale nahoře na galerii jako pozorovatel. – – – Achad Ha-Am neměl s kongresem co dělat; jednání komisí se nezúčastňoval a hlavních jednání jenom jako pozorovatel, takže nenese žádnou odpovědnost za závěry kongresu.“ (Jedn. spis str. 349-350.)

3. Dr. Max Isidor Bodenheimer

Svědék: „Už si přesně nevzpomínám, zda byl Achad Ha-Am přítomen na I. sionistickém kongresu.“

Prezident: „Dnes dopoledne zde mluvil jeden svědek o tom, že Achad Ha-Am byl přítomen jako host nahoře na galerii.“

Svědék: „Může být, každopádně se však nepodílel na diskusích kongresu, pokud si dobře vzpomínám.“

Prezident: „Pak ale neměl příležitost k výměně názoru s dr. Herzlem a kongresem samotným.“

Svědék: „To by samo o sobě nebylo nemožné. Herzl pozval na kongres mnoho hostů, protože byl přístupný a laskavý.“ (Jedn. spis str. 410.)

Všichni tři svědci se snažili zpochybnit fakt užší spolupráce mezi Achadem Ha-Am a sionistickým kongresem. **Dr. Ebner** vůbec neví o sporech Achada Ha-Am s Herzlem, **dr. Ehrenpreis** odpověděl vyhýbavě v tom smyslu, že byl pouze principiální odpůrce Th. Herzla a kongresu se účastnil jen jako pozorovatel, který do jeho jednání nevstoupil, a **dr. Bodenheimer** si dokonce nedovede ani vzpomenout, zda Achad Ha-Am na basilejském kongresu vůbec byl. **Jejich „nevědomost“ se zdá mít své dobré důvody** – ovšem jejich výpovědím odporují následující skutečnosti:

- 1) *Židovská encyklopedie* píše: „Roku 1897 se Achad Ha-Am zúčastnil sionistického kongresu v Basileji, ale oponoval na něm co nejostřeji Herzlovým ideám.“
- 2) *Židovský lexikon* pod heslem Achad Ha-Am ve sl. 72 uvádí: „Osobně se zúčastnil na I. sionistickém kongresu v Basileji.“
- 3) Brožura *Der Zionistenkongreß in Basel*, Riga 1897, od J. Nebocata ho uvádí na prezenční listině účastníků pod občanským jménem Uscher Günsburg (Ginsberg).
- 4) Skupinová fotografie 162 účastníků kongresu s titulem *Zionistenkongreß Basel 1897* přináší – a navíc přímo na ústředním místě – také jeho portrét s nadpisem U. Ginsberg, Achad Ha-Am.

Jestliže dr. Ehrenpreis informoval soud v tom smyslu, že Achad Ha-Am nebyl členem kongresu, ale jen hostem a pozorovatelem, pak to činil se zjevným úmyslem odvést nežádoucí pozornost od osoby, tak důležité pro zodpovězení otázky původu *Protokolů*.

Všichni tři svědci se osobně zúčastnili kongresu r. 1897. Dr. Ebner byl delegátem kongresu, dr. Ehrenpreis byl delegátem a sekretářem dr. Th. Herzla jako předsedy přípravné komise a dr. Bodenheimer byl rovněž delegátem kongresu a referentem organizační komise. S ohledem na všechny zde uvedené skutečnosti pak vyznívají výpovědi **právě těchto svědků** jako vědomě vyhýbavé a matoucí. Vždyť z jejich svědectví si soud musel udělat takový závěr, že **Achad Ha-Am neměl s jednáním kongresu tak říkajíc co dělat**. A to je v přímém rozporu s údaji např. obou citovaných židovských lexikonů.

XIII. Výpověď svědka dr. Bodenheimera o smyslu diaspory

Svědék: „Především mě napadá věta na str. 36 (*Protokolů*), která podle mého názoru dokazuje každému myslícímu člověku, že je zcela nemožné, aby tyto *Protokoly* povstaly v nějaké židovské hlavě nebo byly dokonce sepsány nějakým sionistou. Ona věta říká, že rozptýlení Židů mezi ostatní národy je projevem Boží milosti, protože právě ono jim umožňuje dosáhnout světovlády. – – – Ovšem základní myšlenkou sionistického světónázoru je, že právě toto rozptýlení je pro Židy kořenem všeho zla a běd, které židovský národ prožil od opuštění svého domovského státu. –

Je tedy zcela jasné, že by bylo protismyslné, nepochopitelné a absurdní, že by Židé chápali svoje rozptýlení jako Boží milost. V tomto případě nejde jenom o sionisty; když se vrátíme zpět k historii v židovské náboženské literatuře, všude nacházíme u proroků vysvětlení rozptýlení Židů a zničení jejich národního státu jako Boží trest za hříchy židovského národa. Z toho je zřejmá nesmyslnost tvrzení, že by Židé nebo sionisté mohli přijít na myšlenku, vybudovat právě na tom svoji světovou říši.“ (Jedn. spis str. 407 a 408.)

V této pasáži byly správné i nesprávné věci tak šikovně zaměněny, že soud nemohl dospět k jinému závěru, než k tomu, že Židé považují rozptýlení svého národa po celé Zemi za národní neštěstí a současně že **právě toto rozptýlení je tak nepřekonatelnou překážkou, že se proto Židé vůbec nemohou zabývat absurdní myšlenkou na nějakou snahu o světovládu.**

Je jistě pravda, že podle náboženských spisů je rozptýlení Židů (řecky „diaspora“, hebrejsky „golus“, „goles“, „galut“) trestem Jahveho za jejich hříchy, jak řekl dr. Bodenheimer. Jenže je **také pravda**, že průběhem staletí Židé poznali, že takový **trest může být pro ně současně i obrovskou výhodou**, právě která jim umožňuje ovlivňovat a využívat hospodářskou a státní politiku hostitelských národů ke svým vlastním světovládným snahám.

Podívejme se, jak o tom smýšlel např. uznávaný sionistický představitel dr. Jehiel Členov, který byl podle *Židovského lexikonu* v letech 1911-1914 skutečným vůdcem světové sionistické organizace. V knize *Der Krieg, die russische Revolution und der Zionismus (Válka, ruská revoluce a sionismus)*, Kodaň 1917, byla zveřejněna řeč, kterou Členov přednesl na shromáždění delegátů konference ruských sionistů v červnu 1917 v Petrohradě. Na str. 7 se tam říká:

„Žádný z nás si nemyslí, že by se celý židovský národ znovu zkoncentroval v Palestině; alespoň ne v dohledné době. Také to pro řešení problému není vůbec nutné. O co se snažíme, je vytvoření národně teritoriálního centra pro všechny po celém světě roztroušené části národa, národní mateřské země pro naše národní kolonie.“

Z toho zcela jasně vyplývá, že Židům jde pouze o vybudování a upevnění malého suverénního státu, aby si jím zajistili dosažení všech mezinárodních politických výhod při současném ponechání si všech výhod jejich dosavadních „kolonií“.

Známá židovská dvojakost! Bodenheimerovo „setrvávání v trestu“ má tedy zůstat i nadále, protože Členov k tomu dodal: „Tato periferie (diaspora) je pro nás velice důležitá!“

Stejně jasně to vyjádřil také již zemřelý vídeňský vrchní rabín Zwi Perez Chajes v jedné řeči, pronesené v listopadu roku 1918, tedy krátce po zhroucení Ústředních mocností. (*Židovský lexikon* jej pod heslem Chajes vyzdvihuje jako jednu z vedoucích osobností sionistického hnutí.)

V zmíněné řeči podle židovského vídeňského týdeníku *Die Stimme* ze 7. prosince 1933 prohlásil:

„Pohled'te, přátelé, jak je mezi Nežidy a dokonce i mezi Židy velice rozšířen názor, že požadavek Židů po Palestině má za **konečný cíl dostat všechny Židy do Palestiny**. Ach ne, přátelé! I kdybychom to mohli udělat, i kdyby tam bylo dost místa pro všechny, **něco takového bychom si nikdy nemohli přát!** My jsme přesvědčeni o tom, že stejně jako diaspora potřebuje ke svému židovskému rozvoji centrum v Palestině, stejně tak potřebuje Palestina ke svému rozvoji síly diaspory. **Musíme brát to nejlepší ze všech kultur západního světa** a přenášet to do své duchovní vlasti. Musíme ale také dostat své dějinné úloze, pečovat o **šíření ideje osvobození světa**. To bylo a je po tisíciletí posláním diaspory.“ (Fleischhauer, str. 81.)

To řekl vážený vrchní rabín, profesor na universitě a na rabínském semináři ve Florencii, a v letech 1921-1925 předseda akčního výboru mezinárodní sionistické organizace. Podle jeho slov tedy Židé **nechtějí** přesídlit do Palestiny, ale raději hodlají zůstat mezi hostitelskými národy, aby se jim mohli i nadále vnucovat se svou ideou „osvobození světa“.

Dr. Bodenheimerem uvedený údajný trest Boží tedy Židé již nepovažují za neštěstí, ale naopak za vítané ulehčení svého údajného světodělného poslání.

V podobném smyslu psala také dne 4. ledna 1935 *Die Wahrheit*, list *Unie rakouských Židů (Union österreichischer Juden)*:

„Diaspora je nevyhnutelně nutnou kategorií moderního světa. Například Švýcaři v Americe se cítí být Švýcary i Američany současně. Takto žijí Švýcaři také v Rumunsku, Francii, v Kanadě atd. Roztříštění lidstva ve státech není nadále udržitelné. – – – Jako společenství zvláštního druhu zaujímají Židé vlastní postavení, protože už dávno v diaspoře zdomácněli. Diaspora je jedinou formou jejich sociologického bytí, zatímco u ostatních národů je pouze doprovodným jevem jejich národního života.“

Vedle rabína Chajese si ještě ocitujme bývalého prezidenta světové sionistické organizace, dr. Chaima Weizmanna, který podle *Jewish Guardian* z 8. října 1920 prohlásil na banketu, pořádaném na počest rabína dr. Hertze:

„Bůh **prokázal Židům milost** tím, že je rozptýlil po celém světě!“ (L. Fryová, *Le Juif notre Maître*, str. 135.)

To jsou téměř přesně slova *Protokolů sionských mudrců* (11,7), která svědek Bodenheimer označil před soudem za absurdní:

„**Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti je naše veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na vrchol světové moci.**“ (Současně jde také o pádný důkaz myšlenkového ztotožnění židovských vůdců s *Protokoly*.)

Nakonec si zde ještě uveďme samotného dr. Theodora Herzla, který ve svém spisku *Der Baseler Kongreß*, Wien 1897, na str. 7 podotýká, že „**Židovstvo prohlašuje diasporu za nezbytnou**“.

Bodenheimerovo podání věci je tedy v příkrém protikladu s názory vůdce světové sionistické organizace dr. Členova, vrchního rabína a sionisty dr. Chajese, sio-

nistického vůdce dr. Weizmanna, židovského listu *Die Wahrheit* i samotného zakladatele sionistického hnutí dr. Herzla!

Ohledně jeho tvrzení, že rozptýlení do diaspory je pro Židovstvo kořenem všeho zla a běd, se ho měl soud zeptat, proč si tedy potom Židé pro svůj židovský stát vybrali právě Palestinu, v níž i po dlouhodobém zúrodnování nemůže najít místo podstatná část Židů, a proč tedy sami Židé tak překážejí svému osvobození od „všeho zla a běd“.

Výpověď dr. Bodenheimera je přinejmenším hrubě zavádějící a vylučuje důvěryhodnost tohoto svědka i ve všech ostatních případech.

XIV. Výpověď svědka dr. Ehrenpreise o smyslu mesianismu

Expert Baumgarten: „Co se ve smyslu židovství rozumí pod pojmem mesianismus?“

Svědka: „O mesianismu máme spolehlivé výroky v našich pravých protokolech, čímž nemyslím pochopitelně *Sionistické protokoly*, ale svaté knihy naší víry. Písmo říká, že ústředním bodem našeho náboženského myšlení je našimi proroky oznámený mesianismus. Základem našeho mesianismu je světový mír, pacifismus.

Nejde zde o založení nějakého světového náboženství, ale pojetí je takové: Víra v jednoho Boha bude společná celému světu, ale tato víra bude vykonávána formami, které odpovídají potřebám a zvyklostem náboženského společenství podle individuálních historických okolností a stavu vývoje.“²⁵ (Jedn. spis str. 363-366.)

Podle výpovědi, která byla zaprotokolována 20. dubna 1933 bernským trestním soudem, řekl dr. Ehrenpreis toto:

„Sionismus neměl absolutně nikdy co dělat se světovládou. Sionismus nechtěl nic jiného, než zajistit Židům v Asii skrovný kousek země. Také mesianismus nemá co dělat se světovládou. Podstata sionismu je obsažena v závěrečné modlitbě, která se pronáší před odchodem ze synagogy a spočívá v tom, že věříme v den, kdy se všechny národy světa sjednotí v jediném Bohu.“

Je pravdou, že sionismus – tak řečený reálný neboli politický sionismus – nemá **bezprostředně** co dělat s myšlenkou světového panství. Jeho **oficiální** program skutečně mluví pouze o zřízení lokálního židovského státu.

Program mesianismu je však vysloveně světovládný. Odkazujeme na důkazní materiál X. kapitoly Fleischhauerova *Znaleckého posudku* (str. 95), a speciálně na jeho rozbor rozdílu mezi židovskou světskou vírou a křesťanským nadpozemským náboženstvím, stejně jako na spojitost pojmání mesianismu podle početných citátů židovských autorů (str. 103-108). Podle židovského učení **spočívá blaženost ve zřízení pozemského ráje, pozemské říše**, v níž budou všechny národy sjednoceny

²⁵ To je v podstatě naprosto přesná definice soudobého tzv. ekumenismu; pozn. editora.

v jediném Bohu, kterým je pochopitelně Jahve. Jakmile se všechny národy sjednotí v židovské víře, objeví se mesiáš a začne vláda jeho pozemské říše.

Mezinárodní sdružení opravdových biblických badatelů²⁶ organizaci budoucí mesiánské říše zcela jednoznačně vykresluje: „Všichni lidé pak budou **obřezáni**, všechny národnosti a národy s výjimkou národa židovského zmizí a světová vláda bude sestavena z rasových Židů.“ (Fleischhauer, str. 113 a dále.)

Toto mezinárodní sdružení se ovšem vydává za křesťanské a proto říká, že Kristus má být Jahvem ustanoven za krále mesiánské říše, zatímco skutečná vláda bude ovšem přisouzena Židům!

Program Biblických badatelů (stejně jako zednářství, bolševismus nebo bastard Coudenhove-Kalergiho Panevropy) není oficiálně židovský, ale plně odpovídá židovským představám a snahám.

Židovský lexikon pod příslušným heslem o Biblických badatelích napsal, že „jsou společností ke zvroucnění křesťanství cestou návratu k pravému smyslu *Bible*“. (Fleischhauer, str. 118.) Podle *Židovského lexikonu* má být tedy křesťanstvo Biblickými badateli zvroucněním ve smyslu *Bible* vylepšeno.

Jestliže se však Židovstvo – jak se nám tvrdí – vzdalo světovládné ideje, musel by naopak tentýž *Židovský lexikon* knihy Biblických badatelů, jejichž hlavním námětem je právě židovsko-mesiánská světová říše, prohlásit za brakovou literaturu, protože Židům zlomyslně podsouvá světovládné myšlenky! Jenže Biblickým badatelům bylo právě *Židovským lexikonem* vysloveno vřelé uznání, že pracují ve smyslu *Bible*!

Již jenom touto skutečností máme prokázáno, že židovský mesianismus a židovské světové panství jsou dva navzájem se plně kryjící pojmy.

Bibličtí badatelé věřejí – stejně jako to řekl dr. Ehrenpreis – v den, v němž budou všechny národy světa sjednoceny v jediném Bohu, a jsou dokonce ještě otevřenější než on, protože onoho Boha nazývají rovnou Jahvem, což dr. Ehrenpreis již obešel.

Když se dr. Ehrenpreis odvolává na závěrečnou modlitbu v synagoze, která mluví o víře ve sjednocení národů v jediném Bohu, odkážeme ho na závěr jiné židovské modlitby. Podle *Židovského lexikonu*, heslo Uwa Lezijon Goel (Přijde vykupitel Si-onu), je užívána tzv. modlitba Kadušim, o níž čteme:

„... ještě dnes jako závěr a poděkování za zjevení a **prosba za nastolení mesiánské říše.**“

Jestliže tedy Židé v jedné modlitbě prosí za sjednocení všech národů v jediném Bohu a v jiné modlitbě prosí za zřízení mesiánské říše, pak spočívá tato mesiánská říše ve spojení všech národů v universálním **židovském** státě.

Co jiného by mohla být taková mesiánská říše; ne nadpozemská jako v představách křesťanů, ale pozemská, na této Zemi! A proč potom Židé nepotírají jako pomlouvače Biblické badatele, když líčí mesiánskou říši zcela nepokrytě coby vysněný židovský stát?

²⁶ Dnes známější pod jménem Svědci Jehovovi; pozn. překl.

Ve stejném smyslu mluví o mesiánské říši také **rabínské spisy**, např. rabín Naf-tali: „Země Izrael se rozšíří a pohltí všechny ostatní země.“ Tohle nebylo napsáno, jak by se mohlo zdát, někdy v šerém starověku, ale v novověku roku 1653. (Další rabínské citáty viz Fleischhauer, kap. X.)

Neobstojí zde námitka, kterou občas slýcháváme, že také křesťanské učení touží po sjednocení lidstva „v jediném Bohu“, protože křesťanství je nadpozemské náboženství, které **rozhodně nepožaduje** mesiánskou říši na Zemi. „Moje království není z tohoto světa,“ řekl Ježíš Kristus.

Kromě toho se v *Archives Israélites*, tiskovém orgánu Alliance Israélite Univer-selle, 1861, na str. 514 ad. dočítáme:

„Musí přijít a rozvinout se mesianismus nové doby. Jeruzalém nového řádu, svatě spočívající mezi Východem a Západem, musí nastoupit na místo dvojité říše císařů a papežů. – – – Národnosti musí zmizet! Náboženství musejí zaniknout! Izrael ale nikdy nezanikne, neboť tento malý národ je vyvoleným národem Božím!“ (Fleischhauer, str. 22.)

Podobně se vyjádřil také Achad Ha-Am ve své knize *Transvaluation of value*: „Židovský národ bude panovat nad všemi ostatními.“ (Uvedeno u Léona de Poncins *Judentum und Weltumsturz*, II, S. 122.)

Zcela jasně popsal francouzský rabín a sekretář A. I. U., Isidor Loeb, v knize *La Littérature des Pauvres dans la Bible* (str. 218 a dále) podstatu a cíle mesiánské víry Židů na základě Izajášových proroctví. Jeho vývody nedovolují žádný jiný závěr, než že se těmito proroctvími rozumí zřízení pozemské celosvětové židovské říše. Aby autor předešel jakémukoli nedorozumění, ujišťuje výslovně, že „**v budoucí říši případně veškeré bohatství národů Židům, a právě to je ona Izajášem prorokovaná říše**“.

Dr. Ehrenpreis soudu zamlčel, že prožidovsky orientovaní Bibličtí badatelé, rabínští spisovatelé i učenci všech věků, stejně jako například rabín Loeb i velký Žid Achad Ha-Am rozumí pod mesianismem něco zcela jiného, než co sám velice opatrnými slovy před soudem vypověděl. Jeho výpověď je proto zavádějící.

Že Židé sledují zcela vážně myšlenku světovlády, prokázala nejnověji kniha anglického Žida Howarda Chamberlaina *Le rôle messianique d'Israël (Mesiánská úloha Israele)*, Paris, Rodstein 1935. Vychází z toho, že potomky deseti židovských kmenů, ztracených po odchodu z babylonského zajetí, jsou Angličané, zatímco potomky kmenů Juda a Benjamin jsou dnešní Židé v diaspoře.

První jsou podle něho představiteli kmene Izrael, druzí kmene Juda. To znamená, že se má kmen Izrael stát nejmocnějším národem na světě, jehož posláním je naplnit Bohem Izraelitům daný příslib vytvořením světovládné britské říše. S tímto Izraelem se Juda spojí a tak bude nastolena židovsko-mesiánská světová říše. Základ této společné působnosti byl položen obnovením židovského státu v Palestině Balfourovou deklarací. Tím přijde čas, kdy se oba národy v Palestině sjednotí a společně naplní své poslání ke spáse lidstva. Na místě Londýna bude prostě náboženským a politickým středem světa Jeruzalém. Chamberlain svoje úvahy podporuje citáty z *Bible*. **Podle něho zřídí židovský národ s pomocí Angličanů mesiánskou říši na Zemi.**

Proti obvyklé námitce Židovstva, že toto jsou pouze jednotlivé výroky nezodpovědného spisovatele, můžeme s úspěchem uvést, co o jeho knize napsala oficiální *Jüdische Presszentrale Zürich*, sešit č. 847 z 14. června 1935:

„Ve svém spisu podává Chamberlain mesiánské poslání Izraele v pregnantní a nehledané, ale o to působivější formě. Kniha se vyznačuje především jasností dikce a hlubokou znalostí *Písma*.“

Touto větou máme přímo směrodatným židovským listem potvrzenou existenci židovského světovládného plánu, odvozovaného z výkladu Bible.

A sotva jen si zde můžeme přát ještě lepšího vyvrácení vyhýbavých prohlášení dr. Ehrenpreise.

**Kdo ještě i potom nevěří na židovské světovládné plány,
musí být považován za nenapravitelného.**

XV. Postoj soudu v záležitosti svědků

Jak již bylo zmíněno v kap. I, ponechal soudce oběma stranám volnost navrhnout soudu svědky pro příští hlavní líčení.

Zástupce obžalovaných dr. Ruef uvedl ve svých podáních soudu (5. 11., 12. 11., 7. 12. a 11. 12. 1934) postupně řadu svědků, jíž sestavil v dopisu soudu z 23. ledna 1935 do konečného seznamu svědků o 36 osobách a kterou později ještě podáními z 26. února a 3. dubna rozšířil na konečných 38 osob. U každého z uvedených svědků byla řádně zdůvodněna nutnost jejich vyslechnutí před soudem!

Jako svědci byli soudu za žalovanou stranu navrženi:

1. **hrabě Ilarion Lanskoj**, Bělehrad
2. **Nikolaj E. Markov**, bývalý poslanec Státní dumy, bývalý předseda Svazu ruského národa a vůdce pravicové poslanecké frakce ve Státní dumě, Paříž
3. **generál Alexandr Spiridovič**, historik, Paříž
4. **plukovník Nikolaj F. Stěpanov**, Favières (Francie)
5. **Andrej Račkovskij**, Tilly (Francie)
6. **Henri Coston**, publicista, Paříž
7. **vikomt Léon de Poncins**, spisovatel, Château de la Porte (Francie)
8. **L. Fryová**, spisovatelka, Londýn
9. **kníže N. D. Dževakov**, Bari-Carassi (Itálie)
10. **G. L. Smits-Launicsová**, spisovatelka, Liepaja (Lotyšsko)
11. **dr. Molenbroek**, Haag (Holandsko)
12. **prof. dr. Stanislaw Trzeciak**, emeritní prof. petrohradské katolické akademie, Varšava
13. **Eugen Brandt**, spisovatel, Hellerup-Kodaň
14. **Anton Orel**, spisovatel, Vídeň
15. **Mieczyslaw Noskowicz**, býv. zástupce státního návladního, Poznaň

16. **de Kotzebue**, Lausanne (Švýcarsko)
17. **J. E. Gross**, spisovatel, Ženeva
18. **dr. R. Schneider**, advokát, Karlsruhe (Německo)
19. **Boris Bojanov**, býv. Stalinův sekretář, Paříž
20. **dr. Aristidis J. Andronikos**, spisovatel, Athény
21. **H. H. Beamish**, Salisbury (Jižní Afrika)
22. **László von Levatic**, spisovatel, Budapešť
23. **reverend W. Hughes White**, Jenkeng-Kiangsu (Čína)
24. **U. A. Field**, spisovatel, Nelson (Nový Zéland)
25. **Artur Kitson**, finanční odborník, Londýn
26. **Clyde J. Wright**, Houston, Texas (USA)
27. **Eloff Eriksson**, redaktor, Stockholm
28. **J. W. Jaland**, lékárník, Helsinky
29. **E. Saxlund**, advokát, Oslo
30. **Adrien Arcand**, spisovatel, Montreal (Kanada)
31. **Nikolaj D. Tallberg**, býv. ruský státní rada, Paříž
32. **kníže Anatol Lieven**, Pilsrundale (Lotyšsko)
33. **generál Alexandr Nečvolodov**, Paříž
34. **kníže Michail Gorčakov**, Paříž
35. **W. A. Rietmann**, redaktor, Curych
36. **J. C. Catuneanu**, univerzitní profesor, Kluž (Rumunsko)
37. **Jean Boissel**, spisovatel, Paříž
38. **generál V. Globačev**, New York

Z výčtu je zřejmé, že soudci byla dána možnost opravdu bohatého výběru. Přes mnohonásobné připomínání a žádosti ze strany obhájce i znalce Fleischhauera nepřijal soudce v tomto směru žádné rozhodnutí, což zvláště Fleischhauerovi velice ztížilo možnost vlastní přípravy na proces!

Je jistě pozoruhodné, že již 25. února 1935 vyšla v londýnských židovských novinách *Jewish Daily Post* zpráva o tom, že soudce nepřipustil žádné další svědky, přestože ten o tom vydal rozhodnutí až 27. února!

Údajný důvod soudcova rozhodnutí měl spočívat v tom, že prý obhájce obžalovaných neuvedl přesně, v jaké věci mají být svědci slyšeni. Tím ovšem všemu nasedil korunu!

Teprve po opakované připomínce znalce Fleischhauera mu soudce odpověděl laconicky dopisem z 27. března 1935, že žádný svědek už nebude k soudu předvolán.

Zástupce žalující strany dr. Brunschvig uvedl ve svém podání pro hlavní líčení z 3. a 30. srpna a 27. září 1934 svědky obžaloby, **aniž by** jejich slyšení před soudem **jakkoli odůvodnil**; přesto mu bylo vyhověno a svědci byli k líčení pozváni!

Byl to naopak zástupce žalované strany dr. Ruef, který návrh předvolání každého jednotlivého svědka řádně odůvodnil.

Ukážeme si to aspoň namátkou z jeho podání soudu z 12. listopadu:

Andrej Račkovskij. Tento svědek je synem mnohokrát zmiňovaného generála Račkovského; osobně znal mj. generálova pomocníka Henriho Binta a může soudu

sdělit potřebné informace o jeho osobě, stejně jako i bližší údaje o činnosti svého otce.

Generál Alexandr Nečvolodov. Svědek je autorem obsáhlého díla o dějinách Ruska a zvláště knihy *Car Nikolaj II. a Židé*. Studoval podrobně *Protokoly* a mimo to sám mnohokrát mluvil s posledním ruským carem. Osobně znal také pana Stěpanova... atd., atd.

Když tedy soudce nejprve slíbí, že obě strany mohou navrhnout svoje svědky a potom dodatečně změnit postoj a odmítne je, lze z toho vyvodit jen jediný závěr:

Židovstvo okamžitě rozpoznalo nebezpečnost advokátem Ruefem navržených svědků a nepřálo si jejich vystoupení před soudem.

Ukázali jsme si již také, že soudcovo odmítnutí svědků bylo **ještě před** jeho oficiálním vyhlášením **oznámeno v židovských novinách!**

Když byl takto obhájce žalovaných dr. Ruef připraven o svou nejsilnější zbraň, snažil se aspoň postupovat proti výpovědím svědků židovské žaloby. Dne 16. dubna 1935 vznesl jménem svého klienta Silvia Schnella trestní oznámení pro křivou výpověď proti následujícím deseti svědkům: Burcevovi, du Chaylovi, Svjatikovovi, Nikolajevskému, Miljukovovi, Sliosbergovi, Weizmannovi, Ehrenpreisovi, Ebnerovi a Bodenheimerovi.

Navzdory skutečně důkladnému zdůvodnění a doložení trestního oznámení nevyvodil z nich vyšetřující soudce ani státní návladní žádné závěry. Notifikací ze dne 29. dubna 1935 odůvodnili zamítnutí podání takto:

„Politické, hospodářské i osobní **odsudky a vyjádření nejsou trestným činem**. Předmětná deposita svědků **nejsou žádnými deposity** v užším smyslu slova a nepodléhají také možnosti jejich procesního prověření ve vztahu k objektivní správnosti. – – – Existující difference mezi jednotlivými svědeckými výpověďmi se dají vysvětlit diferencemi ve způsobu kladení otázek i chybami a výpadky paměti, které jsou vzhledem k časovému odstupu od předmětných případů pochopitelné. Každopádně je vyšetřující soudce toho názoru, že nebyly předloženy postačující důvody k podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi. Pouze ohledně obvinění proti svědku Burcevovi (ve věci gen. Globačeva) bude v zájmu objasnění provedeno preliminační (předběžné) řízení, zda skutečně existuje rozpor přirozené povahy mezi deposity svědka Burceva a opravou generála Globačeva.“

Rozhodnutí vyšetřujícího soudce je pouze jedním z mnoha dalších „překvapení“, na která byl bernský proces tak bohatý.

Připomeňme si zde aspoň některé výpovědi:

Svjatikov prohlásil, že Kruševan v novinách *Znamja* sám napsal, že *Protokoly si- onských mudrců* jsou asi padělek. **Avšak Kruševan konstatoval pravý opak!**

Nikolajevskij řekl, že první vydání *Protokolů* mělo být Kruševanovo z let 1894-1895. **Toto tvrzení je objektivně nepravdivé!**

Nikolajevskij dále prohlásil, že ministr Plevé osobně pozval dr. Herzla k návštěvě a že v roce 1903 noviny *Znamja* nenapsaly ani slovo proti sionistům. **Rovněž tyto údaje jsou objektivně nepravdivé!**

Nikolajevskij také uvedl, že ve vedení bolševické strany jsou jenom dva nebo tři Židé. **Tvrzení je objektivně nepravdivé!**

Miljukov řekl, že podíl Židů na bolševické vládě představuje pouhé jedno procento a že se na revolucionářských hnutích Židé podíleli jen poměrem, odpovídajícím jejich zastoupení v celkovém počtu obyvatel. **Tento údaj je objektivně nepravdivý!**

Dr. Weizmann vypověděl, že ani jediný z prominentních sionistů není a nebyl bolševik. **Jeho údaj je objektivně nepravdivý!**

Dr. Sliosberg prohlásil, že dokument *Tajnosti Židovstva* je předlohou *Protokolů sionských mudrců*. **Jeho tvrzení je objektivně nepravdivé!**

Vyšetřující soudce však všechny tyto – jen namátkou uvedené – dílem zcela nepravdivé, částečně pak zavádějící a matoucí výpovědi svědků označil za „vyjádření názorů“, jejichž přesnost „není procesně ověřitelná“.

Neuvedl však, proč potom byli tito svědci vůbec před jeho soudem slyšeni!

Proti podivnému rozhodnutí vyšetřujícího soudce podal obhájce 3. května 1935 stížnost u apelační komory. Nepomohlo ani to. Protest byl na návrh generálního prokurátora rozhodnutím z 9. května 1935 **zamítnut**.

Rozhodnutím z 10. května 1935 rovněž vyšetřující soudce **odmítl** i samostatné trestní oznámení na V. Burceva s tímto zdůvodněním:

„Není **dostatečně doloženo** podezření ze spáchání trestného činu, aby bylo nutno zahájit trestní stíhání. Rozpor přirozené povahy mezi výpověďmi svědka Burceva a publikovaným prohlášením generála Globačeva byl vysvětlen mezerou ve stenografickém zápisu a dále nedorozuměním mezi tlumočnickem a svědkem, tedy chybou v překladu nebo výpadkem v jeho zaprotokolování.“

Pro vyšetřujícího soudce a tím i pro Burceva ovšem bylo snadné prohlásit dodatečně údaje jednacího protokolu za vadné. Soudce se dopustil hrubé chyby, když **zápis výslechu svědků přenechal na starosti a dobré vůli stranám!**

O hrubé nevšímavosti soudce k bernskému procesnímu řádu svědčí i skutečnost, že tyto protokoly opomněl nechat číst a poté podepsat stranami. Jiná otázka je, zda šlo skutečně jen o „nevšímavost“ a „opomenutí“.

Takovým způsobem vedení procesu byla žalovaná strana přirozeně zbavena možnosti domoci se svých práv. Všichni svědkové, navržení obžalovanou stranou, byli soudcem zamítnuti; před soudem byli slyšeni výhradně svědci židovské žaloby, jejichž rozpory ve výpovědích byly dodatečně vysvětlovány výpadky paměti a protokolárními nedostatky!

10. května ukončili všichni tři znalci svoje doplňující přednášky a soudce položil obhájcům obou stran otázku, zda ze své strany požadují ještě nějaká opatření.

Obhájce obžalovaných Ruef učinil poslední pokus přesvědčit soudce, aby byli slyšeni **již před několika měsíci navržení** svědci obhajoby, přičemž soudci nabídl, že se spokojí i se značně omezeným počtem z původního seznamu navrhopovaných svědků. Jmenovitě šlo o tyto svědky: dr. Schneidera, Henri Costona, plk. Stěpanova, gen. Globačeva, N. Markova, gen. Spiridoviče, knížete Dževakova, prof. Trzeciaka, viceprokurátora Noskowicze a arcijáhna Timotějeva. Dále navrhl soudu, aby si vyžádal trestní akta princezny Radziwiłłové. Odpověď soudce zněla:

„Mezi prvním hlavním líčením ze 16. listopadu 1933 a druhým hlavním přelíčením z 29. října 1934, tedy v období téměř jednoho roku, nebyly ze strany žalované předneseny žádné návrhy na další opatření. Pokud by v této době byli obžalovaní takové návrhy učinili, byl bych jim vyhověl stejně, jako jsem to udělal v případě návrhů strany žalující. Ale dnes, na samém konci procesu, v jeho poslední chvíli, kdy smím s klidným svědomím považovat případ za zralý k vynesení rozsudku, nemohu již žádné takové návrhy na další opatření akceptovat. Žádost žalované strany tedy tímto zamítám.“

Soudce se takto snažil zdůvodnit své rozhodnutí, ačkoli sám na závěr druhého hlavního líčení z 31. října 1934 dovolil stranám navrhnout své další svědky, a obhájce Ruef podle toho již v listopadu a prosinci 1934 a v lednu 1935 – **tedy rozhodně ne „v poslední chvíli“** – předložil soudu seznam navrhopovaných svědků! Ještě že má bohyň spravedlnosti zakryté oči!

Tak daleko už došlo soudnictví, které se – jak bylo vidět právě v bernském procesu – nechává ovládat Židovstvem, nebo (což je jedno a totéž) židovským zednářstvem!

Pak vynáší rozsudky nevědomky podle židovského ducha, aniž by postřehlo, že jeho nálezy jsou analogické proslulému předpisu talmudského traktátu *Baba kamma* 113a, který říká:

„Když Žid a Nežid přijdou před židovský soud, pak se zachová soudce takto: Může-li podle židovského práva nechat vyhrát Žida, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je náš zákon!‘ Když ale může nechat vyhrát Žida podle nežidovského zákona, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je váš zákon!‘ Nemůže-li ale nechat vyhrát Žida ani podle židovského, ani podle nežidovského zákona, pak porazí Nežida právnickým úskokem.“ (Dr. E. Bischoff v knize *Das Buch vom Schulchan Aruch*, Leipzig 1929, str. 127 a 151.)

XVI. Znalecký posudek C. A. Loosliho²⁷

Jako muž, požívající důvěry soudce Meyera, byl jím **Carl Albert Loosli** z Bernu-Bümplitzu v procesu vedle znalců, navržených stranami, jmenován nadstranickým hlavním znalcem. Předpokládalo by se tedy právem, že do této funkce mohl

²⁷ Viz také kap. II.

soudce jmenovat jen takového člověka, jehož odborné znalosti a přísná objektivita jsou základním předpokladem. V tomto případě tomu tak bohužel nebylo.

Loosli je spisovatel tzv. demokratické orientace, od nepaměti známý nepřítel Německa, ale co horšího – **nekritický stoupenec Židů!** Tak například během války vydal protiněmecký spis *Ausländische Einflüsse in der Schweiz*, a svému filosemit-skému přesvědčení dal kromě jiného výraz ve své další knize *Die schlimmen Juden*, Bern 1927, a v brožuře *Die Juden und wir*, Zürich 1930.

V *Schweizerische Zeitgenossen-Lexikon*, Bern 1932, je uvedeno, že pan Loosli psal také pod pseudonymy Carl Trebla, Peter Lämmergeier a Peter Schöps.

Karl Heise o něm v knize *Spojenecké zednářstvo a světová válka (Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg)*, Basel 1919, píše na str. 86 toto:

„Dovolím si zde říci ještě pár slov o panu Looslim. Spolu s Britem Julianem Grandem, stojícím v anglickém žoldu, provozuje anglo-spojeneckou politiku ve Švýcarsku. Tak například tito pánové v pamfletu proti bernskému Bundu tento list nepřímo obvinili, že ročně dostává 40 tisíc liber na německou válečnou propagandu. Toto obvinění Bund odmítl a vyvolal soudní proces ve věci pomluvy. Noviny Zürcher Post z 5. listopadu 1917 považovaly za ‚velmi smutné‘, že se pan Loosli ‚nestydí namočit si ruce do této špinavé pomlouvačné kampaně‘, která byla vedena ve Švýcarsku ‚prokazatelným zahraničním agentem‘ Julianem Grandem. K osobě publicisty Grandeho poznamenáváme, že byl i se svojí manželkou varován švýcarskou spolkovou radou a pohroženo mu vyhoštěním ze země, protože oba představovali vnitřní švýcarské poměry v zahraničním tisku tak křiklavě nepravdivým způsobem, že jím v cizině vyvolali o Švýcarsku nepříznivý dojem. Srovnej k tomu také *Neue Zürcher Zeitung* z 3. prosince 1917.“

A s tímto apoštolem nenávisti v anglických službách, který se i ve Švýcarsku zabýval ne právě čistými věcmi, se spolčil „švýcarský vlastenec“ Loosli!

Jak předpojatě přistupoval Loosli k tomuto soudnímu procesu, musel přece soudce poznat už z jeho knihy *Die schlimmen Juden*. Přečetl by si tam:

„Protokoly jsou bezohledný, ničemný padělek.“ (Str. 31.) „Padělek, postavený na neomalené hlouposti a bezedné drzosti.“ (34.) – „Jde tu o nejhorší, dalekosáhlé a nejsprostší pomlouvání Židů novější doby.“ (165.) – „Je jednoznačně prokázáno, (!?) že *Protokoly* byly zkompileovány Árijci a z árijských spisů; navíc tou nejhorší odrůdou Árijců, antisemity.“ (179.) – „Padělek vrahů židovského národa.“ (218.) – Pak ovšem soudce vynáší rozsudky nevědomky podle židovského ducha, aniž by postřehl, že jeho nálezy jsou analogické proslulému předpisu talmudského traktátu *Baba kamma* 113a, který říká:

„Když Žid a Nežid přijdou před židovský soud, pak se zachová soudce takto: Může-li podle židovského práva nechat vyhrát Žida, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je náš zákon!‘ Když ale může nechat vyhrát Žida podle nežidovského zákona, učiní tak a Nežidovi řekne: ‚Takový je váš zákon!‘ Nemůže-li ale nechat vyhrát Žida ani podle židovského, ani podle nežidovského zákona, pak porazí Nežida právníckým úskokem.“ (Dr. E. Bischoff v knize *Das Buch vom Schulchan Aruch*, Leipzig 1929, str. 127 a 151.)

Loosliho spis se jen hemží nepravdivými údaji, jak se každý může přesvědčit z Fleischhauerova *Znaleckého posudku* na str. 37 a dále.

V jednom podání soudci z 31. ledna 1934 odmítá obhájce obžalovaných dr. Ursprung pana Loosliho jako soudního znalce s odůvodněním, že je marxista, který nenávidí každé národně obnovitelské hnutí a navíc mu ještě k funkci soudního znalce chybí náležitě odborné znalosti. Také obžalovaný Fischer napsal 2. února 1934 soudci v tom smyslu, že by Loosli neměl být uznán za soudního znalce, protože mu schází nezbytná vlastnost každého soudního znalce, totiž nepředpojatost, což jasně prokázal ve svém spisu *Die schlimmen Juden* náruživou náklonností k Židům. Fischer pak dále uvedl doslova:

„Obecně mají být jako přísežní soudní znalci, a zvláště pak v politických procesech, jmenováni jenom lidé s prokazatelně a jednoznačně dobrou pověstí. Zda je právě toto případ pana Loosliho, nebudu komentovat. Jistou věcí pouze je, že tento pán byl zhruba před 25 lety v *Neue Zürcher Zeitung* obviněn z literárního padělku a že se proti tomuto nařčení, pokud je mi známo, nikdy dostatečně neobhájil.“

Jak se ani jinak u tohoto soudu nedalo čekat, pominul soudce i tyto podložené námitky zcela hladce!

Stejně tak pan Loosli necítil potřebu vystoupit proti těmto závažným výtkám. Nehledíc už k tomu, že si Loosli svým filosemitským psaním zajistil množství abonentů, zvláště v prožidovsky orientovaných kruzích, je na švýcarském Židovstvu i jinak **finančně závislý**, protože např. jeho dcera je zaměstnána u vlivného židovského právníka Lifschitze v Bernu.

Na nic z toho nevzal soudce zřetel. Jmenováním Loosliho za hlavního soudního znalce dosáhl, že židovská žaloba tak měla vedle svého vlastního experta Baumgartena na své straně také „spravedlivého“ hlavního znalce!

Samotný Loosliho znalecký posudek je velice sporným spisem ve prospěch Židovstva, bez jakékoli originality a sebemenší snahy o vážné projednání a osvětlení nejasných otázek. Na podobně nízké úrovni byl i jeho ústní výklad před soudem. Protože mu k obojímu scházely mimo jiné i věcné znalosti, opřel se jednoduše o informace, dodané mu židovskou stranou a jejími svědky, o nic nedokazující ruské listiny, o falešné údaje Kolbové-Radziwiłłové a Žida Segela, jehož zmatená a již dávno vyvrácená tvrzení z knihy *Die Protokolle der Weisen von Zion* pak Loosli jen opakuje.

Není zde dostatek místa k úplnému projednání jeho znaleckého posudku stránku za stránkou. Ale můžeme si to s klidným svědomím odpustit, protože i to, co už bylo výše uvedeno ve II. kapitole s názvem Radziwiłłová a du Chayla, plně postačí ke spolehlivému označení jeho znaleckého posudku za **zcela bezcenné a prožidovsky jednostranné pojednání**. Přesto si zde přineseme ještě několik ukázek toho, co si Loosli vůbec dovolil napsat:

1. Tak např. na str. 23 svého posudku tvrdí, že si Gottfried zur Beek ve svém vydání *Protokolů* na některých místech **odporuje**, a mimo jiné se to snaží dokázat tím, že v 7. vydání Beek nazývá Niluse profesorem, zatímco v 17. vydání tento titul

vynechává, protože Nilus nikdy profesorem nebyl. To poslední je pravda; je ale doslova dětinské využívat toho k předhazování protimluvů zur Beekovi! Chce-li pan Loosli takto argumentovat, pak je z tohoto pohledu ovšem mnohem, mnohem vážnější, když přísežný soudní znalec neustále mluví a píše o kněžně Radziwiłłové, která i podle *Gothajského almanachu* jednak nikdy nebyla kněžnou, nýbrž princeznou, a jednak už od roku 1914 ani tou princeznou nebyla a nejmenovala se až do dnešního dne Radziwiłłová, ale Kolbová.

2. Na str. 24 poukazuje Loosli na to, že G. zur Beek v předmluvě píše: „Nechali jsme překlad (tj. *Protokolů*) **přezkoumat a vylepšit**.“ Loosli poté zneužil této věty k tvrzení, že tím Beek sám přiznává „**pozměňování**“ textu. Takový slovní trik by bylo možno přehlédnout u novináře revolverového plátku, ale nikdy ne u soudního znalce! Podlost jeho činu spočívá v zamlčení skutečnosti, že Beek sám dále vysvětluje, že francouzský, ruský a konečně i přeložený německý text je obtížný, protože jeho autor často užívá obrazných příměrů, takže při jeho doslovném a navíc několikerém přeložení by byl pro čtenáře těžko srozumitelný.

Chvályhodný a vydavatelsky zcela legitimní Beekův záměr, předložit co možná bezvadný překlad, vydává Loosli úskočně za důkaz úmyslu falšování!

Existují přece nesčetné překlady římských a řeckých klasiků, které jsou neustále vylepšovány ze snahy o co nejdokonalejší postižení duchovního a obsahového smyslu původního textu, aniž by se nad tím někdo pozastavil nebo to dokonce označil za falšování!

3. Na str. 39 Loosli tvrdí, že *Protokoly* jsou falzem jenom proto, že byly opsány z knihy M. Jolyho *Dialogy*. To je, s prominutím, obzvláště hloupé tvrzení. *Protokoly* jistě jsou – jak už je dlouho známo – skutečně na této knize vystavěny, **ale nemá to ani v nejmenším co dělat s kardinální otázkou tohoto procesu**, totiž zda jsou pravým židovským světovládným plánem, nebo naopak Židovstvu podstrčeným výmyslem antisemitů, tedy že obsahují zfalšovaný plán. Zda jejich autor, ať židovský nebo antisemitský, k tomu použil jiného spisu, je přece pro rozhodnutí otázky pravosti nebo padělání židovského plánu zcela lhostejné!

4. Na str. 39 Loosli sděluje, že Joly byl za svou knihu potrestán 18 měsíci vězení. Ve druhém vydání Jolyho díla z roku 1868 si každý může přečíst rozsudek, jímž byl odsouzen na 15 měsíců.

5. Dále na str. 40 píše, že výše zmíněná kniha Jolyho vyšla poprvé roku 1864, po druhé 1865. Soudní znalec by se neměl takových faktografických chyb dopouštět, protože druhé vydání Jolyho knihy bylo až r. 1868. Tentokrát se Loosli nemůže vymlouvat na tiskovou chybu nebo omyl zapisovatele, jak to neslýchaným způsobem udělal v případě Kolbové-Radziwiłłové, protože na citovaném místě své knihy *Die schlimmen Juden* na str. 32 píše, že první vydání bylo r. 1864, druhé „následujícího roku, tedy 1865“.

Beze sporu pokáráníhodné přitom je, že Loosli při ústním přednesu znaleckého posudku v hlavním líčení dne 7. května 1935 **na svém chybném údaji trval**, a to i přesto, že Fleischhauer ve svém *Znaleckém posudku* (str. 38) na jeho nesprávnost

poukazuje. Mimo to pak Fleischhauer předložil soudu obě předmětná vydání Jolyho knihy jako důkaz!

Není ovšem vyloučena ještě horší možnost, že totiž Loosli chtěl svým zmanipulovaným údajem zakrýt nebo aspoň smazat dojem z falešné svědecké výpovědi dopisovatele listu *Times* Philippa Gravese, v níž přísahá, že měl osobně v ruce Jolyho knihu, vydanou r. 1865. Již jsme si ukázali, že takové vydání vůbec neexistuje!

6. Na str. 46 cituje Loosli jedno místo z Jolyho *Dialogů* a analogický text *Protokolů*, k čemuž říká: „Beek překládá tuto pasáž jak následuje...“ a dále „Fritsch přeložil to samé místo takto...“ – Loosliho klam pak spočívá v tom, že ani Beek, ani Fritsch nikdy **nepřeložili jedinou větu z Jolyho díla**, nýbrž oba překládali hotový text *Protokolů* podle Nilusova vydání do němčiny; Beek z ruštiny a Fritsch z anglického vydání *Protokolů*, tedy ne z Jolyho *Dialogů*! **Loosliho tvrzení, že oba překládali Jolyho, je nepravdivé.**

7. Je nehodné soudního znalce, aby vůbec zaujímal a vyjadřoval stanovisko ke skutečnosti, že **různá vydání *Protokolů* vykazují odchýlný text**, a navíc když vykládá tuto skutečnost jako **vědomé padělání**. Při zmíněném ústním přednesu svého posudku 7. května prohlásil dokonce toto: „Pokud nás tito pánové nenechávají na pochybách o textu – podle nich pravém –, pak si dovoluji celou jejich agitační činnost, postavenou na *Protokolech*, označit za neodpovědně lehkomyšlný podvod!“

K tomu postačí pouze podotknout, že za správný text *Protokolů* lze považovat pouze Nilusovo vydání, které ovšem Loosli neprojednal, protože nezná rusky. Že se potom všechny další překlady od sebe textově více či méně odlišují, je zcela samozřejmé. Looslimu by přece stačilo vzít do ruky třeba francouzská nebo anglická vydání Goetheho *Fausta*, aby mohl zjistit, že se textově někdy i dost podstatně liší, což je způsobeno zcela přirozeně odlišným výrazivem jazyka i překladatele, a někdy i chybným chápáním původního textu.

Označovat však něco takového za „lehkomyslný podvod“ je už vysloveně podlé!

8. Na str. 60 Loosli uvádí, že veškerá pravděpodobnost mluví pro to, že autor *Protokolů* také „vydatně použil“ románu *Biarritz*. Toto, židovskými publicisty neustále omílané falešné tvrzení, vyvrátil beze zbytku Ulrich Fleischhauer ve svém *Znaleckém posudku* na str. 62 a dále. Autor *Protokolů* použil ke své práci **výhradně** Jolyho *Dialogů*, ale **ani v jediném případě** románu *Biarritz*. Dalo by se rozumně očekávat, že tedy C. A. Loosli po seznámení s Fleischhauerovým posudkem k tomu zaujme v květnovém hlavním líčení stanovisko. Loosli ovšem dal přednost úplnému mlčení k nezvratným Fleischhauerovým důkazům a před soudem ještě jednou klidně zopakoval své nesprávné tvrzení o románu *Biarritz* jako o „hlavním, podstatném prameni“ *Protokolů sionských mudrců*.

Tím Loosli jasně dokázal, že mu vůbec nezáleží na věcném zjištění skutečnosti, což je přední povinností soudního znalce, ale pouze na čistě stranické obhajobě za každou cenu!

9. Na str. 62-81 se snaží pomocí ruských listin dokazovat, že Račkovskij byl autorem *Protokolů*. O tom jsme si zde už řekli dost. Loosli **nepředložil soudu jediný**

ruský dokument, z něhož by se dala vyvodit i ta nejmenší souvislost Račkovského s *Protokoly sionských mudrců*!

10. Loosli ohřívá na str. 99 dávno odbytou záležitost názorného vyučování, které chtěli svého času už du Chayla a po něm Segel zneužít jako důkaz o padělání *Protokolů*. V nich se totiž (16,8) v Beekově překladu říká: „Ve Francii se již jeden z našich nejlepších agentů, Bourgeois, důrazně zasazuje o názorné vyučování.“

Z pouhé okolnosti, že se Bourgeois stal ministrem školství teprve v roce 1898, chtějí přátelé Židů vyvodit důkaz, že *Protokoly* nemohly vzniknout na basilejském kongresu roku 1897. Otázka názorného vyučování ve Francii však představovala již dávno před rokem konání basilejského kongresu předmět parlamentních jednání, jichž se zúčastnil také tehdejší poslanec Bourgeois.

Rok 1898, v němž se stal ministrem, nemá přirozeně s věcí nic společného; snad jen to, že **právě proto** o něm *Protokoly* nemluví jako o ministrovi!

11. Na str. 130 se Loosli zabývá pasáží *Protokolů* (10,14), kde se Židům radí, aby za státní prezidenty dosazovali jen takové osoby, jejichž minulost ukrývá nějaké temné místo, nějakou „panamu“, čímž je budou mít pevně v rukou. Loosli k tomu napsal: „Ve všech známých vydáních *Protokolů sionských mudrců* se nachází nářezka na tzv. panamský skandál a následný proces ve zřejmém spojení s francouzským prezidentem Émilem Loubetem.“

Protože basilejský sionistický kongres zasedal r. 1897 a Loubet se stal prezidentem teprve r. 1899, prohlašuje na základě toho Loosli *Protokoly* za zfalšované, jak sám doslovně píše: „Jestliže *Protokoly* nárazují na prezidenta republiky v roce 1897, tedy dva roky před jeho zvolením, je tím dokázáno, že nevznikly na basilejském kongresu – jak tvrdí jejich zastánci – nebo že řečené místo do nich bylo dodatečně vpraveno. Ať už je tomu jakkoli, v obou případech to dokazuje, že zde došlo **znovu** k padělání.“

Zbývá pouze dodat, že by zde Loosli nelhal, kdyby ovšem byla pravdivá jím vymyšlená domněnka, že totiž *Protokoly* nárazují na prezidenta Loubeta. **Ale tomu tak ani v nejmenším není.**

Za prvé je podle doslovného výroku Loosliho nepravdivé, že *Protokoly* nárazují na prezidenta Loubeta nebo případně na kteréhokoli jiného francouzského státního prezidenta.

Za druhé je nepravdivé jeho tvrzení o smyslu citovaného místa *Protokolů*. Loosli jednoduše větu vytrhl ze souvislosti. *Protokoly* (10, 13 a 14) říkají pouze toto:

„V krátké době uděláme z prezidenta úředníka, odpovědného ústavě. Potom se nebudeme muset nijak omezovat při provádění našich záměrů, protože všechna odpovědnost za naše konání padne na tuto námi nastrčenou figurku. Proč by nám mělo záležet na tom, že nastane chaos, nebo že se nedá najít vhodná osoba prezidenta, když tyto zmatky stejně vedou k rozpadu státu?

Abychom toho dosáhli, zařídíme zvolení takových prezidentů, jejichž minulost skrývá nějaký temný čin, nějakou „panamu“. Takoví potom budou věrnými vykonavateli naší vůle ze strachu před odhalením.“

Roku 1881 založená Společnost pro výstavbu panamského kanálu se již r. 1888 dostala do finančních potíží a byla rok na to soudně rozpuštěna. Byly přitom odhaleny ohromné úplatkářské aféry, do nichž byla zapletena velká část tehdejších francouzských poslanců. **Také poslanec Loubet měl s aférou co dělat.** Když se pak na soudní proces se Společností pozapomnělo a vzbouřené vlny veřejného mínění již opadly, byl Loubet roku 1899 zvolen prezidentem republiky.

Celý „panamský“ skandál se tedy odehrál **dávno před** konáním basilejského sionistického kongresu a výraz „panama“ byl okřídleným slovem, kterého použil také samotný Herzl ve svých *Denících I*, str. 38, **již v roce 1895!**

Protokoly sionských mudrců se nezmiňují ani slovem, dokonce ani narážkou, o prezidentu Loubetovi. Mluví obecně o prezidentech všech států, které Židé takto rozvracejí. *Protokoly* mluví o plánu, který má být proveden **teprve v budoucnosti**, a mají k němu napomáhat odvážné osoby, které musí žít v neustálém strachu z odhalení nějakého temného místa ve své minulosti. Je zde tedy nějaký rozpor v tom, že Loubet měl svou „panamu“ za sebou? Navíc je docela dobře možné, že Loubet měl ve své minulosti ještě další temná místa, pro která se francouzští zednáři rozhodli v duchu *Protokolů* z roku 1897 pro jeho zvolení francouzským státním prezidentem v roce 1899.

Loosliho výklad *Protokolů* je přímo klasickou ukázkou padělatelství, které předhazuje jiným!

12. Na str. 134 mluví o té pasáži *Protokolů* (9,14), v níž je řeč o vyhození podzemních drah do povětří:

„Můžete namítnout, že v případě předčasného odhalení našich plánů se proti nám zdvihne vlna ozbrojeného odporu. Pro tento případ máme připravena tak strašná odvetná opatření, že ochromí i nejstatečnější srdce. Brzy budou ve všech hlavních městech vybudovány podzemní dráhy, které můžeme v případě potřeby vyhodit do vzduchu a zničit tak všechna města se všemi jejich státními institucemi i kulturními poklady.“

Z této pasáže chce pak Loosli znovu dokazovat, že *Protokoly* nemohly vzniknout již v roce 1897. Píše totiž:

„Vždyť roku 1897 nebyly na evropském kontinentě vůbec žádné podzemní dráhy a v Londýně teprve od r. 1884. V Berlíně a Paříži se teprve plánovaly a první část pařížské podzemní dráhy byla otevřena až v roce světové výstavy, tedy r. 1900.“

To vypovídá o tom, že tato pasáž byla, stejně jako i část o prezidentu Loubetovi, vsunuta do *Protokolů* až dodatečně.“

Proti Loosliho nepodloženému tvrzení stojí následující skutečnosti:²⁸

- a) londýnská podzemní dráha byla na své první trase otevřena nikoli roku 1884, ale již roku 1863,
- b) v Liverpoolu byla otevřena trasa tunelové dráhy již roku 1886,
- c) ve Vídni se začalo se stavbou podzemní dráhy již roku 1892,

²⁸ Následující údaje jsou převzaty z knihy Artura Fürsta *Das Weltreich der Technik*, II. Band, Berlin 1924.

- d) v Berlíně se taková dráha nezačala stavět až roku 1897, ale první trasa Stralau-Treptow byla hotova již roku 1896,
- e) v Budapešti byla podzemní dráha dokončena již roku 1896,
- f) v Paříži začala výstavba už dávno před rokem 1897.

Loosliho údaje jsou i v tomto případě zavádějící a chybné.

Kromě toho a mnoha dalšího udělal tento nešťastný soudní znalec jeden pravzvláštní objev. Poukazuje na to, že v textu *Protokolů* z novin *Znamja* je sice tatáž věta o vyhození velkoměst do vzduchu, ale podzemní dráhy jako prostředek k tomu tam uvedeny nejsou. Z toho vyvozuje, že v původním textu *Protokolů* o nich nic nestálo a že tento výraz (tj. podzemní dráhy) tam byl dodatečně vpašován Nilusem.

Loosli ovšem **zamlčel**, že v doprovodném článku novin *Znamja* z roku 1903 bylo zdůrazněno, že předkládaný text překladu *Protokolů sionských mudrců* „není právě šťastný a je místy až mlhavý“, a že samotné *Protokoly* jsou přetiskovány „místy v silném zkrácení“.

Skutečný znalec by si nikdy nedovolil takto přiznaně zkomoleného textu z novin *Znamja* použít k argumentaci ve prospěch svých vývodů, zvláště pak ne tam, kde se jedná o chyby vzniklé vypouštěním částí textu.

K tomu přirozeně ještě přistupuje možnost, že vydavatel *Protokolů* v novinách *Znamja* větu o podzemních drahách snad vědomě vypustil, protože taková dráha v tehdejší Rusku neexistovala a pro čtenáře malého provinčního listu by byla jistě taková zmínka nesrozumitelná.

13. Ulrich Fleischhauer se ve svém *Znaleckém posudku* (str. 70) mj. odvolává na židovského spisovatele Arthura Trebitsche, který ve své knize *Deutscher Geist oder Judentum* vystupuje bezvýhradně za pravost *Protokolů*. Znalec Loosli se pokouší tento Židovstvu nepříjemný hlas příslušníka vyvoleného národa odsunout stranou. V květnovém hlavním líčení měl troufalost prohlásit, že Fleischhauer neprokázal Trebitschovo židovství! Tak tedy:

Za prvé je Trebitschovo židovství obecně známá a do té doby nikým nezpochybňovaná věc, za druhé se ve svých spisech Trebitsch sám odvolává na svůj židovský původ, a za třetí úplně stačí k ověření věci zalistovat v židovském *Philo-Lexikonu*.

V témže hlavním přelíčení 8. května zpochybňoval Loosli rovněž Taxilovo židovství. Ale v *Židovském lexikonu* pod heslem *Pokřtěné Židovstvo* je právě tento Leo Taxil (pseudonym Gabriela Jogand-Pagèse) uveden jako pokřtěný Žid!

A. C. Loosli se takovými výroky pokoušel zpochybnit kvalitu Fleischhaue-rova znaleckého posudku, a k tomu účelu mu byl dobrý doslova jakýkoli prostředek.

Obdobně jednali před soudem také židovský obhájce dr. Brunschvig a prof. Baumgarten, když prohlásili, že Gambetta nebyl Žid, ačkoli tato všeobecně známá skutečnost stojí mj. rovněž v *Philo-Lexikonu*. Všechny tyto „kachny“ si předseda soudu nechal mlčky a bez protestu servírovat!

14. V hlavním přelíčení 7. května Loosli sdělil, že se obrátil na moskevský Ústřední archiv s prosbou o pátrání v tom smyslu, zda se v archivu bývalého policejního departmentu nenacházejí akta, která „třeba i jen vzdáleně mohou odkazovat na

údajné sionistické protokoly nebo by s nimi mohla být alespoň dávána do nějaké souvislosti“.

Je příznačné, že odpověď na svou prosbu nedostal Loosli od sovětských úřadů a prostřednictvím vyslanectví, ale od Žida sovětského státního občanství dr. A. S. Tagera, moskevského advokáta, který byl sovětskou vládou pověřen stykem s Looslim ohledně ruských archivních listin. V dopisu ze 3. ledna 1935, který Loosli soudu předčítal, Tager sděluje, že v žádném z korespondenčních svazků archivu bývalého policejního departmentu nenalezl ohledně sionismu nic z toho, co si Loosli přál. Nicméně se pokoušel nepřímou naznačit, že takový materiál v archivu vůbec nikdy nebyl.

Roku 1903 se ministr Pleve zabýval otázkou zákazu sionistického hnutí jako nebezpečí pro monarchii. Aby takový zákaz mohl carovi zdůvodnit, pověřil ředitele policejního departmentu Lopuchina vypracováním memoranda, které pak bylo dohotoveno v květnu téhož roku. A. S. Tager píše:

„Je zcela zřejmé, že kdyby měl policejní department v roce 1903 k dispozici něco podobného tzv. *Protokolům*, jistě by se neostýchal tak vděčného materiálu použít k sepsání memoranda. – – – Když se s tímto memorandem seznámíte, sám se přesvědčíte, že neobsahuje sebemenší narážku na něco, co by bylo podobné *Protokolům*. To je nejlepším důkazem toho, že policejní department nemohl na sionistickém kongresu zcizit žádné dokumenty, které by měly třeba jen tu nejvzdálenější podobnost s *Protokoly sionských mudrců*.“

V ústním pojednání memoranda o 149 stranách prohlásil učenlivý Loosli před soudem: „Lopuchinovo memorandum dokazuje, že v držení Ochranky nebylo nic, co by mohlo být třeba i jen vzdáleně uváděno do souvislosti s *Protokoly sionských mudrců*, čímž je podán důkaz o jejich zfalšování i v tomto ohledu.“

Kdo zde tedy podvádí? Již Lopuchin r. 1903, nebo teprve Tager r. 1935?

Famózní Radziwiłłová přece přísahala, že první *Protokoly* sepsal už generál Orževskij a že jeho dokument byl pak uložen do archivu policejního departmentu!

A tatáž Radziwiłłová ujišťovala, že z Orževského dokumentu byly vypracovány dnešní *Protokoly sionských mudrců*! A neprohlásila snad dále slavná paní Hurblutová, že Orževského dokument a *Protokoly* jsou jedno a totéž?

Neřekl snad konečně dr. Sliosberg jako svědek před soudem, že existuje dokument z roku 1895 s titulem *Tajnosti Židovstva*, který je vzorem *Protokolů sionských mudrců*? O tomto dokumentu dokonce Sliosberg v Delewského knize sám napsal, že byl vypracován v policejním departmentu!

Kdo zde tedy lhal? Radziwiłłová, Lopuchin, Sliosberg nebo Tager?

Těžko říci, ale pravda je taková:

* Radziwiłłová a Hurblutová lhaly; protože Orževského dokument vůbec neexistuje. (Srv. příslušné místo v II. kapitole.)

* Dokument *Tajnosti Židovstva* nemá s *Protokoly sionských mudrců* sebemenší souvislost. (Srv. kapitolu IX.)

* Lopuchin tento dokument z archivu policejního departmentu ve svém memorandu záměrně nepojednával, protože ten se zabývá výhradně nebezpečím židovského zednářstva.

* Tagerův závěr, že chybějící zmínka Lopuchinova o nějakém, *Protokolům* podobném dokumentu je důkazem jeho neexistence, je falešný z toho důvodu, že dokument *Tajnosti Židovstva* má být předchůdcem *Protokolů* podle židovského pojetí, nikoli podle našeho! Tato – v židovské interpretaci – *Protokolům* podobná písemnost se podle Sliosbergova příspěvku v Delewského knize nacházela od roku 1895 v archivu policejního departmentu a je k ní přiložen dopis generála Čerevina k rezoluci ministra Goremykina. Podle svědecké výpovědi Sliosberga byl tento dokument roku 1908 předložen ministru Stolypinovi. Tedy nejméně v té době byl ještě k dispozici. Avšak právě tento dokument patří k aktům, která si r. 1917 přivlastnil Žid Vinaver se souhlasem knížete Lvova, jak jsme si už výše na jiném místě ukázali.

* Když tedy r. 1934 dr. Tager nenalezl nic, co by bylo i jen vzdáleně ve spojitosti s *Protokoly*, mohl mít pravdu.

* Loosli chtěl čtením Tagerova dopisu, jak řekl podle jednacního spisu, předejít tomu, aby obhájci pravosti *Protokolů* mohli tvrdit, že dokumenty byly zničeny. Nuže, pane Loosli, dejme tomu, že zničeny nebyly. Potom by ovšem *Tajnosti Židovstva* musely být v archivu policejního departmentu a pan Tager buď špatně hledal, nebo přijal naše stanovisko, že dokument nemá s *Protokoly* naprosto nic do činění a tím ovšem blamoval dr. Sliosberga, nebo konečně dr. Tager dokument zamlčel a nepsal pravdu. Jiná možnost už není.

Loosli raději neměl Tagerův dopis před soudem předčítat, protože se tím zachoval jako příslovečný slon v porcelánu.

Loosli tedy:

- a) má za pravdivé tvrzení Radziwillové, že předchůdce *Protokolů* byl uložen na policejním departmentu,
- b) věří Sliosbergově výpovědi, podle níž prý byl roku 1895 v policejním departmentu vyroben další předchůdce *Protokolů*,
- c) se ohrazuje proti možnosti, že by tyto dokumenty byly odklizeny, a přesto,
- d) opírá se o Tagerův dopis prohlašuje, že v držení departmentu nebylo nic, co by mohlo být třeba i jen vzdáleně dáváno do spojitosti s *Protokoly sion-ských mudrců!*

Takového soudního znalce bychom mohli směle doporučit k rozhodování procesu, v němž by se mělo prokázat, že Švýcarsko leží v Africe.

15. Vrcholu v chybných líčeních dosáhl Loosli nejspíš v následujícím případě. Na str. 111 svého znaleckého posudku píše:

„Jak jsem dospěl k přesvědčení, že *Protokoly* byly postaveny na základě Jolyho knihy a následně přepracovány, vylíčil jsem již r. 1927 ve své knize *Die schlimmen Juden* na str. 32 a dále. **Krátce nato** jsem se seznámil s knihou Benjamina Segela *Die Protokolle der Weisen von Zion*, Berlin 1924, kde jsem našel totéž (o čemž jsem si naivně myslel, že jsem prvním objevitelem) vyloženo a podloženo důkazy.“

Toto Loosliho tvrzení je už vysloveně **vědomě lživé!** Loosli znal Segelovu knihu již v roce 1927, **protože o ní sám mluví** ve svém citovaném díle *Die schlimmen Juden* na str. 34 a 166, a zdůrazňuje tam navíc, že Segel podal důkaz o padělání „vzorně důkladným způsobem“.

Segelovu knihu tedy v té době už znal a prostudoval, jinak by přece nemohl sám mluvit o jejím „vzorně důkladném způsobu“ argumentace.

V hlavním líčení 7. května protestoval Loosli proti jednomu článku novin *Völkischer Beobachter* (severoněmecké vydání) č. 71 z 12. března 1935 o bernském procesu, jehož autor prohlásil, že Loosli opsal svůj znalecký posudek v podstatě od Segela. Zde Loosli pořádně klopýtl, když řekl: „Důrazně konstatuji, že jsem se při psaní své knihy *Die schlimmen Juden* pouze inspiroval Segelovým spísem!“

Tím je rovněž jednoznačně prokázáno, že Loosli ve svém znaleckém posudku **vedl vyslovenou nepravdu.**

16. Dalším mimořádně křiklavým případem Loosliho ledabylosti a chybějící objektivit je ústní přednes posudku v hlavním přelíčení 8. května 1935. V něm totiž vytkl Fleischhauerovi, že ve svém znaleckém posudku napadá katolickou církev! Podle stenografického zápisu Loosli řekl doslova: „Fleischhauer se dotýká katolické církve tak snižujícím způsobem, že každý nezaujatý člověk, i když k ní třeba nepatří, tím musí být pobouřen!“

Ulrich Fleischhauer byl z takového tvrzení v první chvíli doslova bez sebe, protože Loosliho výrok je v jasném a okamžitě viditelném rozporu nejen s jeho vývody ve znaleckém posudku, ale i s jeho osobním názorem na katolickou církev. Hned příští den se nepochopitelný výrok Loosliho vysvětlil. Při hlavním líčení 9. května Loosli prohlásil:

„Včera jsem zde **omylem uvedl**, že pan Fleischhauer ve svém znaleckém posudku zlehčil katolickou církev, příp. katolickou víru. Nic takového pan Ulrich Fleischhauer neučinil a tímto ho prosím za prominutí. Můj omyl vznikl na základě následujících vět v jeho znaleckém posudku:

„Katolicismus je ve skutečnosti pohanským náboženstvím.“ – „Duchovenstvo od papeže až do posledního kněze hanobí víru pro vlastní požitky, které jim plynou ze svazku s bohatými a mocnými tohoto světa.“ – „Katolicismus, s nímž má protestantství některé věci společné, učí nepravdy a bezbožnosti.“

Všechny tyto výroky uvedl pan Ulrich Fleischhauer výhradně k charakterizování Opravdových biblických badatelů z jejich vlastních spisů. Můj omyl vznikl tím, že jsem si vypisoval zvláště výrazné pasáže z posudku pana Fleischhauera na volné lístky, a tak se stalo, že jsem jeden z nich při dokončování svého posudku použil vytržený z logických souvislostí. Svůj omyl jsem zjistil až včera večer a jsem šťasten, že jej mohu ještě včas opravit a uvést na pravou míru. Prosím také zde přítomný tisk, aby se zmínil o této mé poznámce.“

Zmýlit se jistě může každý, i soudní znalec. To by nebylo tak zlé. Co je však na tomto případě nejhorší, to Loosli i zde potichu obešel!

Bezprostředně po napadení Ulricha Fleischhauera totiž před soudem představil Opravdové biblické badatele jako nevinnou křesťanskou sektu a vzal ji v ochranu proti Fleischhauerovi, který ji ve svém znaleckém posudku označil jako mezinárodní bojovou organizaci k podvracení křesťanské víry.

Loosli to řekl takto:

„Máme k dispozici dostatečný listinný důkazní materiál k podání protidůkazu vůči obvinění, vznesenému zde (tj. ve Fleischhauerově posudku) proti Opravdovým biblickým badatelům.“

Jestliže tedy Loosli **omylem použil citátů ze spisů** Opravdových biblických badatelů k obvinění Fleischhauera z urážení katolické víry, **ve skutečnosti tím sám nechtě uznal, že učení této sekty opravdu „každého nezaujatého člověka musí pobouřit“**. Svojí omluvou Fleischhauerovi nevědomky (plným právem) obvinil Opravdové biblické badatele z podvracení křesťanství.

Především však ideálním způsobem blamoval svůj vlastní znalecký posudek. Jeho charakteristika Opravdových biblických badatelů byla nepravdivá, což sám oklikou, ale zcela jasně potvrdil. Jestliže by byly citované výroky sprostěčtím z Fleischhauerova pera, tím spíše jsou sprostěčtím z pera jejich skutečných autorů, Opravdových biblických badatelů!

V dopisu, jímž soudce vyzýval znalce k vypracování posudků, je současně podle zákona upozornil na znění následujícího ustanovení bernského trestního řádu:

„Jestliže soudní znalec ve svém posudku vědomě uvede nepravdivý nález nebo vypracuje falešný posudek, bude potrestán vězením nebo nápravným ústavem až do trvání čtyř roků; v lehčích případech vězením nikoli pod dobu dvaceti dnů. Kdo se takového jednání nedopustí vědomě, nýbrž z nerozvážnosti nebo nepozornosti, bude potrestán vězením nebo nápravným ústavem v trvání až do dvou roků, v lehčích případech pak peněžitou pokutou až do 500 franků.“

Nechť tedy soud uváží, zda byly naplněny předpoklady pro užití trestních sankcí citovaného zákona vůči Looslimu!

Připomínám, že jsme zde pojednali **jen malou část** nesprávných vývodů a nálezů pana Loosliho. Dalo by se uvést ještě mnoho dalších, např. o Eisenmengerovi, Drumontovi, Rohlingovi, Strackovi, o Dreyfusově procesu, o Toledském dopisu, organizaci Opravdových biblických badatelů, o židovsko-zednářském řádu B'nai B'rith, o Gerasimovově memoárovém díle *Zarismus und Terrorismus* atd., ale to by opravdu nestálo za vynaloženou námahu.

Rovněž tak přejdeme mlčením jeho četné silácké politické výroky, které mu sice v židovském tisku vynesly označení „jadrného Švýcara“, ale jsou spíše projevem neotesanosti takového stupně, jaký jsme dosud nepoznali v žádné slušné společnosti, nemluvě už o soudní síni cizího státu. Nepochybně bylo cílem všech těchto hulvátských útoků proti Fleischhauerovi dodat chybějící důraz nepravdivým argumentům Loosliho vlastních vývodů, což je ovšem metoda obvyklá pouze u lidí nízkých a nevzdělaných.

Pro svoji domněnku, že *Protokoly* byly sepsány ruskými antisemity a speciálně Račkovským, **neuvedl Loosli ani jediný udržitelný důkaz**. Jestliže si místo předložení důkazů pomáhal zavádějícími výklady a odvoláváním se na nevěrohodné prameny, **dokázal tím pouze, že mu takové nesporné důkazy naprosto chybějí!**

Soud, který se při svém rozhodování opírá o takový znalecký posudek, jaký jsme si právě ukázali, musí nezbytně dojít k chybnému rozsudku!

XVII. Znalecký posudek prof. Baumgartena

Dr. Max Baumgarten, profesor na právnické fakultě basilejské university, byl ustaven soudním znalcem na návrh žalující strany. Jeho znalecký posudek se liší od Loosliho především vybranějším a uměřenějším tónem i snahou o věcnější podání. Jestliže se nakonec přes zákonem mu uloženou objektivitu dostal také v otázce *Protokolů* na židovské stanovisko, je mu jistým ospravedlněním skutečnost, že byl expertem, delegovaným Švýcarskou izraelskou náboženskou obcí.

Také pro prof. Baumgartena jsou *Protokoly sionských mudrců* falzem. Ve své řeči při hlavním líčení dne 10. května 1935 uvedl:

„Přisvědčit k pravosti *Protokolů* znamená zřít se historické jsoucnosti lidstva. Nad vchodem pomyslného sálu, v němž by měly být *Protokoly* prohlášeny za pravé, je napsána známá věta: ‚Zanechte vši naděje, kdož sem vstupujete!‘ – Kdyby neměla být hesla osvěty, svobody, pokroku, lidské důstojnosti, základní rovnosti všech lidí a socialistické ideály ničím jiným, než jen židovským klamem, používaným v boji o světovládu, pak by opravdu nebyla žádná naděje na zlepšení stavu společnosti.“

Baumgartenova úvaha spočívá na liberalistickém světovém názoru, který přehlíží jasné skutečnosti a nerozpoznává Židovstvo jako politický faktor.

Kdyby byly *Protokoly sionských mudrců* skutečně jen antisemitským vynálezem, pak by profesor Baumgarten nemusel zpochybňovat jejich pravost pouze všeobecnými úvahami, ale mohl a musel by podat konkrétní důkazy.

To se mu však nepodařilo. Právě naopak; kde se pokouší pracovat s věcnými důkazy, naprosto selhává!

Ukážeme si jen na některých příkladech, že také jeho znalecký posudek spočívá na chybných předpokladech a falešných pramenech.

1. Na str. 86 Baumgarten prohlašuje, že du Chayla, Radziwiłłová a Hurblutová jsou třemi korunními svědky proti pravosti *Protokolů*. Bere jejich vyprávění a priori za pravdivé a na tomto falešném základě pak staví svůj posudek. Proto také všude tam, kde se opírá o nepravdivé údaje těchto tří osob, je i jeho posudek zcela bezcenný.

2. Na str. 27 a 117 se odvolává jako na důkaz padělání *Protokolů* mj. na stejné případy jako Loosli, konkrétně ve věci názorného vyučování, panamského skandálu a podzemních drah. Tyto případy náležitě nepřezkoumal a zákonitě dospěl ke stejné nesprávným závěrům. To jsme si již ukázali.

Rovněž jako Looslimu, i jemu přitěžuje skutečnost, že nevzal zřetel na Fleischhauerem písemně i ústně přednesené vyvrácení těchto argumentů.

3. Stejně jako židovští svědci zastává stanovisko, že rozšiřování *Protokolů* mělo za následek vyvolávání pogromů. Zde se mu navíc na str. 90 vloudila mimořádně povážlivá chyba. Napsal totiž:

„Publikování *Protokolů sionských mudrců* v novinách *Znamja* roku 1903 bylo v přímé souvislosti s pogromem mimořádných rozměrů, k němuž došlo v tom samém roce.“

Jak známo, *Protokoly* vycházely v těchto novinách od 26. srpna do 7. září 1903, kdežto velký pogrom v témže roce 1903 byl v Kišiněvě v době už od 6. do 7. dubna. Takže rok sice souhlasí, ale trapným způsobem došlo k zmíněnému velkému pogromu již několik měsíců **před** publikováním *Protokolů*.

4. Na str. 74 prof. Baumgarten píše: „Odhlížím od toho, že znalec *Talmudu* Th. Fritsch chápe slova ‚gój‘ a ‚akum‘ jako významově rovnocenná, zatímco ve skutečnosti ‚gój‘ znamená Nežida, ‚akum‘ znamená modloslužebníka, uctíváče hvězd, takže je křesťan nazýván ‚gójem‘, ale nikdy ne ‚akumem‘.“

Zde se ovšem **neznalec** *Talmudu* Baumgarten dopustil hrubé chyby, za kterou by se měl poděkovat svým židovským rádcům. Je jistě správné, že se pod pojmem „gój“ rozumí každý Nežid, tedy např. křesťan nebo muslim, a že jen takový „gój“ je „akumem“, který uctívá modly, čili je pohanem. Baumgartenův židovský informátor mu však zcela rabulisticky zamlčel hlavní věc!

Katolická církev se totiž ve středověku stavěla proti křesťanství nepřátelskému učení *Talmudu* i dalších rabínských spisů, a konečně cestou cenzury nařídila, aby ve všech nových vydáních *Talmudu* byl výraz „gój“ nahrazen slovem „akum“. Autoři tohoto nařízení se domnívali, že se jim takto podaří odkrýt protikřesťanský charakter židovských náboženských spisů a přimějí Židy k přenesení ustanovení jejich nenávistných zákonů spíše na „akumy“, tedy na pohany, kteří tehdy v Evropě přirozeně nebyli. Církevní opatření se však ukázalo neúčinné a jeho nechtěným důsledkem bylo bohužel další přetrvávání těchto nenávistných zákonů pod jiným označením.

Jako ve všech takových případech, prezentují Židé klidně jasnou nepravdu ke zmatení protivníka, ačkoli se skutečnost dá snadno prokázat z jejich vlastního písemnictví. Profesoru Baumgartenovi by stačilo pouze si nalistovat v *Židovském lexikonu* příslušné heslo Akum, a zjistil by, že se tam jednoznačně říká, jak církevní cenzura nechala nahradit slovo „gój“ výrazem „akum“, a jak se tím smazal původní, vlastní význam označení „akum“, tedy modloslužebník, i že **tento výraz je v židovském písemnictví také užíván pro označení křesťanů**. Ostatně o pojmech „gój“ a „akum“ existuje početná literatura a především nikdy nezpochybněné – natož vyvrácené – odborné soudní posudky např. dr. Eckera a dr. Gildemeistera.

Theodor Fritsch tedy v žádném případě nemusel být znalcem *Talmudu*, aby stav věci znal. V tomto případě měl pravdu on, nikoli prof. Baumgarten!

Podle vzoru církevní cenzury by se například mohlo v dalších vydáních *Protokolů* nahradit slovo „Židé“ výrazem „pohané“, a **podle židovské logiky** by pak oni sami nemohli protestovat proti jejich protižidovskému obsahu, protože se v nich mluví pouze o pohanech!

5. Zvláště ostře vystupuje prof. Baumgarten proti Theodoru Fritschovi a paní L. Fryové pro jeden jimi použitý citát z *Talmudu*. Ze str. 69 jeho posudku citujeme:

„Co k tomu dodat, když Fritsch a Fryová vytrhují pasáže *Talmudu* z kontextu a navíc ještě citují částečně nikoli z originálu, ale z tak kalného pramene, jakým je

Judenspiegel od dr. Justuse. (!) Oba se ohánějí těmito citáty a doufají jimi přesvědčit čtenáře o ničemnosti talmudské morálky. Není takové jednání samo o sobě dostatečným důkazem, že kdo se něčeho takového dopustil, může být právem označen za autora brakové literatury? – – – Nemohu zde paní Fryovou ušetřit výtky, že se prohřešila proti duchu vědy a zásadě pravdivosti.“

Na vysvětlenou: *Judenspiegel* je sbírka jednoho sta předpisů (autor je nazývá zákony) z *Šulchan Aruchu*, vydaná r. 1883 Židem Áronem Brimanem pod pseudonymem dr. Justus. Tato kniha byla mnohokrát předmětem soudních sporů a objektem znaleckých posudků, které však vždy a bez výjimky jenom potvrdily přesnost a bezchybnost překladu z hebrejštiny. Když tedy paní Fryová cituje pasáže z knihy *Judenspiegel*, **nelze jí předhazovat prohřešek proti pravdivosti jen proto, že Židovstvo tuto nepříjemnou knihu odmítá.** Zbývá ještě dodat, že autor *Judenspiegela*, Áron Briman, byl všeobecně uznávaným znalcem hebraistiky a rabínské literatury.

Rabínské literární noviny, vydávané vrchním rabínem v Berlíně dr. Hildesheimem, napsaly samy v březnu 1881 doslova:

„Dr. Briman je tím nejvýznamnějším znalcem rabínsko-talmudské literatury v našem století.“

Když měli být v procesu Rohling contra Bloch ustaveni soudní znalci *Talmudu*, napsal židovský prof. dr. Bickell z Innsbrucku roku 1883 vídeňskému zemskému soudu:

„Dovoluji si navrhnout jako soudního znalce skutečnou autoritu. Je jí dr. Brimanus, bývalý rabín a nyní křesťan. Sám jsem se osobně přesvědčil o jeho úžasných znalostech. Celý *Talmud* a *Šulchan Aruch* zná nazpaměť, stejně jako i značný díl příslušné literatury. Podle mého přesvědčení je v současné době bezkonkurenčně nejpřednějším znalcem oboru mezi křesťany i Židy.“

Rektor vídeňské university dr. H. Zschokke, který byl vyzván k navržení příslušného soudního znalce, napsal soudu:

„V celém Rakousku mi není znám žádný jiný učenec, který by tak proslul svými výkony v oblasti talmudsko-rabínské literatury, jako dr. Brimanus, jeden z nejdůkladnějších znalců *Talmudu* vůbec.“

Briman byl jako soudní znalec Židovstvem přirozeně odmítnut. Krátce předtím totiž vydal svůj zmíněný *Judenspiegel* a byl od té doby Židy všeobecně vykřičen jako falzifikátor, **který rabínským spisům vůbec nerozumí.**

Tak se ovšem vede každému, kdo se odváží odhalit pravdu z rabínských písemností!

Baumgarten se opírá o dva bezvýznamné židovské spisovatele tam, kde chce zpochybnit Fritschem a Fryovou použité citáty, a sice o dr. Davida Hoffmanna, který napsal knížku o *Šulchan Aruchu*, a o rabína dr. Alexandera Guttmanna, jenž vydal knihu *Enthüllte Talmudzitate*. O první z těchto knih napsal znalec *Talmudu* dr. Erich Bischoff ve svém proslulém *Das Buch vom Schulchan Aruch*, str. 45, že „její autor vystupuje jednostranně jako apologeta Židovstva“, a ohledně druhého autora prohlásil dr. Bischoff ve svém znaleckém posudku v jednom procesu v Norimberku

roku 1929 při projednávání jistého Guttmannova tvrzení: „Tomu říkám vědomé zamlčení pravdy svědomím nezatíženého obhájce Židovstva!“

Jak vidíme, ve stejném duchu jedná Baumgarten, když si ve svém soudním znaleckém posudku dovolí předhazovat paní Fryové prohřešek proti pravdivosti jenom proto, že se opírá o skutečného znalce *Talmudu* Brimana, a ne o apologety Židovstva Hoffmanna či Guttmana!

Ve věci morálního postoje *Talmudu* zde už jen odkazují na vývody Žida Löweho v kapitole XVIII, který základní tendenci tohoto náboženského kodexu Židů sám označuje za „nepopíratelně zvrhlou“.

Profesor Baumgarten, který **nezná** *Talmud* ani příslušnou literaturu, by měl být poněkud opatrnější, když už se informoval pouze u svých židovských rádčů!

Baumgarten (stejně jako Loosli) dochází k závěru, že *Protokoly* jsou antisemitickým falzem. Svá tvrzení **ničím nepodložil**. Uvádí pouze takový důkazní materiál, který se při bližším prozkoumání jeví jako nepoužitelný.

XVIII. Závěrečné hlavní přelíčení a rozsudek

Závěrečné hlavní líčení proběhlo ve dnech 29. dubna až 14. května 1935 a vyžádalo si celkem 23 půldenních zasedání. Svědci už tentokrát nebyli slyšeni poté, co soudce zamítl všechny příslušné návrhy. Ve více než dvoutýdenním hlavním líčení přednesli všichni tři experti ústní výklad ke svým posudkům a poté pronesli své závěrečné řeči advokáti dr. Matti a dr. Brunshvig za obžalobu a dr. Ruef a dr. Ursprung za stranu žalovanou.

14. května 1935 byl vynesena rozsudek.

Nejprve soudce konstatoval subjekty žalující strany, tj. Schweizerische Israelitische Gemeindebund a Kultusgemeinde Bern, které podaly následující trestní oznámení:

1. pro obsah letáku s názvem *Provolání ke všem vlasti věrným a své vlastní krve si vědomým Švýcarům*,
2. pro článek v novinách *Der Eidgenosse* z 15. června 1933 s titulem Švýcarská děvčata, chraňte se před židovskými hanobiteli,
3. pro obsah 13. vydání (1933) brožury *Die Zionistischen Protokolle*, Hammer-Verlag, s předmluvou a doslovem Theodora Fritsche, kterou obžalovaný Silvio Schnell rozdával na jednom shromáždění dne 13. června 1933,
4. pro různé výroky ve více číslech časopisu *Der Eidgenosse*, zvláště pak pro otištěné inzeráty, kterými jsou doporučovány *Die Zionistischen Protokolle*.

Pro náš účel se zde nadále budeme zabývat pouze soudcovými vývody, týkajícími se *Protokolů sionských mudrců*. Soudce prohlásil:

„Protože byla žalobou zpochybněna pravost v této brožuře vydaných tzv. *Protokolů*, nařídil jsem vypracování znaleckého posudku v této věci, a jsem rád, že se to podařilo. Každé ze stran v tomto sporu jsem dal možnost označit

muže, kterému věnuje svou důvěru a jenž je dostatečně schopný a vzdělaný pro tento úkol. Ze své strany jsem pak určil také jednoho experta. ... Při závěrečných řečech obhájců se ukázalo, že se pánové navzájem dohadují o tom, na kom leží povinnost dokazování.

Žalobci tvrdí: ‚Obvinění říkají, že *Protokoly* jsou pravé, tedy by nám měli jejich pravost prokázat.‘

Obžalovaní prohlašují: ‚Ani nás nenapadne! *Protokoly* jsou zde, a až do doby prokázání opaku je budeme považovat za pravé. Jejich pravost, případně zfalšování, musí prokázat žalující strana.‘

Jakožto předseda trestního soudu jsem úřední cestou prozkoumal vše, co v tomto případě mluvilo pro nebo proti. Abych to mohl učinit, měl jsem k dispozici tři znalce s jejich posudky a příslušnými doklady a výpovědi svědků.“

Prohlášení soudce, že přezkoumal všechno, co bylo soudu předloženo, jsme už měli možnost porovnat s praxí.

Zde se ovšem soudce dopustil první chyby! Otázka pravosti nebo padělků **neměla být vůbec projednávána**, protože její rozhodnutí je zcela bezvýznamné pro předmět procesu, kterým byla pouze otázka, zda lze *Protokoly* považovat ve smyslu bernského zákoníku za brakovou literaturu či nikoli. Rozhodující je zde případný pobuřující nebo znemravňující obsah spisu; zda je už pravý nebo ne, je před zákonem zcela lhostejné. **Vliv Židovstva ovšem vedl k tomu, že byla projednávána otázka pravosti *Protokolů* a stala se vlastně jediným tématem celého procesu!**

Pak se soudce pokusil následujícím prohlášením vyvrátit pravost *Protokolů sionských mudrců*:

1. Především poukázal na to, že Theodor Fritsch v předmluvě ke svému vydání tvrdil, že v jedné řeči – kterou podle švédských novin přednesl dr. Ehrenpreis – je důkaz o pravosti *Protokolů*, protože v ní měl dr. Ehrenpreis prohlásit, že Herzl měl r. 1897 „předem stanovený cíl“, z čehož Fritsch vyvodil, že tento naznačený cíl je vytyčen právě v *Protokolech sionských mudrců*.

Fritschův závěr je ovšem nesprávný. Proto se také znalec Fleischhauer Ehrenpreisovou řečí nezabýval. Přestože se tedy jednalo o **mylný náhled jednotlivého spisovatele, sáhl soudce právě po tomto případě**, aby mohl vítězoslavně prohlásit:

„Takže to, co chtěl Fritsch dokázat z rabínovy řeči, se nezdařilo.“

Musíme se ptát, k čemu potom soudce vůbec požádal Ulricha Fleischhauera o vypracování znaleckého posudku, jehož výchozím bodem je přece doložené stanovisko, že **Herzl s vytvořením *Protokolů* neměl co dělat?**

Odpověď na tuto více méně řečnickou otázku je samozřejmě také velice jednoduchá! Soudce musel podle zákona nechat posudek vypracovat, ale kdyby na něj pak vzal opravdu zřetel, přišel by o možnost (a nejen o ni) o Fritschově mylném vývodu mluvit a prohlásit jej za nezdařený pokus o důkaz.

2. V 16. vydání brožury *Die Zionistischen Protokolle*, Hammer-Verlag, z dubna 1935 je v základních rysech **podána historie vzniku *Protokolů*** v souladu s výsledky nejnovějších bádání Ulricha Fleischhauera a je zde zvláště zmínka o tom, jak

jistý uprchlý ruský úředník měl prohlásit, že sám osobně spolupracoval na vyhotovení opisu *Protokolů*, které se podařilo Račkovskému získat prostřednictvím jednoho podplaceného Žida. Soudce k tomu řekl:

„Jápak se ten podplacený Žid jmenuje? Takovému ‚důkazu‘ mohou sednout na lep jen lidé, kteří jednají podle zásady *credo quia absurdum*;²⁹ přijďte s něčím ještě bláznivějším a budu tomu mnohem raději věřit.“

Soudcovo pochybení je v tomto případě obzvlášť závažné!

Nejenže zde vytahuje pozdější vydání nakl. Hammer-Verlag, které vůbec nebylo předmětem procesu, ale ještě je na tomto fóru vyhlášuje za „bláznivé“. Takto zde mlčky přechází Fleischhauerův znalecký posudek, v němž je na str. 10 reprodukována historie pořízení opisu *Protokolů* podle vývodů Gottfrieda zur Beek; v žádném případě však tam nestojí ani slovo o výše zmíněném ruském úředníkovi!

Znovu se musíme marně ptát: Proč vlastně bylo od Fleischhauera vyžádáno vypracování znaleckého posudku, **když pak soudce shledává a sbírá „nezdařené pokusy o důkaz“ ze všech možných jiných spisů, které nota bene nebyly vůbec předmětem soudního jednání?**

3. Soudce nedřívě celkem případně konstatoval:

„Je hotovou věcí, že *Protokoly sionských mudrců* jsou plagiátem podle Maurice Jolyho. To je známo od r. 1921 díky článku v novinách *Times*.“

Pak z toho ovšem udělal nesprávný závěr. Přestože Fritsch nikdy Jolyho nezmiňoval (teprve v 16. vydání už po Fritschově smrti byla o Jolym zmínka), řekl soudce klidně, že Fritsch **Jolyho zatajoval!** Důrazným hlasem soudce prohlásil:

„Domnívám se, vlastně nedomnívám, nýbrž jsem přesvědčen, že Joly by byl nadále zamlčován i ve všech dalších vydáních tak, jak tomu bylo dosud, kdyby nebylo konečně v tomto procesu díky soudem určeným, odpovědným a pod autoritou nezávislého soudu suverénního státu stojících znalců prokázáno, že *Protokoly* byly opsány z Jolyho. Nyní již nebude možno Jolyho zatajovat. Konstatuji, že i kdyby mělo být jediným výsledkem našeho procesu to, že obhájci *Protokolů* jsou tím nuceni uznat Jolyho jako spoluúčastníka a že ho nemohou nadále zatajovat – už i to je výsledek! Malý sice, ale i tak je průlomem v hradbách těch, kteří tvrdí, že *Protokoly* jsou pravé. Je to první vážný podkop pod jejich pevností.“

Že se Th. Fritsch Jolyho případem nezabýval, je pravda; to je ale také všechno!

Zcela nepravdivé je soudcovo tvrzení, že Fritsch Jolyho zamlčoval, čímž chtěl jasně říci, že ho zamlčoval vědomě!

Vysvětlení je stejně jednoduché, jako pravdivé. Fritsch se zabýval ve svém vydání historií vzniku *Protokolů* pouze ve vlastním dvoustránkovém úvodu a případ Jolyho považoval za příliš nepodstatný, než aby mu věnoval bližší pozornost.

V zásadě měl pravdu, protože jaký význam má pro zjištění pravosti obsahu *Protokolů* okolnost, že jejich autor použil ke své práci také jiný spis? A pokud vůbec ano, pak jen do té míry, že použil spis jiného Žida!

²⁹ *Credo quia absurdum* = věřím, protože je to nesmyslné.

Jestliže však soudce tvrdil, že „teprve bernský proces znemožnil obhájci pravosti *Protokolů* nadále zamlčovat Jolyho“, pak se dopustil **objektivně nepravdivého tvrzení**. O spojitosti *Protokolů* s Jolyho *Dialogy* pojednávají (opravdu jen namátkou) díla, která vyšla **už dávno před bernským procesem**:

- * E. Jouin, *La Judéo-Maçonnerie et l'Eglise Catholique*, 1921, str. 300 a dále
- * E. Jouin, *Les Protocols de 1901 de G. Butmi*, 1922, str. 163 a dále
- * G. zur Beek, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 8. Auflage 1923, str. 15 (a stejně tak v následujících vydáních)
- * A. Rosenberg, *Die Protokolle der Weisen von Zion*, 1924, str. 6
- * A. Nečvolodov, *L'Empereur Nicolaus II et les Juifs*, 1924, str. 317 ad.
- * A. Rosenberg, v časopisu *Weltkampf*, sešit 4, 1925, str. 160
- * A. Rosenberg, *Der Weltverschwörerkongreß zu Basel*, 1927, str. 16
- * R. Lambelin, *Les Protocols des Sages de Sion*, 1931, str. II a dále
- * L. Fryová, *Le Juif notre Maître*, 1931, str. 113 a dále.

Bylo by snad poněkud omluvitelné, kdyby soudce nevěděl o pravém stavu věci z jejich obsahu, ale téměř všechny zde uvedené knihy byly soudu včas předloženy.

Takto je ovšem neomluvitelné, když soudce velmi důrazně prohlásil, že obhájci pravosti *Protokolů* až dosud jejich spojitost s Jolyho *Dialogy* zamlčovali. A už vysloveně tendenční od něho bylo, když od soudcovského stolce jásavě vyhlásil, že obhájci pravosti *Protokolů* nyní musejí uznat jejich souvislost s Jolyho *Dialogy*!

4. Navzdory v odborném písemnictví mnohokrát vyjádřenému náhledu, že Achad Ha-Am je pravděpodobným autorem *Protokolů*, odvolal se soudce na výpovědi židovských svědků a vyvodil z toho, že tento náhled je jasně nesprávný.

Také v tomto případě se soudce ani slovem nezminil o příslušných vývodech znalce Ulricha Fleischhauera!

5. Pak začal soudce mluvit o řádu B'nai B'rith:

„Byly pokusy prohlašovat, že pokud nebyly tyto *Protokoly* předneseny na I. sionistickém kongresu v Basileji roku 1897, pak jistě na souběžně pořádaném tajném kongresu bratrstva B'nai B'rith. Tento řád ale není ničím jiným, nežli židovským zednářstvem. Jde tedy o tvrzení, že se to tak stát mělo, ale není k věci žádný důkaz. Podařilo se vyhledat účastníky tehdejšího sionistického kongresu z roku 1897 a povolat je před tento soud jako svědky. Proč se ale tedy potom nepodařilo nějak vyptávat, že se také tehdy účastnili kongresu zednářského řádu B'nai B'rith? – – – Nedokáží si představit, že by se Židé, kteří jsou označováni za lstivé, pokrytecké, zchytralé a obecně úskočné, dopustili takové hlouposti, aby svolali na stejný čas a do téhož města kongres, na němž by se radili o sionistických protokolech. Za tak hloupé jsem Židy v celém svém životě nikdy neměl.

To jsou tedy ‚důkazy‘, které se objevují v komentářích k různým vydáním *Protokolů*, a také v posudku pana Fleischhauera, ale takovým ‚důkazům‘ nelze očividně důvěřovat.“

Jak se doslova nechytat za hlavu, slyšíme-li něco takového od samotného soudce!?

Mohl by nějaký jiný – třeba i jen dost málo objektivní – soudce prohlásit konání souběžného tajného kongresu za hloupost, když Fleischhauer ve svém *Znaleckém posudku jasně doložil*, že se opakovaně konala „v témže městě“ vedle sionistických kongresů také setkání bratří řádu B'nai B'rith?

Naprosto provokativně pak zní soudcovo prohlášení, že se nepodařilo zajistit svědky konání tajného kongresu řádu B'nai B'rith v roce 1897.

Byl to přece sám soudce, který zamítl připuštění všech svědků, jež navrhovala obhajoba!

6. Soudce dále uvedl:

„A pak slyšíme: ‚Nuže dobrá, když tomu tak nebylo, dokážeme pravost *Protokolů* tím, že prokážeme jejich vnitřní pravost, totiž že **odpovídají duchu Židovstva, duchu Talmudu.**‘ – Co je to židovský duch? O tom jsme zde přece něco slyšeli od dr. Ehrenpreise, vrchního rabína ze Stockholmu, od muže, kterého jsem viděl sice jen několik hodin, ale jemuž budu po celý život prokazovat nejvyšší úctu. On nám objasnil, co je to *Talmud*. – – – Nepamatuji si přirozeně doslovně všechno, co říkal, ale tolik ještě vím, že *Talmud* je dílem, na jehož vypracování se podílely stovky, nebo snad tisíce rabínů. Věřím, že se ještě dobře pamatuji, jak řekl, že jenom jeho německý překlad obsahuje 36 foliových svazků. *Talmud* je tedy velkým, možná největším literárním dílem, které existuje. *Protokoly* naproti tomu obsahují pouhých 57 tiskových stran. A na těchto 57 stránkách má být ztělesněn duch, který je obsažen v 36 svazcích foliového formátu! To se mi zdá být příliš! Pan Fleischhauer mi předložil nekonečnou řadu citátů všech možných spisů – od Židů, Nežidů, bývalých i pokřtěných Židů – a snažil se jimi dokázat, že právě tyto *Sionistické protokoly* nejsou ničím jiným než vyjádřením židovského ducha. Osobně chovám velikou úctu k píli a pracovní výkonnosti experta pana Fleischhauera, ale musím ho tak trochu i politovat. Nemějte mi to za zlé, pane Fleischhauere, když vyjádřím přesvědčení, že jste shromáždil, uspořádal a prostudoval všechno ze své knihovny i z knihoven veřejných, že jste vybral všechno co tam stojí pro nebo proti Židům a z tohoto materiálu jste vypsál jen to, co svědčí proti Židům a přeskočil všechno, co tam Židům svědčí k dobrému.

Je známo, že citáty lze prokazovat všechno možné ještě snadněji, než třeba pomocí statistiky. Dopřejte mi čas, abych se posadil do knihovny, abych začal jednoho dne u písmene A a po několika měsících skončil studium u písmene Z a vypíšu vám všechno, co pochvalného tam stojí o Švýcarech. Vytvořím tím takový obraz naší ctnosti, krásy a důvtipu, že se celý svět nad ním bude otřásat smíchy.“

Takto řečnil soudce, aniž by tušil, že naopak myslící část lidstva se bude otřásat smíchy nad jeho zdůvodněním rozsudku. Svým názorem na cenu statistiky se postavil na stranu těch, kterým je v tomto případě přesvědčivá síla statistických faktů krajně nepřijemná!

Když však chtěl soudce svým nemístným srovnáním Fleischhauerem bohatě doložených výroků židovských politiků, vůdců a spisovatelů snížit význam jeho práce a závěrů z ní, nelze než dojít k přesvědčení, že jeho posudku **vůbec neporozuměl!** Je jistě tragikomické tvrdit, že *Protokoly* nemohou ztělesňovat židovského ducha

jenom proto, že obsahují pouhých 57 stran, zatímco *Talmud* představuje 36 svazků velkého formátu. Kdybychom zde měli následovat temné zákruty logiky pana soudce, museli bychom analogicky dojít třeba k takovému závěru: Nejznámější díla antických klasiků obsahují, řekněme, 100 mohutných svazků. Nějaký literární vědec by napsal o jejich myšlenkovém směru kritickou práci o pouhých 57 stranách – je tedy falešná! Tento příklad může samozřejmě pokulhávat, protože *Protokoly* nejsou navíc kritické pojednání o *Talmudu*, nýbrž obsahují pouze speciální program k zotročení nežidovských národů. V nich obsažené vyjádření ducha Židovstva je vedeno stejnou nesnášenlivostí a domýšlivostí, jaká nachází svůj jasný výraz na přčetných místech *Talmudu* a z něho vycházejícího *Šulchan Aruchu*. Soudcem vyvozené srovnání o rozdílné objemnosti těchto spisů je doslova směšně hloupé!

Není snad docela dobře možné odvodit ducha křesťanství z pouhých několika řádek Otčenáše na straně jedné a nemorálního ducha Židovstva z modlitby Kol nidre na straně druhé?

Je věcí soudce, nechal-li se přesvědčit pochvalnými vývody vrchního rabína Ehrenpreise o vznešeném duchu *Talmudu*; nicméně musíme dodat, že by **bylo od něho správnější vyslechnout také svědky protistrany, místo toho, aby jejich vystoupení před soudem zabránil právnícky i morálně nečistými prostředky!**

Že také sami někteří významní Židé mají na *Talmud* jiný názor než dr. Ehrenpreis, k tomu může jako příklad posloužit svědectví Žida Heinricha Georga Löweho, který v předmluvě ke svému překladu talmudského traktátu *Berachoth* napsal roku 1837-1840 v knize *Schulchan Aruch*, znovu vydané r. 1896 ve Vídni dr. Deckertem, toto:

„Jsem rodilý Žid a od dětství jsem se nepřetržitě zabýval studiem *Talmudu*, protože mne rodiče určili pro rabínskou dráhu. – – – Jestliže by se mohl *Talmud* přirovnat k zahradě, v níž kromě plevelu rostou také nějaké květiny, pak tyto **květiny nejsou schopny prorazit ohavně rozbujelým plevellem**. – – – Ostatně nezáleží na tom, zda a kolik pěkného je v *Talmudu* obsaženo, ale záleží na **základních tendencích celku**, který jako životní a právní kodex Židovstva je ve **své hrůznosti a absurditě** svým způsobem jedinečný a jednotný. Jeho základní princip je **nesporně nejzavrženíhodnější** a sám ukazuje, že už první z jeho autorů nevědomě propadli zaslepení. – – – Tento starý náboženský kult, jehož nepopiratelnou bází je právě *Talmud*, jeho na odiv stavěné zbožňování pouze vnějšího naplňování zákonů, jeho **domýšlivé opovrhování všemi Nežidy**, jeho neotřesitelná víra, že vyvolenému lidu přijde pozemský mesiáš, který Židy zde na Zemi bohatě odmění za jejich utrpení, takže všechny národy jim budou sloužit a holdovat – to všechno dodává pravým příslušníkům talmudského Židovstva nevykořenitelnou odolnost k strádání a obětem. – – – Je opravdu těžko určit, zda větší část viny je na odmítavosti křesťanů nebo na odloučenosti Židů, kteří ve svých srdcích chovají neotřesitelné přesvědčení o vnitřním opovržení křesťany, o bezedné náboženské hrdosti a oprávněnosti k ziskuchtivosti, což zpětně vyvolává posměch a hrubost ze strany křesťanů. Židům schází morální zdraví, otevřenost a stálost charakteru, které jsou pořád ještě vlastní křesťanským národům. – – –

Vím velmi dobře, jak nesmírně těžká úloha je přivést na lepší myšlenky tyto duchovně staré Židy, kteří **vězejí tak hluboko v bahně Talmudu a ještě hlouběji v bahně Šulchan Aruchu.**“

„Už zase nějaký citát,“ mohl by říci soudce, „s těmi se přece dá dokázat všechno možné ještě snadněji než pomocí statistik.“

Může být, ale ještě mnohem více se dá dokázat tím, že se vyslechnou svědkové pouze jedné strany a jen jim se pak věří, zatímco svědkové druhé strany se jednoduše vyloučí!

Výše uvedenými (a poněkud lehkomyšlnými) výroky se soudce domníval doložit fakt padělání *Protokolů sionských mudrců* vzdor všem argumentům, které byly pro jejich pravost předneseny, a prohlásil:

„Konstatuji tedy, že nebyl předložen žádný důkaz toho, že by *Protokoly sionských mudrců* byly nějak a někdy vypracovány a předneseny nějakým Židem nebo Židy z pověření tajné židovské světové vlády. Nyní tedy může být posouzen ve Fritschově brožuře nejen vlastní text *Protokolů*, ale i ostatní její části, jako je předmluva a závěrečné slovo. Závěrečné slovo začíná na str. 66 zmíněné brožury a nedílně k ní patří; musí tedy na ně být brán zřetel, když se má rozhodnout, zda tato brožura spadá pod výroky, které naplňují skutkovou podstatu trestného činu podle čl. 14 citovaného zákona. Ve zde žalované brožuře stojí v závěrečném slově:

„Židovstvo nesmí být nadále mezi námi trpěno. Je čestnou povinností mravních národů tento prašivý lid ze sebe vyloučit, protože už svou přítomností všechno otravuje, kazí národy duchovně i duševně a zamořuje vzduch, který dýcháme. Hebrejec je rozený padělatel, špión a zrádce...“

Článek 14 trestního řádu ukládá trestní sankce takovým spisům, které jsou schopny podněcovat ke zločinům nebo k nim dávají návod, které se dotýkají mravnosti, vyvolávají znemravňující účinek nebo jinak vyvolávají pohoršení. Zde ve Švýcarsku neznáme žádný rozdíl ve vírách nebo rasách. Kdo tedy takovým projevem rozsévá mezi švýcarské občany nenávist tohoto druhu, naplnil tím skutkovou podstatu trestného činu podle čl. 14 zákona. – – –

V souladu se znaleckými posudky pánů Loosliho a Baumgartena jsem dospěl k přesvědčení, že *Sionistické protokoly* a předmluva i doslov Theodora Fritsche naplňují skutkovou podstatu čl. 14 bernského zákona. V tomto ohledu se mohu ztotožnit pouze se znalci Looslim a Baumgartenem. Závěry znalce Fleischhauera musím odmítnout.

Protokoly sionských mudrců nejsou nic jiného než směšný nesmysl!

Věc *Protokolů* tedy končím konstatováním: *Protokoly sionských mudrců* jsou padělkem, plagiátem a naplňují skutkovou podstatu trestného činu podle čl. 14 bernského trestního řádu.“

Poté, co soudce ještě učinil zmínku k ostatním žalovaným písemnostem, vynesl rozsudek, který v podstatě zněl takto:

„Haller, Ebersold a Meyer jsou osvobozeni. Silvio Schnell se odsuzuje k pokutě 20 franků, Theodor Fischer k pokutě 50 franků.

Zákon umožňuje, aby soudce vyřkl zabavení doličného předmětu. Jsem názoru, že v tomto případě takové opatření nemá smysl, protože jeho platnost je omezena jen na kanton Bern a ostatní kantony nejsou rozhodnutím tohoto soudu vázány. I kdybychom snad nechali zabavit všechny výtisky *Protokolů*, které jsou v kantonu Bern k dispozici, byly by hned příští den opět zde v jakémkoli množství.“

Nejzajímavější na celém zdůvodnění rozsudku je skutečnost, že soudce ani slovem **neprohlásil, že by samotné šíření vlastního textu *Protokolů* bylo trestné**, nýbrž že takovou trestnost shledal pouze v **doslovu** Theodora Fritsche. Ohledně *Protokolů* jen konstatoval, že důkaz pro jejich pravost nebyl podán.

Ačkoli zcela opomenul nějak zdůvodnit protizákonnost textu *Protokolů*, jak to udělal v případě Fritschova doslovu, přesto klidně prohlásil, že v souladu se znalci Looslim a Baumgartenem dospěl k názoru, že text *Protokolů* i předmluva a doslov Th. Fritsche naplňují skutkovou podstatu trestného činu.

Citovný závěr soudce je ve zřejmém rozporu se zdůvodněním rozsudku!

Zbývá ještě dodat, že Fritschova slova o Židovstvu jsou opravdu tvrdá. Zda jsou věcně správná nebo ne, je už podle bernského trestního řádu bezvýznamné; k prohlášení nějakého spisu za brakovou literaturu postačuje konstatování, že je schopen vyvolat něčí pohoršení. Fritschův doslov k tomu nabídl příležitost a soudce se jí samozřejmě chopil.

Že také samotné *Protokoly sionských mudrců* jsou brakovou literaturou, soudce nijak nezdůvodnil; mluvil o nich v rozsudku pouze jako o falzu, plagiátu, o směšném nesmyslu a podobně, **což jsou ovšem konstatování zcela bezpředmětná k jejich prohlášení za brakovou literaturu.**

Postoj, jaký zaujal soud vůči žalované straně a jejímu znalci Fleischhauerovi, je ze zde uvedeného dostatečně jasný. **Sotva kdy byla procesní práva jedné strany poškozena tak těžce, jako v tomto bernském procesu!**

Vyplatí se, projít si ještě na závěr znovu nejdůležitější případy.

(1) Expertu Fleischhauerovi byla na vypracování jeho znaleckého posudku povolena lhůta pěti týdnů, zatímco oba švýcarští znalci měli k dispozici čas dvojnásobný. Pouze na Fleischhauerovo naléhání byla lhůta prodloužena o jeden měsíc.

(2) Soud přiznal švýcarským expertům zálohu na nutné výdaje; stejná Fleischhauerova žádost byla zamítnuta, přestože jeho výdaje jako zahraničního znalce byly přirozeně vyšší.

(3) Nadstranický expert Loosli předal expertovi žalující strany Baumgartenovi k dispozici své materiály. Vůči Fleischhauerovi však tutéž žádost odmítl a soudce s tím souhlasil.

(4) Když Fleischhauer 1. prosince 1934 nahlížel do procesních spisů, zamlčel mu soudce, že existují ruské listiny, s nimiž nakládal expert Loosli jako s tak říkajícím soukromým materiálem.

(5) Soudce nejprve povolil Fleischhauerovi z cestovních a časových důvodů možnost nahlédnout do spisů v Zurzachu, a za tím účelem je tam odeslal. Po několika dnech si však vzal akta zpět, aniž by do nich Fleischhauer mohl nahlédnout; údajně z bezpečnostních důvodů.

(6) Nahlédnutí do ruských dokumentů dovolil soudce Fleischhauerovi jen během hlavního přeličení a s podmínkou zavázání se čestným slovem o jejich uchování v tajnosti, ačkoli tutéž podmínku neuložil znalci Baumgartenovi, který stejně jako Loosli obsah těchto listin pojednával ve svém znaleckém posudku. Rovněž svědek Svjatikov o ruských listinách vypovídal při hlavním líčení, aniž by se od něho požadovalo zavázání čestným slovem.

(7) I přes daný slib soudcem bylo Fleischhauerovi umožněno nahlédnout do posudků Loosliho a Baumgartena teprve šest týdnů po odevzdání vlastního posudku, zatímco Loosli měl Fleischhauerův posudek k dispozici ihned po jeho odevzdání Fleischhauerem soudu.

(8) Žaloba vedla v hlavní věci jako své svědky sionisty, ruské revolucionáře, teroristy a zednáře. Tito svědci směli před soudem vypovídat podle libosti buď vyhlášeným nebo matoucím způsobem, případně vypovídat vysloveně falešně – aniž by se nad tím soud pozastavil. Tito lidé směli před soudem označit ruského vlastence Račkovského za padělatele *Protokolů*, ačkoli by právě oni vzhledem k celému svému životu neměli v tomto procesu vůbec vystoupit, jako např. mnohokrát trestaný terorista Burcev, který byl navíc osobním nepřítelem Račkovského, nebo Miljukov, jenž podvracel státní zřízení své vlasti pomluvami a zradou.

Také zdrojem informací těchto svědků a znalců byly bez výjimky temné postavy:

- a) Kolbová-Radziwiłłová, soudně trestaná podvodnice,
- b) du Chayla, který ušel vojenskému soudu jen pokusem o sebevraždu,
- c) Lopuchin, soudně trestaný zrádce, pomlouvač a nepřítel Račkovského,
- d) Golovinskij, soudně trestaný za zpronevěru (Loosli, str. 137),
- e) Manujlov, soudně trestaný za vydírání (Loosli, str. 137),
- f) Bint, jemuž všechna svědectví upírají čestný charakter (Loosli, str. 138).

(9) Loosli byl i přes námitky žalované strany uznán nadstranickým expertem, ačkoli svými dřívějšími spisy jednoznačně prokázal, že je přesvědčeným stoupencem Židovstva, dále že mu zcela scházejí věcné znalosti a že se v minulosti osobně podílel na literárním falzifikátu.

(10) Podle článků 62 a 215 bernského procesního řádu má soud vést protokol o jednání a podle článku 92 má příslušné pasáže předložit svědkům k podpisu. **Tohoto ustanovení soud nedbal.** V říjnovém hlavním líčení přenechal soudce protokolování jednání zúčastněným stranám a tyto v podstatě soukromé protokoly nebyly rovněž čteny a podepsány. Z hlediska procesního řádu proto z druhého hlavní-

ho přelíčení vlastně neexistují žádné úřední zápisy, což pak umožnilo židovským svědkům obžaloby svoje tehdejší nepravdivé výpovědi **dodatečně zalhávat**.

Vzhledem k chybějícím protokolům z tohoto hlavního líčení by se neměli švýcarští znalci, a tím méně soudce odvolávat při zdůvodňování rozsudku na svědecké výpovědi, protože žádné takové úředně nejsou.

Toto jednání soudce je tak jednoznačně kvalifikovatelné jako hrubé porušení procesního řádu, že by celé jednání i rozsudek měly být podle práva prohlášeny za protizákonné a neplatné od začátku.³⁰

Při posledním hlavním líčení byl protokol sice veden, ale ani tehdy nebyl předčítán a podepsán, jak ukládá procesní řád. Také tento protokol je tedy neplatný.

(11) Trestní oznámení proti židovským svědkům pro falešnou výpověď bylo zamítnuto s odůvodněním, že se v jejich případě jedná pouze o vyjádření osobního názoru, ale ne o vlastní svědeckou výpověď. Speciálně nepravdivé údaje Burcevy byly takto v důsledku chybného vedení protokolů prakticky nepostižitelné.

(12) Všichni svědci, navržení žalovanou stranou, byli **bez výjimky odmítnuti** i přesto, že soudce jejich navržení připustil a jejich seznam mu byl včas a řádně předložen.

(13) Znalecké posudky Loosliho a Baumgartena byly bez přezkoumání soudem akceptovány jako podklad pro rozsudek, ačkoli byly vystavěny pouze na pomlouvačném vyprávění Kolbové-Radziwiłłové a mimo to obsahovaly řadu objektivně falešných a nesprávných údajů.

(14) Nejen v obou těchto znaleckých posudcích, ale i ve zdůvodnění rozsudku byla skutečnost vypracování *Protokolů sionských mudrců* na základě Jolyho *Dialogů* podávána jako důkaz jejich zfalšování, ačkoli skutečnost, že jejich autor použil Jolyho knihy, je pro otázku, zda jsou pravým židovským dokumentem, zcela lhostejná.

(15) Přestože soudce prohlásil, že veškerý materiál v procesu přezkoumal tak, jak to jen bylo možné, nepoužil ve zdůvodnění rozsudku právě jako jediný, nesmírně bohatý důkazní materiál Fleischhauerův. Jeho skvělý znalecký posudek jednoduše odmítl.

Mezi jinými závažnými materiály se soudce nevyjádřil k těmto:

- a) Pastýřský list biskupského synodu arcibiskupů ruské pravoslavné církve z 15./28. srpna 1932, podepsaný metropolitou Antoniem, hlavou mnoha milionů křesťanů. Tento dokument se přitom zabývá činností zednářstva, která právě v tomto procesu hrála tak významnou roli (celé znění dokumentu je otištěno ve Fleischhauerovi, str. 386);
- b) místopřisežné prohlášení jistého Rusa z 8. října 1928, podle něhož mu zemřelý rabín Efron už roku 1924 sdělil, že *Protokoly* znal ještě před jejich uveřejněním (doslovné znění u Fleischhauera, str. 410);

³⁰ To se později také skutečně stalo. Odvolací řízení skončilo před soudem vyšší instance 1. listopadu 1937 zrušením rozsudku soudu prvního stupně; pozn. překl.

- c) dopis člena ruské Státní dumy, plukovníka Borise Engelhardta, zaslaný organizaci Welt-Dienst dne 10. května 1935, podle něhož šéf první Prozatímní vlády kníže Lvov nechal r. 1917 prohledat policejní archiv ohledně *Protokolů* a získané materiály předal židovskému politiku Vinaverovi. Materiály od té doby beze stop zmizely. (Čteno při hlavním líčení 13. května 1935. Dopis plk. Engelhardta z 2. dubna 1935 s podobným obsahem je uveden u Fleischhauera, str. 413.);
- d) dopis plukovníka Princeva ze Sofie organizaci Welt-Dienst z 10. dubna 1935, který potvrzuje totéž jako výše a uvádí, že oděská policie, k níž sám patřil, zjistila, že *Protokoly* v hebrejštině byly vypracovány pod vedením Achada Ha-Am v devadesátých letech v jím založeném tajném řádu *Bene Moše* (čteno při hlav. přeličení 13. května 1935);
- e) dopis penzionovaného polského náměstka státního návladního Noskowicze z 30. listopadu 1934, v němž uvádí, jak mu zástupce rabína Fleischmann potvrdil pravost *Protokolů* (celé znění u Fleischhauera, str. 77).

Na tyto a mnohé další materiály soudce vůbec nereagoval a všechny důležité výpovědi žalované strany hladce přešel mlčením.

(16) Ve své úplné závislosti podlehl soudce vlivu Židovstva do té míry, že připustil projednávání otázky pravosti *Protokolů sionských mudrců*, ačkoli ta **neměla s předmětem procesu vůbec co dělat**. Je-li nebo není nějaký spis brakovou literaturou ve smyslu čl. 14 bernského zákona, nezávisí ani v nejmenším na tom, zda je jeho obsah pravdivý či ne! Marxistické, bolševické a komunistické spisy, v nichž je hlásán třídní boj a opovržení křesťanstvím, by podle bernského zákona byly jednoznačně brakovou literaturou, ačkoli jsou nepochybně pravé.

Proč se tedy tento soud otázkou pravosti *Protokolů sionských mudrců* zabýval?

Protože šlo o jasnou záležitost Židovstva, které zneužilo v této věci nekompetentní soud ke svým politickým cílům a jež na základě odsouzení brožury nakl. Hammer-Verlag jásavě vykřikuje: Když byla brožura o sionistických protokolech soudně prohlášena za brakovou literaturu, jsou tedy *Protokoly sionských mudrců* padělek!

(17) Nejhrubší chyby se soudce dopustil tím, že ve zdůvodnění rozsudku vyhlásil *Protokoly sionských mudrců* za padělek vlastně jen proto, že jejich pravost nebyla prokázána! Jeho „logika“ byla přibližně taková: *Protokoly* jsou zfalšované, protože nejsou pravé, a nejsou pravé, protože jsou zfalšované!

Pravost nějakého spisu se nechá vyvrátit jen tím, že se prokáže jeho zfalšování. To se však v Bernu nestalo. Byl o to ovšem učiněn pokus neslýchanými prostředky: nepravdivými, matoucími a rozpornými výpověďmi svědků, vyloučením všech svědků protistrany, naprostým ignorováním Fleischhauerova znaleckého posudku a snad tím nejhorším ze všeho vůbec – odvoláváním se na „svědectví“ paní Kolbové-Radziwiłlové.

XIX. Výsledek procesu

Protokoly sionských mudrců jsou **zednářským spisem**. S oficiálním basilejským sionistickým kongresem neměly **přímo** nic společného. To byl také náhled jejich prvních vydavatelů, novin *Znamja*, Butmiho a Niluse ve vydáních z let 1905, 1911 a 1912.

Teprve r. 1917 ve svém 4. vydání Nilus tvrdil, že *Protokoly* byly projednány na basilejském sionistickém kongresu. Jako na jediný pramen této informace se odvolává na jistého Žida. Tato zpráva byla chybná, ale na ní postavené Nilusovo zpravodajství bylo bez přezkoumávání převzato všemi dalšími vydavateli; Theodor Fritsch dokonce tento spis omylem označil jako „sionistické protokoly“.

Autor *Protokolů sionských mudrců* využil bohatě Jolyho *Dialogy*. Tato skutečnost byla zjištěna již r. 1921, ale pro vlastní otázku pravosti *Protokolů* je zcela bezvýznamná; je zajímavá jen potud, že **také Maurice Joly byl židovského původu**.

Židovstvu zde v Bernu záleželo na tom, přesvědčit soud, že *Protokoly sionských mudrců* jsou i pro Švýcarsko obzvláště nebezpečný spis, z něhož se odvozují dokonce pogromy Židů v Rusku. To poslední se mu nepodařilo, protože v žádném z děl židovské odborné literatury o příčinách a historii pogromů a o jejich spojitosti s *Protokoly* nestojí doslova ani písmeno. Také v dobovém tisku o tom není nejmenší zmínka. Pouze du Chayla přišel roku 1921 s tímto tvrzením a od něho pak tento nesmysl opsali Segel a Delewsky.

Údajné zfalšování *Protokolů sionských mudrců* se Židé v tomto procesu pokoušeli dokázat:

- a) prostřednictvím zprávy paní Kolbové-Radziwiłłové,
- b) prostřednictvím zprávy paní Hurblutové,
- c) prostřednictvím zprávy hraběte du Chayly,
- d) pomocí ruských listin,
- e) pomocí svědeckých výpovědí jediné strany,
- f) pomocí znaleckých posudků Loosliho a Baumgartena.

Zpráva paní **Kolbové-Radziwiłłové** je naprosto vylhaná, protože celé její tvrzení o koncipování *Protokolů* r. 1905 po rusko-japonské válce a první revoluci odporuje nezvratné skutečnosti, že Nilus a Butmi měli jejich text v rukou už roku 1901 a že r. 1903 byl zveřejněn listem *Znamja*.

Že falešný časový údaj Kolbové-Radziwiłłové nebyl způsoben nějakým omylem, potvrzuje i sdělení Hurblutové, podle něhož byly *Protokoly* sepsány proto, aby udělaly Židy obětními beránky za revoluci z roku 1905.

Zpráva **du Chayly** není ničím jiným, než pouhým vyšperkováním zprávy Radziwiłłové.

Protože na jedné straně ve svém novinovém článku z roku 1921 výslovně uvádí, že v tehdejší ruském emigrantském tisku pečlivě sledoval zprávu Radziwiłłové o odhalení vzniku *Protokolů* a na druhé straně pak před soudem klidně prohlašuje, že o Radziwiłłové a její zprávě nikdy neslyšel, máme tím zcela jednoznačně prokázáno, že lhal! Můžeme ho s klidným svědomím nazvat šábessgójem ve službách Ži-

dovstva, který se před soudem pokoušel vystupovat jako další a na Radziwiłłové zdánlivě zcela nezávislý svědek o zfalšování *Protokolů*.

Ruské listiny pana Loosliho neobsahují sebemenší podklad k tvrzení, že ruský vlastenec Račkovskij byl autorem *Protokolů*. Naopak podstatné listiny, z nichž by se teoreticky dalo usuzovat na židovský původ *Protokolů*, nebyly sovětskou vládou dány k dispozici, protože byly už roku 1917 odcizeny z policejního archivu židovským politikem Vinaverem a od té doby jsou nezvěstné.

Stejně tak mělo být prokázáno **svědeckými výpověďmi**, že Račkovskij byl autorem *Protokolů sionských mudrců*. Ani tímto způsobem se nepodařilo hypotézu prokázat, nehledě už k tomu, že speciálně ruští svědkové se před soudem dopustili mnoha chybných i přímo falešných výpovědí a navzájem si protiřečili, jak je tomu při lhaní zákonitě vždy. Nepodali však sebemenší přímý nebo aspoň nepřímý důkaz o Račkovského autorství *Protokolů*.

A konečně oba **znalecké posudky** Loosliho a Baumgartena vycházely ze zprávy Kolbové-Radziwiłłové a tedy z nepoužitelného pramene. Jejich znalecké posudky jsou zcela bezcenné, nehledě už k tomu, že obsahují natolik nepřesné údaje a nesprávná tvrzení, že se na ně při zvažování rozsudku neměl vůbec brát zřetel.

Asi vůbec nejhorším případem v celé Loosliho argumentaci bylo jeho tvrzení, že Radziwiłłová neviděla Golovinského s rukopisem *Protokolů* až roku 1904/1905, nýbrž v letech 1894-1895, což zdůvodňoval tiskovou chybou, čímž se jen snažil zachránit neudržitelné svědectví Radziwiłłové. Loosli se tím sám dopustil před soudem flagrantního padělání, které zůstává nemorální i přesto, že svůj padělek Loosli s žurnalistickou pohotovostí označil za „tiché opravení zjevně chybného údaje“.

Rovněž tak samotné **vývody soudce** byly jak právně, tak i věcně irrelevantní. Na Fleischhauerovo vyvrácení posudků Loosliho i Baumgartena ani na jeho doložená zjištění objektivních chyb a nepřesností v nich vůbec nereagoval a naopak je prohlásil za správná i přesto, že byla postavena téměř výhradně na povídkách Kolbové-Radziwiłłové.

Po naprosto nepostačujícím zdůvodnění soudce jednoduše konstatoval, že *Protokoly sionských mudrců* jsou směšný nesmysl a jsou také padělkem proto, že jejich pravost nebyla prokázána.

**Tím zcela proti všem procesním zásadám přesunul
povinnost dokazování ze žalobce na žalované!**

Bernský proces byla Židovstvem uspořádaná komedie.

Židovská strana, která požadovala prohlášení *Protokolů sionských mudrců* za padělek, byla také **povinna to dokázat, jenže takový důkaz dodnes dluží.**

K otázce pravosti *Protokolů* je možno mít jakékoli stanovisko, nicméně **rozsudkem bernského soudu nebyla tato otázka rozhodnuta.**

Právě naopak; na základě způsobu vedení tohoto procesu mohou být *Protokoly* ještě větším právem označeny za pravé! Jenom ten, kdo se cítí vinen, kdo se obává pravdy, uchyluje se k takovým prostředkům, jaké jsme viděli v tomto bernském procesu.

Rozsudek je jasný, politicky motivovaný justiční omyl.

***Protokoly sionských mudrců* jsou a zůstanou pravé,
protože obsahují světovládný program zednářského Židovstva!**

Pravda se může zjistit pouze vědeckým bádáním a zkoumáním, ale rozhodně ne zmanipulovaným soudním rozsudkem. Je povinností celého nežidovského světa, napomoci konečnému zjištění pravdy, bez níž se lidstvo nemůže účinně chránit před dotěrností malé menšiny, která se s odvoláním na své božské poslání vyvoleného národa domýšlí být lidstvu požehnaným vůdcem; ve skutečnosti je ale štváčem jednoho národa proti druhému s cílem vybudovat na troskách křesťanských států židovskou mesiánskou říši.

Doslov vydavatele

Přestože znalec Ulrich Fleischhauer ve svém znaleckém posudku s titulem *Pravé protokoly sionských mudrců* uvedl, že zpracovává množství materiálu, jmenovitě k rozporným vývodům zednářů Toblera a Weltiho, předkládá nakladatelství veřejnosti již dnes pojednání proslulého zahraničního právníka dr. S. Vásze.

Na přání U. Fleischhauera připojuje nakladatelství k tomuto dílu v jeho *Znaleckém posudku* (str. 413) slíbené krátké pojednání o modlitbě Kol nidre a o židovské přísaze.

U. Bodung-Verlag

Kol nidre a židovská přísaha

„Všechny sliby, zřeknutí se a zavrhování – koname, kinuje, kinuse – a přísahy, které příslibujeme, odpřisaháme a proklínáme na svou duši (z hloubi duše) od tohoto dne vykonání až ke dni smíření, přispějí k naší spáse; těch všech když želíme, mají být rozvázané, prominuté a zrušené, stát se nicotnými a odstraněnými, bez síly (účinnosti) a platnosti. Naše sliby nemají být nadále žádnými sliby a naše přísahy žádnými přísahami.“ (Překlad podle soudního posudku dr. Ericha Bischoffa, Lipsko, 12. února 1921.)

Nemám v úmyslu pustit se do sporu, zda Kol nidre vznikla ve Španělsku za doby marranů, jak tvrdilo *Ústřední sdružení německých státních občanů židovského vyznání* v jednom letáku proti dr. Dinterovi, nebo za doby západních Gótů, jak tvrdí bez důkazu dr. Joseph Bloch, nebo zda podle dr. Bischoffa, vzhledem k aramejské řeči, je největší pravděpodobnost, že vznikla v 9. století v Babylonii; **pro Nežida musí stačit, že je zde.**

Je také lhostejné, zda tu či onde bylo od ní upuštěno, či nikoli. Ukazuje duševní a charakterové založení židovského národa, lišící se od všech ostatních.

Je také zcela lhostejné, zda odporuje některým místům *Talmudu*. Je zřejmé, že byla a ještě je vyslovována a že židovský antisemita Brenz varoval r. 1680:

„Co se týče jejich přísahy, pak máme vědět, že oni (Židé) mají zvláštní modlitbu, v níž si vzájemně povolují falešně přísahat proti gójům, tj. proti křesťanům; takovou modlitbu vyslovují s velikou zbožností. Před svátkem Jom Kippur, zvaným Dlouhý den, se ustrojí do bílých šatů a jdou s bosýma nohama, a tři nejpřednější toho místa vstoupí do archy, v níž mají pět knih Mojžíšových, a zpívají třikrát po sobě modlitbu; vždy trochu výše než předchozí.“ – – – „Dovolujeme vzájemně oproti gójům falešně přísahat, podle přísahy Kol nidre. Toto říká též obrácený Hieronymus de sancta fide (svaté víry) a uvádí zároveň, že nemáte mít žádné pochybnosti ve skládání falešné přísahy vůči nějakému křesťanu nebo křesťanské vrchnosti, neboť jste jí zase zproštěni touto přísahou Kol nidre...“

K této otázce několik míst zákona:

1) *Chošen ha-mišpat* § 28, č. 3: „Když Nežid má pohledávku u Žida a je k dispozici (jiný) Žid, který pro Nežida je schopen svědčit proti (prvnímu) Židovi, a je další Žid (jako svědek), ale jen on, vyzván od Nežida, aby vydal svědectví v jeho prospěch, pak je na místě, kde podle nežidovského zákona (již) s ohledem na výpověď nějakého svědka došlo k odsouzení, zakázáno vydat svědectví v jeho prospěch (totiž Nežida). Kdyby ale svědectví vydal, pak se dopustí **velkého prokletého činu**.“

2) *Baba kamma* 113b: „Když je nějaký Žid schopen vydat svědectví ve prospěch Nežida, a jde, a před nežidovským soudem bude pro něho svědčit v neprospěch nějakého Žida, pak ho stihneme **velkým prokletím**.“

A to *Ústřední sdružení* klidně mluví o „mravně vyspělém nazírání“.

3) *Joreh deah* § 239, č. 1, *hagah* (poznámka): „Když Žid okradl nějakého akuma a vyžaduje se od něho přísaha v přítomnosti jiných Židů, a ti vědí, že by přísahal křivě, pak jej mají donutit, aby se s akumem vyrovnal, i kdyby byl k přísahání donucen, protože by tím bylo znesvěceno jméno (Boží) jeho odpřisáhnutím. Kdyby ale byl donucen přísahat a nedošlo by k znesvěcení jména (Božího) v té věci, pak nechť ve svém srdci prohlásí přísahu za neplatnou, neboť byl k přísaze donucen, jak již výše řečeno v § 232.“

(*Be'er golah*): „Viz tam (odst. 14 v *hagah*): Kde hrozí trest smrti, nazýváme to přísahou z nouze a nečiníme rozdíl, zda tím dojde (či nikoli) ke znesvěcení jména Božího; ale v peněžních záležitostech, píše, (smí) jen tehdy (falešně přísahat), když není třeba se obávat nějakého znesvěcení jména.“

Když není znesvěceno jméno (Boží), tj. když je vyhlídka, že se to neprozradí, je falešná přísaha dovolena.

(Překlady ze soudního posudku dr. Bischoffa.)

Podle Gieseho knihy *Juden und die deutsche Kriminalistik* (*Židé a německá kriminalita*) připadlo v letech 1882-1899 na každých sto tisíc trestně postižených osob 34,8 Němců a 70,5 Židů, kteří byli odsouzeni kvůli klamné přísaze; pro lehkomyšlnou přísahu to pak bylo 13,7 Němců a 26,1 Židů; pro navádění ke klamné přísaze

10 Němců a 27,7 Židů; pro jiné přestupky povinné přísahy 1,1 Němců a 3,8 Židů. (Srv. také *Sigilla veri* II, str. 316.)

Naši předkové byli proto – jako v mnohém jiném – moudřejší než my, když nepřisuzovali židovským svědeckým výpovědím žádný význam.

Podle knihy Gottfrieda zur Beek, *Die Geheimnisse der Weisen von Zion*, 4. Auflage, S. 39, je v *Úředním listu Královské vratislavské vlády*, II. část z 19. ledna roku 1814, toto opatření:

Všem vyšetřujícím soudcům v Horním Slezsku je tedy v důsledku nařízení, vydaného šéfem soudnictví v Berlíně dne 13. prosince, přísně nakázáno: Při obdukcích, kdy z nedostatku obvodních nebo městských lékařů může být přivolán pouze křesťanský lékař, je zakázáno obrátit se na židovského lékaře, neboť Židé podle předpisu zákona nemohou býti považováni za věrohodné svědky ve věcech kriminálních.

Brieg, 28. prosince 1813

Trestní senát král. vrchního zemského soudu Horního Slezska.

* * *